

Chuột Túi Xà Hội Đen

Contents

Chuột Túi Xà Hội Đen	1
1. Chương 1: Tiết Tử	1
2. Chương 1-2	2
3. Chương 2	9
4. Chương 3	23
5. Chương 4	31
6. Chương 5	37
7. Chương 6	44
8. Chương 7	51
9. Chương 8	59
10. Chương 9	65
11. Chương 10	72
12. Chương 11: Phiên Ngoại	74

Chuột Túi Xà Hội Đen

Giới thiệu

Thể Loại: hiện đại đô thị, nam nam sinh tử, 1x1, bác sĩ biến thái công x hắc đạo bang chủ thụ, và tất

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuot-tui-xa-hoi-den>

1. Chương 1: Tiết Tử

“Tháng sáu ngày hai mươi, Anh quốc tạ ơn đại học Rumsfeld đã làm đại biểu cho trung tâm khoa học gia tế bào sinh vật, trên giảng đài chính là cuộc họp sinh sản nhân loại cùng phôi thai học Châu Âu được họp hàng năm, và thông báo đến các nam nhân: ‘ nam tính đã có khả năng lấy tinh trùng cùng tế bào của mình để tạo ra trứng thụ tinh, sinh dục ra con của mình. ’ ”

“Cảm ơn các nhà khoa học trường đại học Rumsfeld đã phát biểu một cách ‘ hùng hồn ’ về kỹ thuật làm tế bào. Ban đầu họ đã lợi dụng phôi thai làm tế bào, thành công tạo ra tế bào sinh sản nguyên sinh, điều này có nghĩa là nhân loại cuối cùng có thể tìm được nhân thức chế tạo tinh tử cùng trứng, không cần qua trị liệu để mang thai, đồng thời các người đồng tính luyến ái cũng có thể có được thế hệ sau, mà ở một góc độ nào đó có thể nói là ‘ gien ’ chân chính của mình, cũng vì thế mà mang đến cho ngành chuyển đổi giới tính một bước tiến triển đột phá.”

“Phía dưới thỉnh tạ ơn Pitt tiên sinh, chủ nhiệm trung tâm làm tế bào sinh vật đại học Rumsfeld, đã nói cho chúng ta ý nghĩa của việc nam tính sinh sản —— ”

“A ——” Trong một ngôi nhà trọ xa hoa đột nhiên phát ra một tiếng hét chói tai của phụ nữ, một nữ tử cái dáng người xinh xắn nhưng tóc tai bù xù đang giữ chặt khuôn mặt của một nam tử tuấn lãng cũng đang liều mạng dao động, nam tử tóc vàng dựa vào trên TV si mê kêu lên.”A —— người xem, là Pitt a! Rất suýt, như thế nào lại suýt như vậy —— Pitt của ta!”

“Khụ khụ ——” Nam tử kéo tay nữ nhân ra, tiến sát vào TV, trên mặt cũng lộ ra biểu tình tán thưởng.”Đúng vậy, Pitt thật sự là càng ngày càng có hương vị ... Không hổ là tình nhân mối tình đầu của ta —— ”

“Người ít đánh chủ ý vào Pitt nhà ta!” Nữ nhân một phen nắm lấy gương mặt gầy nhưng rất có thịt của nam nhân, tiến sát vào mà mắng: “Tên siêu cấp hoa si* này, ta thật vất vả mới đem Pitt từ ma quỷ của người cứu ra, người đừng nghĩ muốn nhúng chàm hấn nữa!”

__hoa si: chỉ người đào hoa.

“Thiết!” Nam nhân chắc miệng cười nói: “Pitt sớm hay muộn cũng sẽ về trong vòng ôm ấp của ta, người không thấy hấn khổ cực làm nghiên cứu này, chính là muốn vì ta nối dõi tông đường.”

“Pitt làm nghiên cứu không phải vì người ——” Nghe vậy nữ nhân lại có chút chột dạ.”Hấn... Hấn là vì tạo phúc nhân loại, tên sâu bọ của xã hội nà, cút ra một bên đi!”

“Ta sao lại là sâu bọ của xã hội chứ? Ta chính là đường đường chủ nhiệm y sư —— ”

“Chủ nhiệm y sư khoa giang tràng!” Nữ nhân lạnh lùng nhắc nhở.

“Hừ! Người ở khoa phụ sản so với ta cũng không mạnh hơn chỗ nào!” Nam nhân đứng dậy đi đi rửa tay rồi lại nhào ra ngoài, khiêu khích hỏi: “Nam nhân cũng có thể sinh đứa nhỏ, nữ nhân các người còn dùng để làm gì?!”

“Người cho là sinh đứa nhỏ là chuyện dễ dàng sao?” Nhìn nhiều trường hợp nữ nhân khó sanh kích động mà hô to: “Rất nhiều nữ nhân, là dùng tánh mạng làm tiền đặt cược, để đón một cái tân sinh đó —— ”

“Đừng đem mình nói nghe vĩ đại như vậy...” Thân là cô nhi lại là đồng tính luyến ái, nam nhân khinh miệt mà bêu môi, “Sinh đứa nhỏ... Cũng đơn giản giống như ‘thải’, ‘ ùm ’ một chút là ra, ha ha!” Sau khi cười to hai tiếng, hấn đi vào toilet.

Nữ nhân phần hấn nhìn chằm chằm nhắm cánh cửa đóng chặt, nghe bên trong truyền ra tiếng ngâm nga, liền thấp giọng mắng: “Vương bát dẫn, dám khinh thị nữ nhân như thế—— khinh thường sinh đứa nhỏ sao?! Ta khiến cho người một lần ném tư vị làm dựng phu!”

2. Chương 1-2

Tất cả hộ sĩ bác sĩ ở bệnh viện đều tiếc thay cho hấn, nghĩ rằng hấn đã đắc tội với lãnh đạo của bệnh viện mới bị an bài đến cái loại phòng này, nhưng kỳ thật đây là vì hấn năn nỉ viện trưởng ba ngày ba đêm mới có được, thật sự là công tác mà hấn tha thiết ước mơ.

Chính là gần đây Mạc Bảo Bảo có điểm hối hận, hấn vốn nghĩ đến lợi dụng chức vụ này để có thể đùa giỡn mỹ thiếu niên một chút, dâm loạn tráng thanh niên một chút, nhưng làm cho hấn uể oải chính là, những

người đến khoa giang tràng khám bệnh thường là những ông lão tuổi xế chiều hoặc là trung niên nam tử tướng mạo bình thường, mông cũng không tuyệt đẹp, thất vọng rất nhiều thậm chí còn ảnh hưởng nghiêm trọng tới tự tin của hẳn đối nam nhân, tạo thành bóng ma tâm lý gần như ngăn trở cuộc sống sinh hoạt của hẳn.

Ai... Hẳn có bao nhiêu lâu không đi săn diễm* rồi?

_diễm: xinh đẹp nhưng ở đây ý chỉ đối tượng bị kua.

Mạc Bảo Bảo trưởng thành có khuôn mặt đúng chuẩn hình tượng minh tinh, dáng người cao lớn cùng cử chỉ nhã nhặn, là bạch mã vương tử trong mộng của các cô gái chưa chồng trong bệnh viện, nhưng hẳn cũng là đồng tính luyến ái không hơn không kém, từ hồi học nhà trẻ đã biết "địa" tiểu kê kê của nam sinh cùng học.

Hẳn cũng biết, thân phận đồng tính luyến ái của mình một khi bị công khai, thì sẽ trở thành rắc rối cho công tác ở bệnh viện của hẳn. Nhưng hẳn lại lười ứng phó ong bướm này, vì thế cùng chủ nhiệm khoa phụ sản, cũng là bạn học đại học của hẳn, Tiêu Tiểu Nhạc đạt thành hiệp định, giả làm một đôi uyên ương.

Ngày đó trời trong nắng ấm, là một thời tiết thích hợp để phát sinh mỹ sự*, Mạc Bảo Bảo cùng Tiêu Tiểu Nhạc được phân đến công tác trên xe hiến máu di động, xe buýt dừng ở ngoài cửa một trung tâm giải trí lớn, bởi vì không phải ngày nghỉ, cho nên hiến máu cũng không có nhiều người, Mạc Bảo Bảo cùng đồng sự làm công tác chào hỏi, sau đó xuống xe đi bộ vào trong trung tâm giải trí.

_mỹ sự: chuyện tốt.

Mỹ nam Trung Quốc đã chạy đi đâu hết rồi a!

Hẳn ở bên trong dạo qua một vòng, sau đó nhụt chí mà đi vào một cái quán bar nhỏ uống rượu giải sầu.

Hẳn đem khách nhân, người bán hàng, bảo an... Phàm là nam tính đều nhìn hết một lượt, vẫn không thấy được một người thuận mắt, ngay cả bảo an dựa vào thân thể để ăn cơm, đều là tướng ngũ đoản*, làm cho hẳn thật hết muốn ăn uống.

_tướng ngũ đoản: mình và tứ chi đều ngắn.

Lại nhìn các lão nhược bệnh tàn chung quanh trong quán rượu một chút, dưới đáy lòng Mạc Bảo Bảo thở dài, đứng dậy muốn đi ra ngoài.

Đột nhiên, ngoài cửa quán bar vốn đã ồn ào còn truyền đến một trận lao xao, vài người vạm vỡ mặc tây trang màu đen tiến vào, trong quán rượu nhất thời xôn xao lên, những khách nhân cuống quýt chạy trốn, người tới cũng không có ý ngăn cản, vì thế sau một phút đồng hồ, quán bar cũng chỉ còn lại có một người khách nhân là Mạc Bảo Bảo.

"Xã hội đen..." Mạc Bảo Bảo sờ sờ cầm nhìn mấy vị mở đường kia, tuy rằng tướng mạo bình thường, nhưng dáng người cũng không tệ lắm... Không biết mặt sau có quyền rũ như mặt trước này hay không.

Bảo an trong quán rượu dàn trận địa sẵn sàng đón quân địch, theo sau chính là người quản sự đang đi ra.

"Ai, đây không phải là huynh đệ Lam bang sao?" Trung niên nam nhân lau mồ hôi trên trán, có vẻ thực khẩn trương, "Chuyện gì cũng từ từ —— "

"Với người muốn nói cái gì!" Một thanh niên thần tình dữ tợn đẩy trung niên nam nhân ra, bảo an quán bar lập tức tiến lên, nhân mã hai bang giằng co.

Đã phô trương đầy đủ rồi, lão Đại khiêu khích nhất phương rốt cục hiển thân, thàng sáu mặc áo gió to, mang theo kính râm, phong cách đi đường—— cách ăn mặc thật buồn cười, nhưng lại làm cho mắt Mạc Bảo Bảo sáng ngời!

Hẳn dùng hoả nhãn kim tinh đã duyệt vô số nam nhân đánh giá cao thấp một phen, rồi ra tư liệu cơ bản: thân cao 1m83, dáng người tam giác ngược, ba vòng: 106 / 82/ 94! Lại nhìn dung mạo, làn da màu đồng cổ, mũi cao thẳng môi dầy, sẽ không biết ánh mắt sau kính râm kia có câu hồn không...

Lão Đại hơi hơi nghiêng đầu nhìn thoáng qua mắt sáng như đuốc của Mạc Bảo Bảo, sau đó liền nhìn thẳng nam nhân, mở miệng nói: “Kêu các quản lí của người ra đây, ta không làm khó người!”

Khí thế của nam nhân quả sự cùng vị lão Đại này không thể đánh đồng, hần cúi đầu nói: “Chúng ta quản lí không có ở, Huống lão Đại, ý đồ của ngài đến ta cũng biết, ta —— ”

“Được rồi —— ta không muốn cùng người không làm chủ được vô nghĩa!” Lão Đại duỗi tay ra, đánh gãy lời nói của nam nhân, sau đó hướng người phía sau gật gật đầu, sau đó mấy nam nhân xông lên bắt đầu phá điểm. Quả sự run run vươn tay ra ngăn cản, lão Đại nâng cái chân thon dài rắn chắc lên, một cước liền đạp hần quỳ xuống đất không dậy nổi.

Các Bảo an vọt lên, nhưng rõ ràng cũng không phải đối thủ của khiêu khích nhất phương, không vài cái liền bị chế phục cả đám, trong lúc nhất thời tiếng khóc thét thanh cùng âm thanh của thủy tinh vỡ vụn không dứt bên tai.

Lão Đại không thú vị mà vỗ vỗ áo, thay đổi tầm nhìn vào trong quán rượu, nhìn Mạc Bảo Bảo đang nhìn mình chằm chằm đến chảy nước miếng, theo bản năng hướng trên người nhìn nhìn. Không phát hiện có chỗ nào không trang trọng a...

Bởi vì ánh mắt Mạc Bảo Bảo thật sự rất nóng rực, rất rõ ràng, lão Đại vẫn là quyết định qua đi tìm tòi đến cùng.

Cấp dưới bên người đang phá hư quán bar cũng đi qua, lão Đại ngồi vào trước mặt Mạc Bảo Bảo.

“Quán bar này không được tốt lắm, về sau muốn uống rượu, đến đối diện đi!”

”Đúng vậy không được tốt lắm...” Ngay cả một mỹ nam cũng không có.”Đối diện là cậu mở sao?”

”Đúng vậy!”

Mạc Bảo Bảo hoàn toàn bị mê hoặc si ngốc mà nhìn lão Đại, “Cậu sẽ đóng ở bên kia sao?”

“Ngẫu nhiên sẽ đi!”

“Lúc người đi thì gọi điện thoại cho tôi——” Mạc Bảo Bảo từ trong lòng ngực lấy ra danh thiếp, hai tay đưa cho y.

Lão Đại có chút chẳng biết tại sao, nhưng vẫn là tiếp nhận danh thiếp, cũng báo tên của mình: “Huống Đông Tuần!”

Nhìn đến danh hào trên danh thiếp là chủ nhiệm khoa giang tràng, khoe miệng y vênh vênh về phía trước.”Cậu là bác sĩ tốt nhất ở khoa giang tràng?”

Mạc Bảo Bảo bị khoe miệng có độ cung tuyệt đẹp hoàn toàn chinh phục, đáp phi sở vấn* nói: “Đem kính râm cỡi xuống...”

__đáp phi sở vấn: hỏi một đằng, trả lời một nẻo.

Huống Đông Tuần sững sốt một chút, gương mặt đen xuống, “Này với cậu đến uống rượu có nào quan hệ gì?”

“Không, tôi là phát hiện sức khỏe của cậu có chút vấn đề...” Mạc Bảo Bảo trôi chảy nói bừa: “Ánh mắt là cửa sổ tâm linh, bệnh trạng như thế nào, ánh mắt sẽ phản ứng trước tiên.”

Nghe vậy, Huống Đông Tuần chậm rãi giơ tay lên, sau đó lấy tóc đối một ngàn phần một giây tháo kính râm xuống.

Nhân gian cực phẩm! Mạc Bảo Bảo suýt nữa kinh hô đi ra.

Đó là một đôi mắt ôn nhu như nước, phối với khuôn mặt cương nghị kia, nhưng lại ngoài ý muốn không có gì không thích hợp, ngược lại làm người ta vui vẻ thoải mái, làm các góc cạnh của lão Đại thêm rõ rệt, làm cho người ta đã gặp qua là không quên được!

“Cậu nhìn ra cái gì?” Huống Đông Tuần gõ gõ cái bàn, ngữ điệu thực không khách khí.

“Ách...” Mạc Bảo Bảo nhanh chóng lau lau nước miếng chảy ra, lấy điện thoại di động ra nói: “Nhìn ra cậu thật nóng tính... Đến, đem phương thức liên lạc của cậu nói cho tôi biết, cậu đến bệnh viện chúng tôi khám, tôi giảm giá cho cậu.”

Lão Đại tiếp nhận giấy bút, cúi đầu viết lên, Mạc Bảo Bảo theo dõi xương quai xanh duyên dáng của y, lại vì y say mê thêm vài phần.

Huống Đông Tuần nhìn thấy bộ dáng nghiêm túc của hắn, nhin không được muốn cười, hắn cúi đầu, tay khoát lên cái mũi, ngăn cản tươi cười.

Mạc Bảo Bảo theo dõi xương quai xanh duyên dáng của y, lại vì y say mê thêm vài phần.

Có lẽ hắn rất thường vận động?!

Người nam nhân này tuy rằng không phải xuất sắc nhất mà hắn từng gặp qua, nhưng tuyệt đối có thể xếp vào ba hạng đầu, hướng chi... Hắn gần đây đối mãnh nam có hứng thú cao hơn mỹ thiếu niên, hơn nữa người nam nhân này thoát nhìn rất khó của, càng là có tính khiêu chiến lại càng làm cho người ta hưng phấn, nửa người dưới của hắn đã muốn rục rịch! ặc

Mạc Bảo Bảo chính là một người nam nhân như vậy!

Nói dễ nghe là không xem trọng trình tiết, sống nguội không ky, nói khó nghe một chút chính là lạm giao hạ lưu, tùy thời động dục, bất quá hắn cũng không xấu hổ với sự đáng giá này, phàm là người quen biết hắn, cũng biết hắn là động vật dùng nửa người dưới suy nghĩ.

Lúc này các cấp dưới cũng đã đem quán bar đập nát hoàn toàn, một lâu la tuổi không lớn lắm đi tới, ở bên tai Huống Đông Tuần nói nhỏ vài câu.

Huống Đông Tuần gật gật đầu, đứng lên đi đến trước mặt nam nhân quần sự, dùng mũi chân đá nhẹ bờ vai của hắn, ngữ điệu bình thản nói: “Người nói cho lão Đại các người biết, nếu hắn có can đảm, nhớ đến ta đòi tiền thuốc men!”

Nam nhân quần sự khẽ cắn môi, gật đầu.

Huống Đông Tuần kéo áo khoác, xoay người ra ngoài quán bar, Mạc Bảo Bảo thấy thế vội vàng đuổi theo, ở cửa giải trí trung tâm ngăn lại:

“Huống tiên sinh —— ”

“Ai —— người tránh xa một chút!” Lão Đại còn không có trả lời, cái lâu la tuổi trẻ liền vươn tay ngăn Mạc Bảo Bảo.

“Tôi cũng không phải bệnh độc, vì cái gì phải cách xa một chút?” Mạc Bảo Bảo bắt lấy cánh tay của hắn, khéo léo uốn éo, nam tử cường tráng đã bị nhẹ nhàng quăng qua một bên.

“Kỳ quái...” Nam tử nhú mày nhu nhu mông mình, tổng cảm giác vừa rồi có người nhéo mình một cái.

“A Xương, người đi trước!” Huống Đông Tuần hướng thuộc hạ gật gật đầu, sau đó chọn mi nhìn Mạc Bảo Bảo, vẻ mặt có chút không kiên nhẫn.

“Bác sĩ Mạc, cậu có gì muốn làm sao?”

Y vốn tưởng rằng nam tử này là của kẻ đối đầu mới đến giúp đỡ, bất quá trải qua đối thoại ban nãy, y tin tưởng này chính là vị bác sĩ thần kinh có vấn đề, chính là...Bộ đang vừa rồi khi hắn giẫy ra khỏi tay của A Xương, lại khéo léo đến kỳ quái.

“Gọi tôi Bảo Bảo đi, chúng ta ——” Mạc Bảo Bảo nắm lấy bàn tay to dày của lão Đại, ngón cái ở lòng bàn tay y vuốt vuốt.

“Sau này còn gặp lại!”

Huống Đông Tuần rút tay về, sắc mặt âm trầm, thanh âm nhấn mạnh, “Bác sĩ Mạc, lần sau cậu gặp phải bang phái tranh đấu, tốt nhất cẩn thận một chút, không phải tất cả mọi người đều giống chúng tôi, không đả thương người vô tội, nếu gặp bang phái khác —— ”

Hắc y nhân ở phía sau y nghiêm chỉnh làm động tác “Răng rắc”!

“Không phải... Không phải tất cả Đại lão, đều có loại phong tư như cậu, đáng để tôi lưu lại...” Mạc Bảo Bảo cười sáng lạn, nhìn chằm chằm trong đôi mắt màu hổ phách ôn nhu khi lại tụ tập lệ khí, nghe môi hữu hình phun ra lời lẽ lạnh lùng, không khỏi cảm thấy tiếc hận.

Hai mắt này hẳn phải tràn ngập ủy khuất. Bao hàm nhiệt lệ, hai phiến môi mảnh hẳn là phát ra lời tha thứ làm cho người ta mất hồn... TBD: BT! S!!!

Lúc Mạc Bảo Bảo còn đang thở dài, Huống Đông Tuần đã dẫn mọi người rời đi.

Một cái hắc y nhân tiến sát vào, thấp giọng đề nghị nói: “Đại ca, có cần dùng huynh đệ chúng ta đi cảnh cáo nam nhân cột nhà kia một chút không?”

Huống Đông Tuần đeo kính râm, lắc lắc đầu.”Người này không đơn giản, lúc ta chăm chú nhìn hắn, hắn không chỉ có không tránh né, ngược lại hướng tới gần ta —— ” TBD: nó mừng chết! Ở đó mà né.

Y đem danh thiếp trong túi áo lấy ra, nhìn tên trên mặt, sau đó đem trang giấy vò thành một đồng, “Mạc Bảo Bảo... Tên tuy rằng có chút ngu xuẩn, nhưng người tuyệt đối không ngu xuẩn!”

Sai khi bọn họ xuất môn đang muốn quay về địa bàn của mình, liền thấy một chiếc xe hiến máu di động ngừng ở ven đường, Huống Đông Tuần nhìn thấy mặt trên tấm bảng chữ B mô phỏng sự khan hiếm máu, vì thế kéo ống tay áo lên xe.

Mạc Bảo Bảo xa chăm chú nhìn y, thấy một màn như vậy, cảm động gật đầu, tán dương: “Điều nói xã hội đen vô tình, nhưng tiểu Tuần của ta, cũng là cái quân tử a, đặt ở cổ đại chính là một đại hiệp cướp của người giàu chia cho người nghèo... Thật sự là rất làm cho ta cảm động!...”

Người qua đường, không khỏi quay đầu lại đánh giá nam nhân anh tuấn nhưng đang nhỏ dãi ba thước này!

Lúc này Tiêu Tiểu Nhạc đang ngồi ở trong xe hiến máu cùng hộ sĩ nói chuyện phiếm, nàng thấy Huống Đông Tuần đi tới, cả người giống như bị đánh thuốc kích thích, kích động mà chạy qua tự mình vì y làm kiểm tra cùng rút máu.

Huống Đông Tuần đối với nữ bác sĩ xinh đẹp nhưng tươi cười quý dị trước mắt không có cảm tình gì, sau khi hút máu xong, nghỉ ngơi vài phút liền rời đi.

Tiêu Tiểu Nhạc nhìn chỉ tiêu báo cáo thân thể vừa được kiểm tra, lần lượt thẩm tra đối chiếu, càng xem càng vừa lòng, vì thế nàng đem mục tiêu nhận định, thừa dịp người khác không chú ý, trộm cầm lấy máu của Huống Đông Tuần.

Lúc này Mạc Bảo Bảo trở lại trong xe hiến máu, ngồi vào vị trí của Huống Đông Tuần vừa ngồi, mở máy tính ra, gõ vào ba chữ”Huống Đông Tuần”. Điều ra tài liệu của y.

Đại Huống Đông Tuần là lão đại Lam bang đời thứ ba, hai mươi sáu tuổi —— đúng là quả thực độ tuổi thành thực, chưa cưới —— Mạc Bảo Bảo rất ít trên chộc nam tử đã kết hôn.

“Thật sự là, một người vưu vật* hư vậy hư vậy, cư nhiên phải đấm đấm giết giết kiếm ăn... Quả thực chính là công chúa.bị nhốt ở tháp cao..”

_vưu vật: của tốt, của quý.

“Bảo Bảo, ngươi nói cái gì?” Tiêu Tiểu Nhạc đem máu nhét vào trong bao, có chút tạt giọt mình hỏi.

“Không có gì... Chính là cảm thấy được, mùa xuân đã đi tới!” Tìm được săn mục tiêu điểm tâm tình rất tốt, Mạc Bảo Bảo lộ ra tươi cười điên đảo chứng sinh, hít sâu một hơi hương vị Huống Đông Tuần còn sót lại không khí, nhất thời thần thanh khí sảng.

Công chúa mê người a —— hãy đợi vương tử anh dũng của ngươi đi nghĩ cách cứu viện đi!

Mạc Bảo Bảo là một chú ý thân thể cực cứng khỏe mạnh rất là tốt, hẳn mỗi ngày đều ăn vi-ta-min phiến bổ sung dinh dưỡng tăng cường thể chất, Tiêu Tiểu Nhạc rất thường xuyên đánh giá bổ các dưỡng phẩm đủ chủng loại trong tủ quần áo của hắn ——

“Người thật giống ngựa đực chuyên động, nếu không bỏ, sớm hay muộn tinh tấn nhân vong!”

Nghe lời này Mạc Bảo Bảo cũng không tức giận. Nhưng lại cười đắc ý, ẩn theo lý luận của hắn giải thích chính là: ngựa đực đều là con có phương diện điều kiện xuất sắc nhất, mà hắn, là quán quân của ngựa đực, vua trong ngựa!

Mạc Bảo Bảo cùng Tiêu Tiểu Nhạc sống cùng nhau, cho nên nàng thói quen của hắn rõ như lòng bàn tay. Sau khi nàng chuẩn bị sắp xếp về, thừa dịp Mạc Bảo Bảo tắm rửa, lấy vi-ta-min của hắn đổi thành được vật xúc tiến xuất tinh, hơn nữa kiểm tra áo mưa trong ngăn tủ đầu giường hắn —— a, đầy hộc!

Mạc Bảo Bảo rửa mặt xong, uống thuốc tắt đèn lên giường, ở một mảnh trong bóng đêm, khuôn mặt tuần tú của Huống Đông Tuần càng hiện ra rõ ràng.

Hắn đã muốn thật lâu không có loại cảm giác huyết mạch mở to này, như trở về lúc còn trẻ, những ngày tha hồ càn rỡ ở Rumsfeld, máu trong xương cốt chưa bao giờ an phận, bị thân hình như sư tử cùng đôi mắt vô tội như nai con một lần nữa kíp nổ, sôi trào tất cả đều nhằm về phía nửa người dưới.

Hắn từ trong tủ đầu giường lấy ra áo mưa, sau khi đội xong băng đầu tự nghĩ.

Hắn nghĩ chinh phục đầu hùng sư kia, đem y đặt ở dưới thân rong ruổi, tiến vào thông đạo chặt chẽ ướt át ẩm áp của y, nghe âm thanh rên rỉ thấp trầm khàn khàn và mị hoặc của y, liếm đi nước mắt trong suốt ngọt lành bất lực của y...

“A ” phát ra tiếng hô áp lực, Mạc Bảo Bảo tới cao trào.

Hắn đem áo mưa cởi xuống, đứng dậy đến phòng tắm, lúc này ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa dồn dập cùng tiếng kêu thê thảm trong ban đêm.

“Bảo Bảo Bảo Bảo a Bảo Bảo ”

Mạc Bảo Bảo vội vàng tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến tranh, mở cửa, Tiêu Tiểu Nhạc nhào vào.

“Bảo Bảo con gián trên giường có con gián của ta ” Tiêu Tiểu Nhạc hai mắt đầm lệ mông lung, như thê như tố: “Ta rất sợ, người mau giúp ta bắt nó quần đi...”

Mạc Bảo Bảo trừng mắt nhìn mỹ nhân hoa dung thất sắc trước mắt, đi nhanh tiến vào gian phòng của nàng. Nếu không phải hôm nay hắn có diễm ngộ* tâm tình hảo, hắn nhất định không tha cho nàng, trong tự điển của hắn cũng không có quy định không thể đánh phụ nữ.

_diễm ngộ: gặp điều đẹp, điều hay.

Tiêu Tiểu Nhạc nhìn thân ảnh Mạc Bảo Bảo vừa biến mất, liền lập tức ẩn vào phòng tắm, đeo bao tay, đem áo mưa đựng ”tân nhân” cất vào trong gói to dày.

Khóe môi nàng nhếch lên một nụ cười diễm lệ âm hiểm, lẩm bẩm nói: “Ta muốn cho người biết, nữ nhân là sinh vật không thể đùa chọc nhất trên thế giới!”

Cuối tuần, Mạc Bảo Bảo sớm rời giường, đem mình từ đầu đến chân trang điểm một phen, sau đó tâm tình nhảy nhót ra cửa khỏi phòng.

Đi ngang qua phòng Tiêu Tiểu Nhạc, ngoài ý muốn phát hiện nàng luôn luôn yêu ngủ lại thức dậy rồi rời khỏi trước hắn, hắn lẩm bẩm:

“Nha đầu này, gần đây bị điên cái gì, đi sớm về trễ.....giả bộ thần bí!” Sau khi soi gương treo ở huyền quan*, hắn lại đánh giá một trận, xác định không có một cái xấu, mới huyết sáo rời đi.

_huyền quan: khoảng cách từ cửa đến phòng khách.

Trong ngày thường hắn cũng không phải là người coi trọng bề ngoài như thế, hắn luôn luôn chỉ cần sạch sẽ sạch sẽ là tốt rồi, nhưng hôm nay, hắn muốn có một cuộc hẹn màu hồng phấn, cho nên hắn không thể dễ dàng tha thứ cho mình nếu có một tí không hoàn mỹ.

Mở chiếc ”xa mạc bạo phong” màu xanh thẫm ra, hắn một đường hướng trung tâm chợ ở phía sau một khu nhà building xa hoa, trà lâu phía sau một căn nhà cổ kính.

Sáng sớm ngã tư đường tương đối im lặng, không khí cũng thực tươi mát, Mạc Bảo Bảo nhẹ nhàng nện bước, đi lên lầu hai, đại sảnh phòng trà không lớn, tại góc ngồi một người, đó là mục tiêu hôm nay của Mạc Bảo Bảo – Huống Đông Tuần.

Cách ăn mặc của Huống Đông Tuần cùng ba ngày trước không có gì bất đồng, kính râm cùng áo gió như trước, ngồi trên ghế trúc, trầm tĩnh an ổn, tựa hồ không khí xung quanh mình đều lưu động chậm lại.

Chỉ đứng xa xa nhìn như thế, Mạc Bảo Bảo đã cảm thấy nước miếng mình sắp chảy xuống.

Lúc này, lão bản trà lâu với vẻ mặt tươi cười đã đi tới.

“Thực xin lỗi, khách nhân, lầu hai đã bị bao hạ, ngài muốn thưởng thức trà, thỉnh đến lầu một đi...”

“Hào!” Mạc Bảo Bảo gật gật đầu. Hắn luôn luôn thông tình đạt lý, như thế nào sẽ vì vấn đề này mà làm khó bá bá hòa ái dễ gần chứ? Chính là...

“Ai nha... Tôi quên, tôi thiếu máu nghiêm trọng, lên lầu dễ dàng xuống lầu khó a...” Mạc Bảo Bảo lập tức xui lơ ở cầu thang hẹp, hai mắt ướm ắt nhìn lão bản.”Tôi cùng bằng hữu của tôi hẹn hôm nay gặp mặt, chờ cậu ta đến đây, rồi công tôi đi xuống, được không?”

“A?” Lão bản mặt lộ vẻ khó xử, bao hạ lầu hai chính là hắc đạo có thể lực không dễ chọc, nhưng bộ dáng của người trẻ tuổi anh tuần trước mắt này thực không thoải mái, huống chi người nọ cao mã đại*, cũng không phải tiểu lão đầu hơn năm mươi tuổi hắn có thể công xuống được.

_cao mã đại: vóc dáng cao lớn.

Cân nhắc xong, hắn chỉ đành đem Mạc Bảo Bảo dìu tới chỗ ngồi gần nhất, hạ giọng nói: “VẬY CẬU Ở ĐÂY CHỜ ĐI... Nhưng ngàn vạn lần đừng làm ồn... Bằng hữu của cậu khi nào thì đến?”

“Tôi nghĩ tôi uống chén trà, ăn khối điểm tâm... Cậu hẳn là đi ra đi!” Xuất phát từ cảm kích, Mạc Bảo Bảo miễn phí hướng vị bá bá thiện lương này phóng điện, quả nhiên thấy tiểu lão đầu đỏ mặt.

Ai, mị lực của hắn thật đúng là già trẻ đều ăn.

Trà lão bản vừa ly khai, Mạc Bảo Bảo vốn ốm yếu lập tức tinh thần chấn hưng, ba bước cũng chỉ cần hai bước lên đến trước mặt Huống Đông Tuần, nhưng mông còn chưa đụng tới ghế, chợt nghe một thanh âm lạnh lùng truyền đến hắn.

“Nơi này không chào đón cậu!” Lỡ tai Mạc Bảo Bảo tự động đem “Không” tự xem nhẹ, hắn an an ổn ổn ngồi xuống, nâng cằm, cười tủm tỉm chào hỏi.

“Huống tiên sinh, hảo hảo... Cậu cũng tới uống trà sao?” Hơn nữa là uống trà một mình!

Hắn có điều tra qua, Huống Đông Tuần dẫn dắt mọi chuyện ở Lam bang rất bận rộn, mà bọn cấp dưới mặc hắc tây trang thường đi theo y cả ngày, một cái tuần chỉ có ba giờ Huống Đông Tuần một mình một người hoạt động, đó chính là giờ phút này.

Sáng sớm cuối tuần, y sẽ một mình đến nơi đây uống trà, tĩnh tư mình tưởng.

Huống Đông Tuần vẫn đeo kính râm như trước, nhưng theo động tác gương mặt của hắn mà đoán, hắn chính là đang giương mắt nhìn nhìn Mạc Bảo Bảo, nề tình từng gặp mặt một lần, ngữ điệu buổi sáng của y coi như khách khí.”Không có việc gì nói xin mời đi đi!”

Trùng hợp lão bản trà lâu đưa điểm tâm đi ra, nhìn đến Mạc Bảo Bảo đang lồi kéo làm quen, vội vàng kéo áo hắn ra bên ngoài, “Cậu như thế nào chạy đến chỗ người này, tôi không phải nói cho cậu biết nên bên cạnh chờ sao?”

Mạc Bảo Bảo uốn éo thân tiếp nhận cái khay của lão bản trà lâu, sau đó xảo diệu mà giẫy khai kiểm chế của hắn, cười với hắn nói:

“Ai... Ngài không có nghe sao? Đông Tuần nói ngài không có việc gì nói xin mời đi...” Sau đó hắn tiến vào bên tai tiểu lão đầu, thần bí nói: “Hắn chính là xã hội đen, không thể đắc tội, ngài mau trở về thôi...”

Nghe vậy lão bản trà lâu ngẩn người, lẩm bẩm: “Nguyên lai các người quen biết nhau? Cái này hảo, người... Là của hần...”

“Bạn bè!” Mạc Bảo Bảo vỗ bộ ngực cam đoan, “Bạn tốt Bạn bè thân mật khắng khít! Đông Tuân, người nói có đúng không?”

“Hừ! Ngồi xuống đi...” Huống Đông Tuân vỗ nhẹ cái bàn, không phản đối cũng không thừa nhận.

Đem lão bản đẩy ra, hần ngoan ngoãn ngồi trở lại, nháy hai mắt vô tội nói: “Đông Tuân, cậu có biết? Từ ngày ấy từ biệt, tôi liền đối với cậu nhớ thương, ta nghĩ, ta chỉ sợ là yêu —— ”

“Cậu muốn lưu lại thì lưu lại, đừng nhiều lời vô nghĩa như vậy!” Huống Đông Tuân chậm rãi uống trà.”Đừng quấy rầy tôi, thật vất vả mới có thời gian rảnh...”

“Ai... Tuân...” Mạc Bảo Bảo da mặt dày đem xưng hô tự động lược một chữ.”Người thật đúng là lão Đại không chút ngang ngược, khó được a! Bất quá... Thân là một thầy thuốc, tôi còn là có nghĩa vụ nhắc nhở người, mặt của người màu có chút hồng, móng tay cũng có chút tối, đây là tượng trưng cho tinh thần không phấn chấn dich, cậu có áp lực rất lớn phải không? Tôi cảm thấy cậu hần là đến bệnh viện hảo hảo kiểm tra một chút...”

“Tôi không kiểm tra thì thế nào? Cho dù kiểm tra, cũng sẽ không chỗ của cậu kiểm tra, chủ nhiệm khoa giang tràng!” Huống Đông Tuân chọn mi, ngoài ý muốn phát hiện mình đối với sự lải nhải hần cũng không có cảm giác quá chán ghét.

“Người không nên nhìn bỏ qua giang tràng khoa, rất nhiều tật bệnh đều phải thông qua giang* để kiểm —— cho dù là loại tiểu bệnh như táo bón cũng không thể bỏ qua!” Mạc Bảo Bảo rất dễ nói bậy bạ, còn nghiêm trang khuyếch đại từ này: “Trường kỳ táo bón rất dễ dàng chuyển trĩ sang, giang lậu, bệnh tắc ruột, gang môn nham —— đến lúc đó trị liệu có thể phiền toái, chính là cái gọi là thiên lý chi đề, hội vu nghị huyết —— ”

__giang: hậu môn.

__thiên lý chi đề, hội vu nghị huyết: nhiều cái sai lầm nhỏ sẽ hủy hoại cuộc đời người trong chớp lát.

Nghe hần dài dòng, Huống Đông Tuân cũng không tức giận, bên miệng lộ một nụ cười lạnh, tiếp tục thưởng thức trà.

Mỗi tuần y đều ở trong này trầm tư, này là chuyện cơ mật thuộc loại cao cấp trong bang, mà người trước mắt này hiển nhiên không phải ngoài là ý muốn xảo ngộ, nếu hần có thể nắm giữ hành tung của y, thì nhất định không phải là một bác sĩ khoa giang tràng đơn giản!

Y thật muốn nhìn, vị bác sĩ kỳ lạ cổ quái muốn làm cái gì!

3. Chương 2

“Ha ha ha ha ta thành công!” Tiêu Tiểu Nhạc cầm ống nghiệm, hoa chân múa tay vui sướng đối với một nam hài vẫn nhược một cái mang kính mắt nói: “Trứng thụ tinh do tình trùng của hần cùng tế bào máu mà chị đã lựa chọn, tùy thời có thể đưa vào phẫu thuật!”

“Biểu tử...” Văn nhược nam hài có chút nghi hoặc hỏi: “Vì cái gì không trực tiếp tuyển dụng máu của chính người kia dùng để bồi dưỡng chứ?”

“Em biết cái gì, dùng máu của hần thì chẳng khác nào họ hàng gần kết hôn!” Tiêu Tiểu Nhạc trừng mắt nhìn nam hài một cái, lại đắc ý nói: “Ánh mắt của chị thật sự là rất, liếc mắt một cái liền chọn trứng máu của nam nhân to lớn kia, máu của cậu ta thật đúng là không chịu thua kém a...”

“Như vậy... Chị là muốn đưa trứng thụ tinh vào bên trong người kia sao?” Nam hài sợ hãi hỏi: “Chúng ta... Làm sao mà bỏ vào được? Mổ sao?”

“Này... Ta còn đang nghiên cứu, còn chưa nghĩ ra...” Tiêu Tiểu Nhạc đem thụ tinh trứng bỏ vào hòm làm lạnh.”Phải là khoang bụng đi! Tương đối dễ dàng hấp thu dinh dưỡng, lúc lâm bồn cũng bớt đau bụng. Nhưng là ta vốn muốn cho hân thụ tra tấn, cho nên ”

“Biểu tỷ, chị cùng với người kia thật sự có thù oán lớn như vậy sao? Làm cho một người nam nhân mang thai, trả thù này không khỏi có chút quá phận!” Đồng dạng thân là nam nhân, hân rất cảm thấy đồng tình với nam nhân sắp bị hãm hại dù chưa gặp mặt kia.

“Người biết cái gì?! Hân là cái tên khinh thường nữ nhân, nên phải trị như vậy!” Tiêu Tiểu Nhạc đã nắm áo nam hài, mệnh lệnh nói: “Chúng ta có hai ngày, ta phải đánh thuốc tê cho hân, sau đó thần không biết quỷ không hay mà xuống tay, sự tình xong rồi người liền chạy nhanh quay về Anh quốc, tuyệt đối không liên lụy được người!”

“Chính là... Biểu tỷ... Nếu mổ, lưu lại miệng vết thương, người phải như thế nào cùng người kia giải thích?!” Nam hài đáng thương có một loại cảm giác như kẻ trộm thuyền, nhưng hân lại không dám không thuận theo biểu tỷ đáng sợ của hân, sợ cái nghiên cứu này sẽ ứng dụng đến trên người mình.

“Này... Này...” Tiêu Tiểu Nhạc hiển nhiên không có lo lắng nhiều như vậy, vì thế ôm đầu tự hỏi, chính là rất nhanh, ông trời liền ban thưởng cho một cơ hội.

Trong một trà lâu có kiến trúc theo kiểu Giang Nam, hai nam nhân phong cách khác nhau nhưng đồng dạng chói mắt ngồi cùng bàn, một người nhàn nhã tự đắc chậm rãi mà nói, một đang ngồi chéo chân, ánh mắt chăm chăm nhìn ngoài cửa sổ.

“Cậu không phải đến để thả lỏng sao?” Mạc Bảo Bảo rót một chén trà nhuận nhuận hầu, một tay chụp lên tay Huống Đông Tuần đang thưởng thức chén trà.

“Cậu hân là nên buông những chuyện phiền lòng kia...”

Huống Đông Tuần lập tức rút tay về, đáy mắt tràn ngập nghi ngờ.

Mạc Bảo Bảo có chút uể oải hỏi: “Tôi là một người thực đáng ghét phải không?”

“Hoàn hảo, tôi không phải quá phản cảm quá dài dòng... Nhưng là tôi chán ghét người nhàm chán!” Huống Đông Tuần nhìn đồng hồ, phát hiện thời gian đã sắp hết, vì thế đứng dậy. Có lẽ người xinh đẹp luôn thực dễ dàng giành được chiếm được hảo cảm của người khác, cho nên y dừng lại, bỗ thí một câu: “Ta là không chán ghét người, rất quan trọng sao?”

“Rất trọng yếu!” Mạc Bảo Bảo nghiêm túc gật gù đầu.

“Nga?” Huống Đông Tuần chọn mi, cầm lấy chén trà trên bàn để sát vào bên môi. Đây là bích loa xuân thượng hạng, lãng phí thì đáng tiếc.

“Người còn nhìn không ra sao? Ta muốn theo đuổi người ”

“Phốc ” Nghiêm trang trả lời, lại làm cho lão Đại xã hội đen luôn nghiêm cẩn mà thất thố phun ra trà mới vừa vào miệng.

Mạc Bảo Bảo bị nước trà văng lên mặt nhưng một chút ngoài ý muốn là biểu tình gì cũng không có, còn tự nhiên từ chỗ nào đó lấy ra khăn tay, một bên lau một bên nói thầm: “Này... Coi như là gián tiếp hôn môi, dù sao cũng là nước trà bao hàm nước miếng của cậu...” Hân vươn đầu lưỡi liếm liếm chút nước bên môi, lộ ra nụ cười có thể gọi là hạ lưu.”Mùi vị không tệ a...”

“Vương bát đản ” Huống Đông Tuần bị chọc giận nắm lấy áo Mạc Bảo Bảo kéo lên, khí hung ác hiện ra.”Người là cố ý điều tra sao?! Ta không muốn ở cái chỗ này động thủ ”

Không biết nên nói Mạc Bảo Bảo là gặp nguy không loạn hay là căn bản không có thần kinh, hân giơ tay lên, trước lúc Huống Đông Tuần chưa kịp ngăn cản, nhanh chóng tháo kính râm hân cực xem không vừa mắt kia xuống, sau đó phát ra tán thưởng.”Ánh mắt thật đẹp a... Không nên bị bất cứ thứ gì che khuất, giảm bớt hào quang xất sắc của người...”

Toàn bộ cơ thể Huống Đông Tuần bắt đầu run rẩy, ngay tại lúc y đang lo lắng có nên rút cây súng bên hông ra hay không, sau đó gập chết tên bệnh thần kinh này, thì Mạc Bảo Bảo lại làm ra hành động kinh người.

Áo bị xóc lên, mũi chân chỉ có thể chấm đất nên hấn về ngã người về phía trước, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai hôn lên mi mắt phải của Huống Đông Tuần. Xúc cảm ẩm ướt làm cho Huống Đông Tuần ngây người ba giây, sau đó hấn không cần suy nghĩ liền cầm người trong tay như bao cát mà quăng đi ra ngoài.

Thân thể Mạc Bảo Bảo nhảy ra khỏi hành lang thấp bằng trúc, cùng với một tiếng kêu thê thảm, người hấn nằm úp sấp quơ tay quơ chân nhanh như mưa, như thần lẩn. Đang muốn cầu cứu, lại thấy Huống Đông Tuần rút súng ra, hống súng nhắm ngay mình.

“Oa oa chuyện gì cũng từ từ ” Mạc Bảo Bảo giả dạng đáng thương mà chảy nước mắt một phen nước mũi.”Tôi chỉ là hướng cậu biểu đạt tình yêu của tôi, chẳng lẽ ta làm sai sao? Tôi nếu là thật sự làm sai, ta có thể sửa a quân tử động khẩu bất động thủ...”

“Ta chưa bao giờ là quân tử!”Một chân Huống Đông Tuần đạp lên lan can, biểu tình vắn vẹo.”Mẹ nó, dám đùa tao, mày thật đúng là người thứ nhất, nể tình mày thật dũng cảm, taa hấn là cho mày chết anh dũng một chút ”

“Không cần không cần!” Đầu Mạc Bảo Bả lay động như trống bỏi.”Tôi tuyệt không dũng cảm, tôi là yêu đến điên, tôi là bị cậu mê đến thất hôn bất tử...”

“Còn dám nói bậy ” Huống Đông Tuần vươn cánh tay đang muốn bắn hấn, lại thoáng nhìn tam chiếc xe màu đen xe có rèm che dừng trước trà lâu, ước chừng mười đại hấn mặc hắc tây trang nối đuôi nhau xuống, rồi xông vào. Hấn thu hồi thân thể, hung hăng trừng Mạc Bảo Bảo, cảnh cáo nói: “Không muốn chết thì đừng lên tiếng!”

“Tuần... Cậu đối với tôi thật tốt, lúc nào thì đều muốn tôi...”

Lời buồn nôi của Mạc Bảo Bảo còn chưa nói hoàn, hắc y nhân liền vọt lên, không nói hai lời liền vung đao. Vươn dài cái cổ cũng không thấy rõ tình hình, Mạc Bảo Bảo vội vàng hướng về phía trước đi, động tác nhẹ nhàng, bộ dáng chặt vật vừa rồi giống như cảnh tượng huyền ảo.

Nơi này dù sao cũng là nội thành, cho nên mặc kệ là tới chém người, hay bị chém, cũng không dám tùy tiện nổ súng, vì thế một hồi quyền cước so đấu đến huyết nhục mơ hồ đã bắt đầu.

Huống Đông Tuần đáng người rắn chắc, tất nhiên không phải cái gối thêu hoa, tay chân y lưu loát, khinh một cái ghế dựa dập xủ một đối thủ, đoạt đao của hấn bắt đầu liều mạng. Nhưng các đối thủ của hấn cũng không phải quả hồng mềm, hướng chi người đông thể mạnh, dần dần Huống Đông Tuần bị vây hạ phong.

Mạc Bảo Bảo từ cây cột đằng sau nhảy ra, xách ấm trà đi lên, vọt đi qua hấn là người ham hòa bình, đi qua không phải vì đánh nhau, mà là khuyên can.

“Ai đừng đánh, tất cả mọi người đều là người trưởng thành ” Hấn chắn trước người Huống Đông Tuần, một cước đá bay một tên đang vung đao, sau đó gơ ấm trà lên, vẻ mặt tươi cười.”Các người xem trà lâu là này xinh đẹp cỡ nào, khảm phá hủy rất đáng tiếc, chúng ta không bằng ngồi xuống uống một chén, tâm sự n, phá bỏ khúc mắc ”

“Con mẹ nó mày là bệnh thần kinh từ đâu chạy ra!”

Một người nam nhân kêu gào xông lên, Mạc Bảo Bảo quát to một tiếng trốn phía sau Huống Đông Tuần, rồi đem ấm trà quăng ra ngoài, ở giữa trán người nọ. Nam nhân trở mình cái xem thường, chân mềm nhũn ngã xuống.

“Ai nha, ấm trà này là tử sa* đi? Thực đắt tiền...” Mạc Bảo Bảo lộ biểu tình tiếc hận, ôm lấy thất lung Huống Đông Tuần, làm nũng nói: “Ta chính là vì người mới đánh vỡ thứ này, người chịu trách nhiệm a...”

_ tử sa: một loại đất sét, có nhiều ở Nghi Hưng, tỉnh Giang Tô. Đất rất mịn, hàm lượng sắt cao, sau khi nung có màu nâu đỏ, tím đen. Chủ yếu dùng làm đồ trà.

Huống Đông Tuần nghiêng người chút xíu, nhìn lướt qua nam nhân đang có vẻ mặt vô lại vẻ, sự nghi ngờ trong lòng càng nặng. Lại nói, y cũng không đem tổ tình của hấn để ở trong lòng, ngược lại càng thêm cho

rằng hấn tiếp cận mình là bí mật có không thể cho ai biết.

Chính là không đợi hấn nghĩ lại, mọi người lại vọt lên, Huống Đông Tuần lấy tay khừ tay đẩy Mạc Bảo Bảo ra, vung dao đối kháng. Không phải y không để ý sống chết của hấn, mà là y tin tưởng, người nam nhân này cũng không đơn giản.

Kết quả không ngoài hấn dự kiến, Mạc Bảo Bảo tuy rằng một đường thét chói tai, chặt vật chạy trốn, nhưng lông tóc vô thương mà ứng phó những người này, tựa hồ so với Huống Đông Tuần còn thành thạo.

Vì hai người hợp lực, địch quân bị đánh lui, xỉu đến một nửa, có thể chạy thì chạy, còn không thì chân nhuyễn quỳ xuống đất xin tha.

Huống Đông Tuần không làm khó xử bên thua, gầm nhẹ một tiếng: “Cổn!” Tùy bọn họ chạy trốn.

“Ai nha! Làm tôi sợ muốn chết, cậu không sao chứ?” Mạc Bảo Bảo thét chói tai nhảy đến bên cạnh y, đang muốn oán giận, một thanh dao đã bổ đến trên cổ của hấn.”Tuần... Cậu làm cái gì vậy?”

Huống Đông Tuần cầm cương đao nhiễm huyết trong tay, khuôn mặt anh tuấn nhưng lệ khí mười phần chậm rãi tới gần.”Cậu kêu Mạc Bảo Bảo... Phải không?”

“Ân...” Mạc Bảo Bảo cẩn thận gạt đầu.”Lấy dao so tôi làm chi, chúng ta không phải hảo huynh đệ đồng sinh cộng tử sao?”

“Không cần nói bậy quan hệ, huynh đệ của tao, đều là từ lúc tao sinh ra coi như đã chết ” Huống Đông Tuần tựa hồ đối với hai chữ “Huynh đệ” phá lệ miễn cảm, lông mi y thật dựng thẳng, mặt tiếp tục tới gần.”Nói, tiếp cận taa có mục đích gì?”

“Theo đuổi cậu a!” Mạc Bảo Bảo đáp thẳng.

“Ít nói nhảm!” Dao phong vừa chuyển, gắt gao dán trên da cổ non mịn của hấn “Thân thủ của ngươi không tồi... Làm sao có thể chỉ là một bác sĩ khoa giang tràng?”

“Không cần nhắc tới đến hai chữ giang tràng thì giọng liền mang thành kiến được không? Công tác chẳng phân biệt được giá cả thế nào!” Mạc Bảo Bảo từ trước đến nay khuyết thiếu năng lực tùy mặt gởi lời, vì thế hấn không sợ chết khiêu khích.”Khó bảo toàn thân thủ lĩnh Lam bang là cậu, cũng sẽ có một ngày đụng đến khoa giang tràng! Nể tình chúng ta kẻ vai chiến đấu, nếu cậu đến làm giải phẫu trĩ sang, tôi giảm giá cho cậu.”

“Con mẹ nó mày muốn chết ”

Huống Đông Tuần không thể nhịn được nữa mà thu đao về phía sau, rồi lại phát lực hướng hấn chém tới, nhưng mà lúc này một nam nhân tây trang đang ngất xỉu một bên đột nhiên thức tỉnh, cầm đao nhắm ngay bụng dưới y đâm tới.

Dao nhỏ hơn nửa thước, ở trong nháy mắt, cắm vào bụng dưới Huống Đông Tuần.

Lực chú ý của Mạc Bảo Bảo đều tập trung trên con dao phía sau Huống Đông Tuần, cho nên, chờ hấn lưu ý đến nguy hiểm, có thể tránh, Huống Đông Tuần đã bị nam nhân tập kích hôn mê, sau đó đem về y ôm lấy đến phía sau.

“Mẹ nó cứ nhiên bị loại hàng thấp kém như vậy làm bị thương...” Huống Đông Tuần sắc mặt bắt đầu tái nhợt, nhưng ánh mắt vẫn cường hãn như trước.”Thật sự là mất hết mặt...”

“Có cái gì quan hệ, thánh nhân cũng có lúc ngủ gà ngủ gật...” Nhìn đến sư tử hùng tráng ngã xuống rêu, Mạc Bảo Bảo thực đau lòng, nhưng lại cảm thấy được, y cũng rất thích hợp như vậy, mềm mại ngã vào trong lòng ngực của hấn, mặc hấn muốn làm gì thì làm...

“Ngươi làm cái gì ” Huống Đông Tuần đề cái tay đang có hạnh kiểm xấu của hấn xuống!

Mạc Bảo Bảo trở về khuôn mặt tươi cười trẻ mãi khôn già của hấn.”Chớ khấn trương, tôi coi thương thế cho người... Đừng quên, tôi là bác sĩ!”

“Bác sĩ khoa giang tràng...” Huống Đông Tuần buông tay ra để Mạc Bảo Bảo kiểm tra, sau đó y rút ra kết luận trước cho mình: “Không chết được... Chỉ là chảy chút máu...”

“Ân! Là không trở ngại...” Mạc Bảo Bảo chọn mi cười, trong tiếng kinh hô của Huống Đông Tuần làm bỗng lấy y ra ngoài, đi ra ngoài, khi đi ngang qua sân khấu, dấn dờ lão bản đang sợ tới mức phát run: “Không cần báo nguy, đem chỗ đó thu thập một chút, về bồi thường... Ta sẽ bồi thường cho tiểu hỗn tử người gấp đôi!”

Đem Huống Đông Tuần ôm vào trong xe, Mạc Bảo Bảo ở phía sau chỗ ngồi lấy ra cái hòm thuốc, tiến khai y phục của y, cầm máu sơ qua, nhanh chóng lái ô-tô tới Kiệt An Tư.

Huống Đông Tuần bằng bó bụng dưới, đánh giá cẩn thận người nam nhân này.

Chợt vừa thấy, tướng mạo Mạc Bảo Bảo là thuộc loại đáng vẻ nhu thuận thực dễ dàng giành được được hảo cảm của người khác, nhưng là khoe miệng hơi hơi cong hướng về phía trước kia, thuyết minh hẳn có cá tính cợt nhả, cẩn thận quan sát sẽ phát hiện, trong mắt thâm trầm của hắn luôn ẩn ý cười làm cho người ta khó có thể nhìn trộm bí mật trong đó, cũng tỏ rõ nội tâm của hắn không như vẻ bề ngoài gọn gàng của hắn.

Thân hình hắn thon dài, không tính gầy yếu nhưng là tuyệt đối xứng không hơn cường tráng, chính là, hắn vừa rồi thể nhưng không thổi một hơi ôm lấy thân hình cường tráng của mình, liền chứng minh cơ thể của hắn còn kiên cố hơn bề ngoài vẫn nhước này.

Này tuyệt đối không phải là một nam nhân đơn giản!

“Đẹp sao?” Khi dừng xe lại lúc đèn đỏ, Mạc Bảo Bảo đột nhiên đem mặt để sát vào, khoe miệng nở nụ cười vô lại sâu sắc.”Có phải hay không phát hiện đã yêu tôi?”

“A...” Huống Đông Tuần hơi quay đầu sang phía khác, không muốn để ý tới hắn.

Nhưng mà Mạc Bảo Bảo lại làm lại trò cũ, đôi môi ấm áp lại dán đi lên, bắt quá mục tiêu lần này càng thêm lớn mật, là đôi môi mỏng của Huống Đông Tuần.

Lúc này phản ứng của Huống Đông Tuần có tốc độ nhanh hơn, y lập tức nâng chân lên hung hăng đá tiểu thối của Mạc Bảo Bảo đích, giữa tiếng kêu gào thê thảm của Mạc Bảo Bảo, xe một lần nữa ra đi, nếu không phải ở trên quốc lộ phải dùng tốc độ cao, y định sẽ không dễ dàng tha cho hắn.

Vì đến giờ phút này y vẫn là cho rằng Mạc Bảo Bảo đang đùa với mình.

Mạc Bảo Bảo nhe răng nhếch miệng lái xe, trong lòng lại càng cảm thấy chọc con sư tử này rất thú vị, đang muốn nói vài câu buồn nôn nói, lại đột nhiên cảm thấy bụng dưới một trận co rút đau đớn, mồ hôi lạnh ở trong nháy mắt chảy xuống.

Huống Đông Tuần tất nhiên cũng chú ý tới sự khác thường của hắn, bàn tay nhiễm máu để lại tay lái, nhíu mày nói: “Cậu tập trung lại cho tôi, nghiêm túc đi, tôi còn chưa muốn chết ”

“Tuần... Chúng ta thật đúng là tâm tương liên...” Mạc Bảo Bảo vỗ vỗ tay Huống Đông Tuần, trên mặt tái nhợt lại lộ nụ cười vô lại như trước.”Người trúng đao, bụng của ta liền đau...”

“Người có ý tứ gì?!”

Mạc Bảo Bảo cười càng sắc, cuối cùng biến thành cười khổ: “Ta dường như...Bị bệnh viêm ruột thừa cấp tính ...”

Huống Đông Tuần trừng lớn mắt, nhìn Mạc Bảo Bảo môi vì bị đau mà phát run, một bên mạnh mẽ tập trung tinh thần mà lái xe, một bên lấy điện thoại di động ra bình tĩnh cùng bệnh viện giải thích tình huống, muốn bọn họ chuẩn bị sẵn sàng, sau khi cúp điện thoại, còn đối với mình cười trấn an.

Trong lòng bức tường phòng hộ thật dày của y như có một góc sụp xuống, đối với vị bác sĩ không đứng đắn này, lần đầu tiên y có kính ý, có lẽ bọn họ có thể làm bằng hữu, tối thiểu, phẩm chất gấp nguy không loạn trên người hắn khiến y có chút thương thức.

Chính là lúc y xúc động không được 5 giây, thì lời nói của Mạc Bảo Bảo lại làm cho y đối hắn có ấn tượng ác liệt tới cực điểm.

“Bệnh viêm ruột thừa là thực chứng bệnh không thể khinh thường a... Nếu thủng... Càng nghiêm trọng, sẽ ảnh hưởng năng lực giới tính... Tôi còn muốn với cậu cùng nhau thể nghiệm tính phúc tuyệt với ”

Khử tay Huống Đông Tuần đánh thật mạnh lên ngực của Mạc Bảo Bảo, làm cho hắn cảm miệng. Nếu có thể, y thậm chí nghĩ muốn đem con dao trên bụng mình rút ra, đâm vào bụng hắn, thuận tiện giúp hắn đem ruột thừa cắt rụng!

May mắn trà lâu cách Kiệt An Tư cũng không xa, ở trước khi cơn tức giận của Huống Đông Tuần bùng nổ, bọn họ cuối cùng cũng chống đỡ tới bệnh viện, nhưng mà khi xe dừng lại, khi y hộ sĩ nâng cáng đến, Mạc Bảo Bảo đầu đầy mồ hôi lại té xỉu.

Một khắc trước khi nhắm mắt, hắn còn nhận cơ hội Huống Đông Tuần dìu hắn mà sờ sờ mông y.

Đem một công tác ít sửa sang lại giao cho biểu đệ, Tiêu Tiểu Nhạc từ tầng hầm ngầm đi ra mua cơm trưa, khi đi ngang qua giữa sảnh thì bị một hộ sĩ ngăn lại, cho biết, báo cho nàng Mạc Bảo Bảo bị bệnh viêm ruột thừa cấp tính, hiện tại đang làm phẫu thuật.

Nghe thấy lời ấy, Tiêu Tiểu Nhạc đứng ở tại chỗ thật lâu không nói nên lời, người khác đều cho rằng nàng là quá mức lo lắng cho tình huống của bạn trai, lại không biết nàng là hưng phấn quá độ mới đúng.

Nàng ba bước cũng làm hai bước chạy về tầng hầm ngầm, cầm lấy cổ biểu đệ lắc liên tục.”Thật tốt quá, cơ hội của chúng ta đã đến! Chính là hôm nay, chỉ là có thể làm cho hắn mang thai!”

Tiểu nam hài đáng thương ngay cả bữa sáng lẫn cơm trưa đều chưa có ăn, liền bị sai sử chuẩn bị công cụ giải phẫu cùng trứng thụ tinh, mà Tiêu Tiểu Nhạc thì chạy về trên lầu, tới cửa phòng giải phẫu giám sát tình huống.

Một ít hộ sĩ đi tới an ủi, lại nghi hoặc vì ở miệng nàng thấy được nụ cười quái dị.

“Nhất định là bị quá đả kích...”

Sau một phen nghị luận, mọi người cho ra kết luận, nhưng mà lúc này trong đầu Tiêu Tiểu Nhạc tất cả đều là bộ dáng Mạc Bảo Bảo mang thai ... Cho dù cực lực áp chế, nàng vẫn là khống chế không được cười ra tiếng.

Trong phòng giải phẫu Mạc Bảo Bảo vì tác dụng của thuốc mê mà ngủ say sưa, một chút ý thức nguy cơ cũng không có. Ở một phòng phẫu thuật khác cách đó không xa, Huống Đông Tuần đang trị liệu ngoại khoa. Nhưng mà thời khắc thay đổi vận mệnh hai người bọn họ, đang lặng lẽ tiến đến.

Nửa giờ sau, đèn đỏ của phòng giải phẫu bị tắt, sắc mặt Mạc Bảo Bảo có chút tái nhợt được đẩy đi ra, sau khi Tiêu Tiểu Nhạc hỏi thăm rõ ràng phòng bệnh hắn phải ở, bay nhanh về tầng hầm ngầm.

“Biểu đệ, cầm đồ kia lên, chúng ta đi ” Nàng lôi kéo nam hài có vẻ mặt ai oán lên thang máy, trên mặt đầy hưng phấn cùng tràn đầy chờ mong.”Hiện tại dưới bụng hắn có vết thương lưu lại sau phẫu thuật, chờ một lát chúng ta đem vết khâu của hắn mở ra, sau đó đem trứng thụ tinh cấy vào trên vách ruột non của hắn. Động tác nhanh một chút, trước khi hắn chưa thức tỉnh phải hoàn thành, nếu trên đường hắn có dấu hiệu tỉnh lại, phải tiêm thuốc mê cho hắn...”

Tới lầu 8 của phòng bệnh, Tiêu Tiểu Nhạc dẫn biểu đệ hướng phòng bệnh đi tới, lại đột nhiên nghe thấy radio thông báo.

“Bác sĩ Tiêu Tiểu Nhạc khoa phụ sản, bác sĩ Tiêu Tiểu Nhạc khoa phụ sản nghe được radio thỉnh lập tức tới phòng sinh, có vị sản phụ xuất hiện bệnh trạng khó sanh ”

“Cái gì? Vào lúc này...” Tiêu Tiểu Nhạc dừng bước lại, hồ nháo thì hồ nháo, nhưng vì chức nghiệp bác sĩ nên hành vi thường ngày lệnh nàng phải lập tức đến phòng sinh, chính là buông tha cho cơ hội ngàn năm một thuở này càng làm cho nàng không thể chấp nhận, vì thế nàng mệnh lệnh nói: “Biểu đệ, hiện tại toàn bộ nhờ vào ngươi, ngươi đi đi, phòng bệnh 843 người cũng là học sinh giỏi của học viện Rumsfeld, giải phẫu này không làm khó được ngươi!”

Nam hài hơi hơi phát run, thấp giọng nói: “Chính là, ta cũng không nhận ra hắn a...”

“Không quan hệ, 843 là phòng bệnh một người ” Tiêu Tiểu Nhạc còn muốn dặn vài câu, nhưng radio lại vang lên tiếng thúc giục, không để cho nàng kéo dài.”Tóm lại hấn lớn lên rất khá, nhưng là thực khiến người ghét, người nhớ kỹ phương pháp, nhanh lên đi!”

“Biểu tỷ ” Nam hài nhìn Tiêu Tiểu Nhạc đi trở về thang máy, mang theo giọng nức nở nói: “Ta không có giấy phép làm nghề y, làm phẫu thuật là phạm pháp ...”

Tiêu Tiểu Nhạc vươn tay, dùng sức gõ ót hấn, bộ mặt dữ tợn: “Người là sợ phạm pháp luật, hay là sợ ta?!”

“Sợ người...” Nam hài nhụt chí gục đầu xuống, chỉ có thể nghe theo bài bố của biểu tỷ khủng bố này.

Sau khi cửa thang máy đóng lại, nam hài mang theo hòm ướp lạnh cùng gồm giải phẫu, đi trên hành lang dãy phòng dành cho một người, lại đổi số phòng bệnh trong trí nhớ mơ hồ, hấn đi đến vài chục bước, nhìn đến số 834, hoảng hốt một lúc, liền đẩy cửa đi vào, hướng giường bệnh duy nhất trong phòng, xóc chân mỏng lên, nhìn đến trên bụng người bệnh có vết khâu.

“Chính là hấn, đúng vậy...” Nam nhân cường tráng diện mạo đoan trang, phát hiện y tuy rằng anh tuấn nhưng lại mang theo một cỗ thô bạo khí, thoát nhìn không giống hạng người thiện lương, lại xác minh trong cách nói của Tiêu Tiểu Nhạc.

“Rất đẹp nhưng dễ khiến người ghét chính là hấn!”

Hút sâu vài hơi khí, hấn đội bao tay plastic, mở hòm giải phẫu ra...

Hơn một giờ sau, nam hài gơ lên đôi tay vừa mới làm xong phẫu thuật bước nặng nề rời khỏi bệnh viện, hấn cảm thấy được mình đã làm một việc bội y đức, hấn phải về Anh quốc đi điều chỉnh tâm tính.

Ở trên xe taxi hấn gọi điện thoại cho Tiêu Tiểu Nhạc, nhấn lại tâm ý trong hộp thư thoại của nàng, sau đó ngồi chuyến bay sớm nhất, rời khỏi nơi khiến cho tâm linh còn chưa thành thực của hấn lưu lại một tiểu bóng ma tâm lý.

Bệnh tình của Mạc Bảo Bảo cùng Huống Đông Tuấn cũng không nghiêm trọng, trước xế chiều ngày hôm sau đã tỉnh lại. Mạc Bảo Bảo luôn luôn yêu quý thân thể ngoan ngoãn nằm ở trên giường bệnh một ngày hai đêm, sau khi xác định chính mình không có gì, mới đi thăm Huống Đông Tuấn cùng tầng trệt với hấn.

Nhưng lúc này trong phòng bệnh lại không người, hộ sĩ nói cho hấn biết sau khi Huống Đông Tuấn nhập viện đã được một người thân bí đón đi rồi. Trở về phòng bệnh hấn lập tức mở máy tính ra, xâm nhập tư liệu cục cảnh sát, xác định gần hai ngày không có phát sinh sự kiện bang phái thủ lĩnh mất tích nào, mới buông lỏng.

“Chắc là được cấp dưới của cậu ta đón đi rồi...” Mạc Bảo Bảo có chút tiếc nuối đích thờ dài: “Không thể ở lúc cậu ta sinh bệnh là an ủi cậu ta, chiếu cố cậu ta... Mình thật đúng là đã mất một cơ hội tốt để lấy lòng cậu ta...”

Lúc này Tiêu Tiểu Nhạc đẩy cửa tiến vào, bưng một mâm đồ ăn hương tỏa nhẹ bốn phía.

Nàng đem cháo ngọt bưng lên, ngồi trên giường bệnh của Mạc Bảo Bảo, tươi cười như hoa nói: “Sau giải phẫu không thể ăn đồ mỡ, nhưng bổ sung dinh dưỡng là tất yếu, đến, ta ụy người ”

Mạc Bảo Bảo né tránh về phía sau, đề phòng hỏi: “Người ở trong cháo hạ độc sao?”

“Ai nha! Người sao có thể nói như vậy, ta độc hại người làm chi?” Tiêu Tiểu Nhạc cong cong khóe miệng, kiêu mị mê người, chính là Mạc Bảo Bảo căn bản không ăn bộ này, trong mắt hấn, nữ nhân cùng động vật không có gì khác nhau, nam nhân mới là giống loài ảo tưởng của hấn. TBD: WÁ ĐÁNG!!!

“Vậy người quá tốt với ta làm gì? Lại bổ sung dinh dưỡng cho ta? Người không phải ước gì ta tỉnh tân nhân vong?”

“Nga ha hả... Ta khi nào thì nói như vậy!” Tính tình Tiêu Tiểu Nhạc hôm nay cực kỳ tốt, một tý cũng không thêm để ý khiêu khích của Mạc Bảo Bảo, đem thức ăn dinh dưỡng phong phú bày ra, lại khuyên bảo, muốn hấn ăn hết.

Nàng không cần trở mặt nhất thời, cái nàng muốn chính là thai nhi trong bụng hần khỏe mạnh lớn dần, đến lúc đó mặc kệ nàng tra tấn nhục nhã hần như thế nào, đều là chuyện dễ như trở bàn tay!

Vì Tiêu Tiểu Nhạc dốc lòng chăm sóc, không đến nửa tháng Mạc Bảo Bảo liền hoàn toàn hồi phục, thậm chí so với trước khi giải phẫu còn béo một chút, từ nét mặt đến cả người đều toả sáng, khôi phục thành hoạt long.

_hoạt: sống.

Mọi người trong bệnh viện đều chúc phúc cho cặp uyên ương giả bọn họ, liên tiếp hỏi hôn kỳ, mỗi lần như thế Tiêu Tiểu Nhạc đều làm bộ xấu hổ, nhưng ngầm cười đến ruột thắt, ngay cả đang ở trong mộng đều thường xuyên cười đến tỉnh.

Thời kì nghỉ bệnh nằm viện. Mạc Bảo Bảo cũng không nhàn rỗi, hần điều tra ra chuyện tập kích Huống Đông Tuân ngày ấy, chính là Kinh Sát Minh, một chi nhánh của phái Ha-i-ti đối đầu với Lam bang.

Vì thế hần lợi dụng kỹ thuật hack của mình thay đổi một khoản tiền trong ngân hàng của Kinh Sát Minh, mà khoản tiền này là của phái Ha-i-ti phụ trách.

Sau đó những chuyện mà hần đoán trước đã xảy ra. Lão Đại Kinh Sát Minh cho rằng là phái Ha-i-ti thiếu tiền của hần, mà phái Ha-i-ti một mình cho rằng Kinh Sát Minh cố ý vu oan họ, toàn bộ tổ chức lâm vào trong nội chiến nghi kỵ lẫn nhau, sau còn xảy ra chuyện quần áo, khiến cho nguyên khí của bọn họ đại thương, tạm thời là không có thời gian tìm Lam bang gây phiền toái.

Mà khoản tiền kia, hần lấy một phần làm tiền bồi thường cho chủ trà lâu, còn lại, đương nhiên là làm tiền bồi thường tổn thất tinh thần cho hần cùng truy nam quý.

Bóng đêm buông xuống, Vân Lan phố xa hoa truy lạc, ca múa mừng cảnh thái bình rồi bắt đầu chúc cho cuộc sống tươi đẹp của bọn họ.

Trên đường, những thanh sắc* to nhỏ không dưới trăm nhà, trong đó Kiều Xuân tửu điểm cùng khách sạn Nguyên Hi là phần hoa nhất. Nhưng một năm trở lại, vấn đề khái được của Kiều Xuân ngày càng nghiêm trọng, hình như đang bị cảnh sát cục nhìn chăm chú, ba ngày đến kiểm hai lần, cho nên sinh ý không lớn bằng lúc trước, chậm rãi mất đi thực lực cùng Nguyên Hi cạnh tranh.

_thanh sắc: âm thanh và màu sắc.

Một chiếc màu đen xe có rèm che đứng ở trước cửa Nguyên Hi, quản lí tự mình đi ra nghênh đón.

Môn đồng cung kính mở cửa xe. Huống Đông Tuân một thân hắc y dẫn theo hai thuộc hạ xuống xe, cho dù ở trong đêm tối, y vẫn đeo kính râm ở trên mặt, vì khuôn mặt y nghiêm túc còn tăng thêm vài phần thần bí, y hướng quản lí gật gật đầu, đi nhanh vào.

_Môn đồng: người giữ cửa.

Nguyên Hi khách sạn là kinh doanh phía sau của Lam bang, mà Kiều Xuân tửu điểm còn lại là do kẻ đối đầu với bọn họ Kinh Sát Minh bỏ vốn, chuyện gặp phải mấy hôm trước y đã điều tra ra là phái Ha-i-ti gây nên, nhưng không đợi hần đi khởi binh vấn tội, thủ lĩnh phái Ha-i-ti đã bị Kinh Sát Minh bắn chết, chết không có đối chứng, sự tình cũng không giải quyết được gì. Vả lại, gần đây Kinh Sát Minh liên tiếp bị rắc rối bao vây, y cũng không muốn có người nói người Lam bang nhân lúc nhà cháy mà đi hôi của.

Huống Đông Tuân đi vào ghế lô lâu ba, mới vừa ngồi xuống, rượu trong ly còn chưa rót đầy, liền nghe bên ngoài có một trận xô xao. A Xương được y kêu ở cửa bảo vệ lộ vẻ khó xử đi đến, cúi xuống ghé vào lỗ tai hần nói nhỏ: “Đến đây cái nháo sự, thế nào cũng phải gặp ngài...”

“Dem hần đuổi đi!” Huống Đông Tuân cau mày, không thể lý giải được thuộc hạ đắc lực vì cái gì ngay cả loại việc nhỏ này cũng đến xin chỉ thị.

“Đại ca... Chúng ta đuổi hần... Chính là hần như cá chạch, bắt không được, lại giống thuốc cao bôi trên da chó, luôn... Dán trên người chúng ta ” Dưới ánh đèn mờ, sắc mặt cấp dưới ửng đỏ, tựa hồ có lời khó nói.

Trong lòng Huống Đông Tuần hơi hơi động, đang muốn đứng dậy tìm hiểu, cánh cửa lại đột nhiên bị phá khai, một bóng người xông tới lập tức bổ nhào đến trên người y, đồng thời ở sau lưng của y giở trò, thanh âm dính ngấy vang lên.

“Tuần thân ái... Tôi rất nhớ cậu a, cậu tại sao có thể không nói một tiếng ra đi? Nếu không tôi chảy quá nhiều máu đến hôn mê, tôi nhất định sẽ không để cho cậu xuống giường...”

Ngữ điệu tối nghĩa làm cho mọi người trong phòng đều không thể lên tiếng, khi nam tử ôm Huống Đông Tuần nâng khuôn mặt tuần tú lộ vẻ diễm đam đáng yêu lên, cơ hồ mỗi người trong phòng đều cho rằng, là lão Đại bọn hắn khi dễ người ta...

“Buông ra ” Thái dương Huống Đông Tuần nổi gân xanh, y muốn đẩy gia hỏa dán trên người mình ra, nhưng lại phát hiện không có chút sức nào.

“Ai... Tuần, đừng thẹn thùng mà...” Nam nhân giống thuốc cao bôi trên da chói dính ở trên thân, trừ bỏ ngựa đực chi quan Mạc Bảo Bảo còn có ai.”Quan hệ của chúng ta... Cũng đã thân mật khăng khít, cậu đừng ở trước mặt thủ hạ giả vờ giả vịt!”

“Cậu ”

“Tuần... Gọi tôi Bảo Bảo... Tôi thích cậu gọi tôi như vậy...” Mạc Bảo Bảo thuận tay tháo kính râm của y xuống, một bên tán thưởng một bên đem mặt tiến qua đi.”Ánh mắt của người thực mê người...”

“Con mẹ nó cậu ít nói nhảm ” Huống Đông Tuần cảm thấy, sức nhấn nại của chính mình coi như không tởi, đã khi bị nam nhân này khiêu khích thì đã tới cực hạn. Nhưng niệm tình bọn họ từng có lúc kề vai chiến đấu, y vẫn là áp chế lửa giận hỏi: “Người tìm đến ta, có chuyện gì sao?”

“Tôi... Tôi...” Mạc Bảo Bảo đột nhiên đỏ mặt, xấu hổ trả lời: “Tôi không có chuyện thì không thể tới tìm cậu sao? Huống chỉ tôi nhớ cậu, tôi...”

“Câm mồm!” Y đối với tên huyền não này không có thành kiến gì, chính là tên huyền não này lại đột nhiên ẻo lả làm y nổi da gà, hơn nữa khi cái miệng chu chu kia tiến lại gần, y là không cần suy nghĩ liền huy một quyền qua.

Y sử dụng mười phần lực đạo, quyền tốc cũng rất nhanh, chính là nam nhân bị hấn đấm chỉ hơi hơi nghiêng đầu, nhẹ nhàng tránh thoát, thậm chí nhân lúc y không kịp thu tay lại lại bám lên, gương mặt ở trên quyền của y cọ xát.

“A...” Người ngồi trên ghế lô* đều phát ra tiếng hít không khí.

_ghế lô: ghế ngồi thiết kế đặc biệt trong kịch trường, một gian có vài chỗ ngồi, giống ghế sofa

“Đi ra ngoài hết!” Gương mặt Huống Đông Tuần đỏ bừng, lại nói, y là người rất sĩ diện, không thể làm da mặt dày giống Mạc Bảo Bảo được.

Các cấp dưới nhóm đều cuối thắt lưng, cung kính lui ra ngoài, nhưng ánh mắt tối nghĩ khi đóng cửa kia đột nhiên lại làm cho da đầu Huống Đông Tuần run lên. Chẳng lẽ hình tượng nghiêm túc anh minh của y, đã bị tên bác sĩ khoa giang tràng không biết giữa mồm giữa miệng này phá hỏng?!

“A! Tuần... Cậu đem người khác đuổi ra hết... Cậu, cậu...” Mạc Bảo Bảo càng diễn càng nghiêm, thậm chí ngón tay cũng hình hoa lan.”Cậu phải ôn nhu nga...” TBD: aizz, đột nhiên nhớ tên kỳ lân a.Phong =))

_hoan lan chỉ: ngón tay hình hoa lan: ngón cái và ngón trỏ khép lại, ba ngón còn lại xòe ra.

Huống Đông Tuần cố nén xúc động nôn mửa, buông hấn ra ngồi trở lại trên ghế sa lon, sau đó cầm lấy chén rượu trên bàn, lại phát hiện tay mình tức giận đến run run.”Cậu nói, cậu rốt cuộc có mục đích gì?!”

“Mục đích?!” Nói đến đây Mạc Bảo Bảo đột nhiên đứng đần đứng lên, ngồi ngay ngắn bên người Huống Đông Tuần, thâm tình nhìn y.”Mục đích của tôi chỉ có một, tôi muốn theo đuổi cậu!”

“Cái gì?!” Huống Đông Tuần suýt nữa thất thủ bóp nát cái chén.”Cậu đến để điều tra sao? Cậu rốt cuộc muốn làm cái gì?!”

Mạc Bảo Bảo ôn nhu nắm lấy tay Huống Đông Tuần, ngữ khí thành khẩn mà du dương: “Tôi đối với cậu nhất kiến chung tình, tôi muốn theo đuổi cậu!”

Ánh đèn trong khách sạn chiếu lên khuôn mặt anh tuấn sắc tình của Mạc Bảo Bảo, khiến cho hắn thoát nhìn có loại kiên định yêu dã, cũng làm cho Huống Đông Tuần nhất thời say mê, quên luôn phần nộ.

Nhưng y rất nhanh liền thanh tỉnh, cảm giác không hiểu làm cho y nở nụ cười quỷ dị, dùng âm thanh mê hoặc như loại rượu ngon xa xưa, trầm tĩnh xa xôi nói: “Người nếu từ nơi này nhảy xuống, ta liền tin tưởng lời của người...” TBD: cái này wen wen nha [Trầm thủy tiên, biệt thuyết ái ngã!] hảo ngọt ngào ah~.

Mạc Bảo Bảo chọn mi, không chút do dự đứng lên, đi đến cửa sổ, nhìn xung quanh phía dưới. Lầu ba, không tính cao, nhảy không chết nhân, nhưng vận khí không tốt liền tàn ...

Dưới lầu chính là cửa chính của Nguyên Hi, xe cộ như nước tiếng người ồn ào, hắn nhảy xuống đi, nhất định sẽ khiến cho oanh động đi... Mạc Bảo Bảo quay người lại, đối Huống Đông Tuần cười diễm lệ, sau đó giang hai cánh tay, thân thể chậm rãi nghiêng về phía sau, trong miệng lẩm bẩm nói: “Không biết tiểu báo có thể hay không đem ta viết thành trình tiết liệt nam tự tử vì không chịu nổi ô nhục của lão đại Lam bang...”

“Người chờ một chút ”

Ngay tại lúc thân thể mất đi trọng tâm, Huống Đông Tuần rốt cục ra tiếng ngăn lại, làm cho tảng đá lớn trong lòng hắn rơi xuống đất. TBD: hèn chưa

Kỳ thật hắn đối việc Huống Đông Tuần sẽ ngăn cản mình cũng không có thập phần nắm chắc, bởi vì trong sổ ghi chép sẵn diễm của hắn còn chưa bao giờ đem đại lão xã hội đen thêm trong đó, cho nên hắn cũng không biết suy nghĩ thật sự của một người ở hắc đạo khi giết nam nhân trong lòng.

Nhưng mà càng là không biết lại càng làm cho người ta hưng phấn cùng tò mò, hắn nguyện ý vì cuộc phiêu lưu của mình mà gánh vác hết tất cả trách nhiệm, nguyện ý đánh cược vận khí, may mắn thượng đế đối với hắn luôn luôn chiếu cố để hắn thắng cược, cho dù hắn là một đồng tính luyến ái bị thượng đế phỉ nhổ.

Mạc Bảo Bảo nhanh chóng rời xa cửa sổ, chạy đến bên người Huống Đông Tuần, mềm mại dựa vào y.”Tôi chỉ biết cậu luyến tiếc tôi nhảy xuống đi...”

“Quả thực tôi rất luyến tiếc ” Thanh danh của ta!

Huống Đông Tuần nghiêng răng nghiêng lợi đem chén rượu rót đầy, sau đó uống một hơi, nước rượu từ bên môi tràn ra từ cổ chảy xuống, trong suốt mê người, làm cho nửa người dưới của Mạc Bảo Bảo rục rịch.

“Tuần... Người rốt cục tin tưởng chân tình của ta, như vậy chúng ta có phải hay không hẳn là...” Ma trảo của Mạc Bảo Bảo dán lên chân của Huống Đông Tuần, xúc cảm rắn chắc sau lớp vải mỏng manh làm cho hắn tâm viên ý mã, vì thế hắn không để ý sắc mặt xanh mét của Huống Đông Tuần, giống như bạch tuộc triển đi lên.”Chúng ta... Hẳn là càng tiến thêm từng bước ...”

“Càng tiến thêm một bước là như thế nào?!” Huống Đông Tuần mạnh mẽ nắm cầm Mạc Bảo Bảo, lực đạo như thế đủ để cho một người nam nhân khóc cầu xin tha thứ, lại thật không ngờ Mạc Bảo Bảo vẫn là cợt nhả, miệng bị kiềm chế, nhưng tay lại càng thêm làm cản, tay phải một đường đi xuống tham lam vói vào trong lưng quần của Huống Đông Tuần.

“Để tôi cho cậu một thể nghiệm mất hồn đi...”

“Cậu buông ra... Ngô...” Huống Đông Tuần ngăn cản không kịp, bị hắn ôm ở chỗ nhạy cảm, đành phải kêu lên một tiếng đau đớn, nhưng mà đến giờ phút này, y vẫn là chưa có ý thức được nguy hiểm của y không phải trên người, mà là trình tiết.

Mạc Bảo Bảo vươn đầu lưỡi liếm liếm tay Huống Đông Tuần đặt ở cằm của hắn, đồng thời vận động ngón tay thật linh hoạt, làm thân thể cường tráng của nam nhân như nhũn ra, với hắn mà nói dễ như trở bàn tay.

Chính là ý chí kiên định của Huống Đông Tuần ngoài dự liệu của hắn, y khép hai chân lại kẹp lấy tay Mạc Bảo Bảo, sau đó cánh tay kia vòng qua cổ Mạc Bảo Bảo, dùng sức bóp, muốn cho hắn hít thở không thông.

Cho dù có lấp bắp kinh hãi, Mạc Bảo Bảo vẫn là rất nhanh kịp phản ứng, hắn đem đùi phải chen vào giữa hai chân Huống Đông Tuân, tay trái trước tiên ở bên hông y sờ soạn một phen, sau đó tiến lên trên cổ mình, thuận tiện hé miệng hung hăng cắn ngón tay của y, Huống Đông Tuân bị đau buồng lỏng, hắn liền lập tức giãy giụa, sau khi khôi phục tự do trực tiếp tiến lên hôn lên miệng Huống Đông Tuân.

Vừa vặn lúc ấy Huống Đông Tuân muốn nói chuyện, miệng mở ra, cho nên Mạc Bảo Bảo không chỉ có hôn lên hắn, đầu lưỡi còn thuận tiện vào, ở trong đó quấy động liếm dục, tay phải một khắc chưa thả lỏng, lặp lại ma xát phân thân y, khiêu khích hết sức.

Huống Đông Tuân cố gắng kháng cự, y cắn môi Mạc Bảo Bảo, cong đầu gối va vào bụng hắn, chính là, đều không thể ngăn được bị hắn xâm phạm.

Khi y bắt đầu ý thức được xung quanh, thân thể đã không còn chút khí lực, nhưng y vẫn như trước không chịu nghe theo bài bố, cố sức giãy giụa, vì thế hai người kéo xé lẫn nhau, mất đi trọng tâm từ trên ghế sa lon lăn đi xuống.

Bọn họ đụng bàn trà ngã lăn, phát ra nổ vang, mọi người bảo vệ ở trước cửa liền lập tức nhảy vào.

“Lão Đại, người không có việc gì à ”

Cái bọn họ nhìn thấy, là Huống Đông Tuân đè lên Mạc Bảo Bảo, một tay ấn tay của người ta kéo vào trong quần của mình, một tay kia vòng qua cổ không cho hắn thoát đi, đồng thời còn tại thô bạo ngấm cắn miến người ta... Toàn bộ một hiện trường cường bạo!

Thời gian dường như yên lặng, cho nên mọi người cũng duy trì động tác một giây trước, ngoại trừ Mạc Bảo Bảo.

Hắn một bên phát ra tiếng nước nổ nhỏ vun, một bên nhúc ních ngón tay, ý đồ khiêu khích vật bán cương bên trong tay kia càng thêm phần chấn.

“Thực xin lỗi, lão Đại, quấy rầy ” ước chừng qua hơn mười giây, nhón cấp dưới rút cục từ trong khiếp sợ nhanh nhẹn đi ra, vội vàng cúi đầu đóng cửa, sợ quấy rầy lão Đại ...

“Đứng lại hết cho ta!” Huống Đông Tuân phát ra gầm lên giận dữ, nghiêng răng nghiêng lợi hạ mệnh lệnh.”A Xương, đem người nam nhân này, đem người nam nhân dưới thân ta lôi đi ”

“Chính là... Lão Đại...” Nam nhân vì thông báo này mà lộ vẻ mặt khó xử, cùng các cấp dưới khác hai mặt nhìn nhau, không dám khẳng định mệnh lệnh của lão Đại nói thật hay không.

“Người điếc?! Lập tức lôi đi cho ta ”

”Vâng, vâng!” A xương dẫn vài người cường tráng hướng lại, lập tức xúm lại kéo ra, đem Mạc Bảo Bảo thoát nhìn gầy kỳ thật phi thường có thịt kéo đến cạnh cửa.

Mạc Bảo Bảo cũng không giãy giụa, nhưng hai mắt lại đắm lệ mông lung nhìn Huống Đông Tuân, nhìn như lấm bầm tự nói nhưng lại đủ để mỗi người đều có thể nghe thấy: “Vì cái gì phải đuổi tôi đi... Tuân... Chẳng lẽ cậu sinh khí? Tôi không phải cố ý cự tuyệt cậu... Tôi chỉ là không nghĩ ở trong này...”

“Con mẹ nó mày taa đập chết mày!” Núi lửa hoàn toàn phun trào, Huống Đông Tuân bắt tay vươn đến bên hông, lại ngạc nhiên phát hiện: “Súng? Súng không thấy!”

Nghe vậy, mấy cấp dưới vốn mang theo tâm tình đến để xem náo nhiệt cũng căn thẳng, lúc bọn họ đang phân nhau tìm kiếm, thì súng được chậm rãi giơ lên.

“Cái kia... Tôi sợ lúc chúng ta thân thiết, súng này cướp cò... Liên giúp cậu thu lại...” Mạc Bảo Bảo ngồi dưới đất gơ thương lên, vẻ mặt cười vô tội.

A Xương thật cẩn thận tiếp nhận thương, trả về tay Huống Đông Tuân, sau đó hạ giọng hỏi: “Lão Đại, người này muốn đưa đến Lam Viên phải không?”

Lam Viên là một nơi trong Lam bang, một nhà Huống Đông Tuân đều ở ở bên trong.

“Đưa đến đó làm gì?! Đem cậu ta mang đi mang đi!” Ánh mắt đầy thâm ý của thuộc hạ làm cho Huống Đông Tuần có cảm xúc muốn giết người, y thề nếu Mạc Bảo Bảo còn dám nói nhiều, y nhất định rút súng bắn loạn.

Nhóm cấp dưới cuống quýt đem Mạc Bảo Bảo kéo ra, cửa bị đóng cửa, Huống Đông Tuần tức giận đem bàn trà đá bay. Mạc Bảo Bảo da mặt dày khiến y phần nộ, nhưng càng làm y vô cùng xấu hổ chính là cư nhiên lại có phản ứng y cư nhiên vì bị tên bác sĩ khoa giang tràng tinh thần thác loạn âu yếm có phản ứng!?

Y hoài nghi mình là bị lây bệnh thần kinh!

Mạc Bảo Bảo bị đưa tới cửa sau, nam nhân trong hắc đạo thực cung kính đưa hắc thính lên xe màu đen có rèm che, muốn đưa hắc về nhà, thái độ tựa như đối đãi tình nhân lão Đại.

“Ách...” A Xương không biết nên xưng hô thế nào với Mạc Bảo Bảo, gãi gãi da đầu, có chút xấu hổ nói: “Tiên sinh, lão đại của chúng ta... Tuy rằng tính tình không phải tốt lắm, nhưng là người cũng không tệ lắm, cậu đừng trách cậu ta...”

“Tôi biết...” Mạc Bảo Bảo cũng rất phối hợp mà cười sâu kín, lập tức mê hoặc các nam nhân thất điên bát đảo, cơ hồ quên hắc là một người đồng tình so với bọn hắc cao hơn một bậc.

“Tuần cậu ta... Trong lòng cậu ta là có tôi, các người phải hảo hảo chiều cố cậu ấy, cậu ấy vừa mới bị thương...” Sau khi như vị thế tử hiền lành luôn mãi dạn dò, hắc phiêu nhiên rời đi.

Đem địa chỉ nói cho lái xe hắc bang, sau đó Mạc Bảo Bảo giơ tay lên, nhìn chăm chăm bàn tay trắng nõn mình, mặt mang u buồn, hắc thường thức lão nhị của Huống Đông Tuần ước chừng có năm phút đồng hồ, lại không thể làm cho y phóng thích, chẳng lẽ... Kỹ thuật của hắc lui bước?

Nghĩ qua nghĩ lại, Mạc Bảo Bảo lại phần chấn lên, càng là khó có được càng làm cho người ta muốn theo đuổi, cho nên chút suy sụp là tuyệt đối không đáng để cho hắc nổi giận!

Lái xe nhìn đến Mạc Bảo Bảo bị thương trong chốc lát thở dài trong chốc lát, không khỏi cảm giác sâu sắc đồng tình. Thật sự là tiểu mỹ nam đáng thương, bị lão Đại bọn họ coi trọng, tàn phá thành cái dạng này, nhìn miệng kia, đều bị cắn đến tróc da ...

Từ đêm đó, lão Đại tinh thần bình thường trong lòng thành viên Lam bang có thêm một vết bẩn, hắc không chỉ có tính thích nam sắc, lại thích bá vương ngành thương cung!

Cũng từ đêm đó, tin lão Đại Lam bang có một tình nhân đồng tính bị đồn khắp hắc đạo, thậm chí ngay cả người hầu nữ của Nguyên Hi cũng sợ hãi mình là đã đánh mất bát cơm, ngay cả cuối cùng Huống Đông Tuần ra mặt trừng trị thanh minh Nguyên Hi sẽ không có thay đổi gì, cũng không thể bình ổn lời đồn càng truyền càng thái quá.

So với lời đồn càng làm y phiền táo không chịu nổi chính là, thuốc cao bôi trên da chó Mạc Bảo Bảo đã chính thức bò lên y, một tuần sẽ lộ mặt một lần, thuận tiện tăng thêm giá vị màu hồng phấn cho lời đồn dài.

Tháng tám, ngày nóng nhất trong năm, các nữ nhân đều mặc những bộ đồ ngắn dễ thương, nam nhân trên đường lại cỡ trần, nhưng mà tại văn phòng, lại phải mặc bộ đồ vừa dày vừa nặng làm nực đến nổi không nổi.

Buổi sáng không có thay ban mà Mạc Bảo Bảo không có thói quen ngủ nướng, nên hắc sớm rời giường ra ngoài vận động, sau khi đầu đầy mồ hôi mới trở về rồi một chui đầu vào trong bồn tắm lớn, ngâm mình hưởng thụ cảm giác tươi mát khó có được.

Chờ hắc rời khỏi phòng tắm, đã là hơn chín giờ, Tiêu Tiểu Nhạc đến bệnh viện đi làm, ở trên bàn để lại một tô canh gà cho hắc.

Gần đây Tiêu Tiểu Nhạc đối với hắc tốt đến kỳ lạ, mỗi ngày đều hết sức nhiệt tình hỏi han ân cần, nếu không phải hắc hiểu rất rõ năng, hắc nhất định sẽ cho rằng năng xem trúng mình.

Hắn cũng từng tự hỏi qua nguyên nhân nàng đối hắn ân cần như vậy, nhưng kết luận là không hiểu ra sao, vì thế hắn chỉ có thể dùng lý do Tiêu Tiểu Nhạc hormone phân bố mất cân đối, mẫu tính tràn ra này để giải thích, dù có chút không yên nhưng vẫn vui vẻ tiếp nhận quan tâm của nàng.

Hắn chắc chắn nàng còn không có lá gan ở trong thức ăn độc hại mình.

Mạc Bảo Bảo múc một chén nhỏ nhấm nháp, coi như mỹ vị, hắn nghĩ nghĩ, đem rót vào bình thủy còn lại, mang theo canh gà, lái xe đến trước building Phú tỉnh.

Building Phú tỉnh là một khu buôn bán, cao tám tầng, bốn tầng dưới dùng để làm siêu thị cùng cửa hàng, ba tầng trung gian là nơi ở, tầng cao nhất là văn phòng của Huống Đông Tuần một văn phòng của hắc bang lão Đại.

Cũng như khách sạn Nguyên Hi, building Phú tỉnh cũng là kinh doanh của Lam bang, là sinh ý thành công nhất của bọn hắn ở bạch đạo.

Mạc Bảo Bảo tiến quân thần tốc lên lầu bảy, bí thư của tổng giám đốc ở cửa phòng làm việc thấy hắn, cung kính đứng dậy hành lễ, mà với hiểu biết của những người trong bang, thậm chí sẽ gọi hắn một tiếng “Đại tẩu”.

Bí thư này tuổi không lớn lắm, nghe nói từng học qua quản lý, thoát nhìn cũng rất tinh thần, tính ra cũng là tiểu mỹ nam tử, vì thế Mạc Bảo Bảo lộ ra nụ cười hiền lành, sờ sờ mặt của hắn, ăn đậu hủ non làm khai vị buổi sáng, sau đó đẩy cửa ban công ra.

Thấy hắn tiến vào, Huống Đông Tuần đang gọi điện thoại liên biến sắc, thấp giọng công đạo vài câu liền cắt đứt, sau đó nhíu mày hỏi: “Cậu tại sao lại đến đây?!”

“Đưa cho cậu ăn a...” Mạc Bảo Bảo nghênh ngang đi qua, không chút khách khí ngồi trên bàn làm việc của y, hơn nữa cực kỳ thuận tay tháo kính râm của Huống Đông Tuần xuống.

Kỳ thật nếu có thể, hắn càng nguyện ý ngồi ở trên đùi y, chính là từng có một lần ném thử, kết quả Huống Đông Tuần nổi bão tại chỗ, đem hắn đá ra cửa, hiện giờ hắn đành phải lui mà cầu tiến.

“Tôi là hỏi cậu vào bằng cách nào?” Y đã cảnh cáo bí thư cùng thuộc hạ rất nhiều lần, không cần đối với hắn tiết lộ hành tung của mình. Lại càng không thể để hắn tiến vào, nhưng những người này đều giả như không nghe thấy, thật không hiểu bị Mạc Bảo Bảo hạ mê hồn được gì.

“Cậu xem tôi biết săn sóc cỡ nào, biết cậu mệt nhọc, đưa canh gà cho cậu...” Hắn mở bình thủy ra, canh gà còn nóng tỏa mát ra hương vị mê người mang theo chút hương được, nhưng mà mới vừa bùng qua, Huống Đông Tuần liền che miệng phát nôn.”Cậu làm sao vậy ”

“Tránh ra!” Huống Đông Tuần một phen đẩy Mạc Bảo Bảo ra, vọt tới WC trong văn phòng nội ôi.

Huống Đông Tuần cảm thấy trong dạ dày như phiên giang đạo hải, đầu cũng có chút choáng váng, y ghé vào trên bồn rửa tay, đem bữa sáng ới ra sạch sẽ, cơ hồ đem dịch dạ dày phun ra luôn, sau đó thở dốc một trận, vịn vòi nước súc miệng.

_ phiên giang đạo hải: lũ lụt cuộn cuộn, chỉ cảm giác muốn ới.

Đây là lần thứ hai y nôn mửa trong hôm nay, một cái tuần gần đây, vào sáng sớm y rời giường đều có một loại cảm giác ghê tởm, ngủ thấy đồ nhiều dầu mỡ thì dạ dày liền không thoải mái, nhưng lại trở nên thích ngủ, toàn bộ thân thể đều thực trầm trọng, cho dù là ngồi cũng sẽ có cảm giác mệt chết đi, y đã sớm tính toán đi bệnh viện kiểm tra một chút, nhưng bởi vì sự vụ quần thân không thời gian.

Mạc Bảo Bảo bùng lên bình thủy ngủ ngủ, mặc dù có mùi mỡ, nhưng còn không đến mức ngủ cái liền ghê tởm... Hắn buông canh gà đi vào buồng vệ sinh, đứng ở phía sau y quan sát.

Trong gương là sắc mặt tái nhợt của Huống Đông Tuần, đáy mắt còn có vết thâm rõ ràng, nhưng ánh mắt sáng ngời, không giống là sinh bệnh.

Rửa mặt, Huống Đông Tuần vẩy vẩy đầu, lướt qua Mạc Bảo Bảo ngồi vào một bên trên ghế sa lon, cầm lấy bình rượu rót đầy chén.

Kéo khăn mặt trên giá xuống, Mạc Bảo Bảo cũng qua the, đoạt rượu của y, đưa tay vì y chà lau vết nước trên mặt, Huống Đông Tuần trước né một chút, phát hiện là phí công, cũng liền cắn răng mặc hấn lau.

“Ăn dày không thoải mái, cũng đừng uống ngay...”

“Người thực phiền toái ” Đầu Huống Đông Tuần có chút trầm, y không tự chủ được mà nửa dựa vào trên người Mạc Bảo Bảo, ngay cả chính y cũng không có phát hiện, hấn đối tồn tại của Mạc Bảo Bảo đã muốn từ chán ghét chuyển thành thói quen.

Tay Mạc Bảo Bảo ấn trên vai Huống Đông Tuần, lực đạo thích đáng vì y mát xa, nhìn y thoải mái mà kếp nửa mắt, hơi hơi mở miệng, hạ thân một trận xôn xao.

Nhớ...quá... Muốn áp y!

Mạc Bảo Bảo nuốt nuốt nước miếng, tiếp tục mát xa, nhưng tay lại bắt đầu hạnh kiểm xấu, lướt qua xương quai xanh kêu gọi của Huống Đông Tuần, chậm rãi hướng ngực y tìm kiếm.

Vì phân tán lực chú ý của y, Mạc Bảo Bảo còn nhẹ giọng đề nghị nói: “Nếu có rãnh, ngày mai đến bệnh viện, tôi hảo hảo kiểm tra cho cậu một chút...” Tay hấn vói vào trong áo Huống Đông Tuần, ở trước ngực kiên cố của y vuốt ve, xúc cảm co dãn mười phần làm cho hấn xuân tâm nhộn nhạo.

Đang lúc hấn muốn tiến thêm một bước, tiếng đập cửa vang lên, mỹ nam tử tiểu bí thư đưa văn kiện tiến vào, ngưng hấn chuyện tốt của hấn.

Huống Đông Tuần được Mạc Bảo Bảo ấn thật sự thoải mái, cho nên chỉ mở mắt, sau đó chỉ chỉ bàn công tác, không có mở miệng.

Thấy tư thế mờ ám của hai người, tiểu bí thư mặt đỏ, đem văn kiện để trên bàn, khi lui ra ngoài còn nghe thấy Mạc Bảo Bảo mềm nhẹ dặn dò Huống Đông Tuần: “Mùa hè tràng dạ dày dễ dàng bị bệnh, ẩm thực phải chú ý nhiều hơn... Như vậy đi, về sau tôi mỗi ngày đưa cơm tới cho cậu!”

Huống Đông Tuần chọn mi, lười biếng đáp: “Mỗi ngày đến? Tôi còn thực không biết là tôi đối với cậu có lực hấp dẫn mạnh mẽ như vậy!”

“Này... Chạy tới chạy lui có chút phiền toái...” Mạc Bảo Bảo trầm ngâm trong chốc lát, cầm tay y, nghiêm trang nói: “Không bằng chúng ta kết hôn... Cậu đem tôi lấy về đi...”

“Cậu tìm xác định đúng không ” Huống Đông Tuần cười phát tay gõ đầu Mạc Bảo Bảo, nhưng không có ý thức được động tác này của mình, xem trong mắt bí thư tràn ngập hương vị liếc mắt đưa tình.

Sau khi tiểu bí thư xuất môn, hăm mộ đối với viên chức khác nói: “Lão Đại cùng đại tẩu ó cảm tình thật tốt... Tính tình hỏa bạo như lão đại, có thể tìm một nam nhân tốt như đại tẩu... Thật sự là hảo phúc khí a!”

Buổi chiều trở lại bệnh viện, Mạc Bảo Bảo một thân đồ mồ hôi còn phải mặc áo trắng rộng như chó chết dựa vào trên bàn, dùng bệnh án làm quạt gió, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm xung quanh, vừa đến 3 giờ, Tiêu Tiểu Nhạc đứng giờ đẩy cửa tiến vào. Nàng bưng một chén hạt sen canh ướp lạnh, vẻ mặt tươi cười đưa tới trước mặt Mạc Bảo Bảo.”Đến, uống ngay đi... Ngày nóng như vậy, cẩn thận bị cảm nắng!”

Mạc Bảo Bảo ngoan ngoãn tiếp nhận bát, mồm to uống.

“Về sau giữa trưa đừng chạy ra bên ngoài... Vạn nhất bị cảm nắng làm sao bây giờ! Người đêm nay muốn ăn cái gì?” Tiêu Tiểu Nhạc xuất ra một cuốn sách nhỏ, chuẩn bị tùy thời ghi chép.

“Tùy tiện...” Mạc Bảo Bảo không khó ăn, có thể nói, hấn trừ bỏ tính thích nam sắc cộng thêm hoa tâm phong lưu, còn lại đều thực bình thường cùng vĩ đại.

“Như vậy... Làm gà mái đồn mực đi!” Tiêu Tiểu Nhạc nghiêm túc lên danh sách.

Nghe vậy Mạc Bảo Bảo thiếu chút nữa đem hạt sen canh phun ra, hấn cau mày dò hỏi: “Lúc gà lúc mực, người cả ngày cho ta bổ dưỡng phẩm thức đấy bài tiết sữa làm cái gì?!”

“Này... Hắc hắc...” Tiêu Tiểu Nhạc cười gượng hai tiếng, hỏi thử: “Người... Gần đây cảm thấy thân thể thế nào?”

“Rất tốt... Có thể ăn có thể uống!” Dem hạt sen canh uống một hơi cạn sạch, Mạc Bảo Bảo thiết tình khen nói: “Không phải không thừa nhận, thủ nghệ của người thật sự không tồi... Nhưng mùa hè không cần làm thịt cá, ăn nhẹ chút là tốt rồi!”

“Nhẹ?” Nghe vậy Tiêu Tiểu Nhạc hưng phấn dị thường.”Người cảm thấy ăn đồ mỡ sẽ ghê tởm, nghĩ muốn ới sao?”

“Sẽ không...” Mạc Bảo Bảo lắc đầu.

“Như vậy... Có hay không thích ngủ, hay chóng mặt... Ăn uống mở rộng ra?”

“Không có!” Mạc Bảo Bảo đứng lên dạo qua một vòng, nghi hoặc nhìn chăm chăm Tiêu Tiểu Nhạc.”Người rất kỳ quái, gần đây rất tốt với ta thật khác thường, luôn hỏi ta một ít... Một ít như là...” Hắn có chút không biết nên khóc hay cười nói ra những chữ hiện lên trong đầu: “Bệnh trạng Phụ nữ có thai mới có! Người có phải bị di chứng bên khoa phụ sản không?”

“Àn... Có thể là đi...” Tiêu Tiểu Nhạc thu liễm nét mặt hưng phấn, cười gượng hai tiếng cáo từ.

Ra khoa giang tràng, nàng nghi hoặc lê bước trên hành lang.

Sau hôm nàng phẫu thuật, liền gọi điện thoại cho biểu đệ xác nhận, hắn đích xác làm giải phẫu, nàng chắc chắn hắn còn không có can đảm lừa gạt mình, chính là...Đều đã hơn hai tháng, Mạc Bảo Bảo như thế nào một chút dấu hiệu mang thai đều không có?!

Chẳng lẽ cái thai đã chết trong bụng? Chính là, nàng cũng không có thấy hắn có bệnh trạng đau bụng nghiêm trọng, đi tả cùng xuất huyết...

“Có lẽ, chỉ là bởi vì thân thể của hắn hảo, biểu hiện nôn oẹ không nghiêm trọng mà thôi!” Tiêu Tiểu Nhạc tự an ủi một phen sau, bắt tay vào làm chuẩn bị thức ăn buổi tối.

Bởi vì thai nhi ở khoang bụng lớn dần, từ niêm mạc ruột non lấy chất dinh dưỡng, cho nên quan trọng là phải bổ sung chất dinh dưỡng, nàng thậm chí lo lắng, hay không thừa dịp hắn ngủ châm thuốc kích thích có thai cho hắn!

4. Chương 3

Vốn ngày đó, Mạc Bảo Bảo là muốn đi Lam bang tìm Huống Đông Tuần bồi đắp một chút cảm tình, nhưng không đợi hắn xuất môn, Huống Đông Tuần đã tự mình đến thăm.

Y mang theo A Xương, hai người hắc y mặt đen đến, chưa mở miệng, bằng vào một cỗ sát khí, khiến Mạc Bảo Bảo đang khóc lóc kể lể vì mình bị viêm tuyến tiền liệt nên công năng ”tính” bị trở ngại, và bị lão bà là mộ nam tử trung niên kỳ thị sợ tới mức chạy trốn chết. Hai tiểu hộ sĩ cũng bỏ mặc Mạc Bảo Bảo phóng ra ngoài, khi đi ngang qua người Huống Đông Tuần, còn phát ra tiếng hét thê thảm.

“Thiết... Cứ như làm muốn cưỡng bức rồi giết hết cả nhà các người không bằng!” A Xương phiết miệng hung hăng đập cánh cửa, nhưng mà khi xoay đầu lại đối mặt Mạc Bảo Bảo, cũng là một bộ bộ dáng thanh niên tốt.”Đại tẩu... Đại ca ” khi ánh mắt sắc bén của Huống Đông Tuần xuyên qua kính râm ngăn cản, hắn vội vàng sửa miệng: “Mạc bác sĩ, đại ca không thoải mái, thỉnh người xem xem...”

Mạc Bảo Bảo vốn đang lải nhải vì bệnh tật mà ủ rũ tinh thần lập tức tỉnh táo, giống như được sung điện, bước vọt tới trước mặt Huống Đông Tuần, mới vừa giơ tay lên, Huống Đông Tuần trước hết hắn từng bước tự mình kéo kính râm xuống, nhìn cặp mắt ôn nhu kia cùng thân phận của hắn cực không phối hợp, Mạc Bảo Bảo mất mắc rũ vai xuống.

Mỗi một lần, hắn tháo xuống cái kính râm che dầy cảm xúc của y xuống, đều có một loại khoái cảm lan xuống nội y hắn; khi hắn nhìn đến trong đôi mắt màu hổ phách màu hiện lên kinh ngạc cùng không biết làm sao, liền giống như thấy được thân thể trần truồng của y ở trước mặt hắn lạnh run...

Mà hiện tại, loại khoái cảm ý dâm này của hắn bị tước đoạt, giống như vị tiên tử mà mình ngưỡng mộ đã lâu đột nhiên cởi quần mở hai chân ra, đem tất cả ảo tưởng tươi đẹp đánh nát.

“Người đang nghĩ cái gì?” Huống Đông Tuần đẩy Mạc Bảo Bảo đang có vẻ mặt ai oán, mặt lộ vẻ nghi hoặc, chỉ sợ là y tốn thời gian một năm, cũng vô pháp ngấm ra bản thân dưới kính râm này sao lại khiến Mạc Bảo Bảo thương tổn như thế.

“Không, không có gì...” Mạc Bảo Bảo rất nhanh từ trong đã kích tỉnh lại, hắn mỉm cười nắm tay Huống Đông Tuần, thuận miệng nói: “Vài ngày không thấy, cậu đều gầy... Không phải nhớ tôi nhớ đến...” Vừa nói vừa cẩn thận quan sát Huống Đông Tuần, ngạc nhiên phát hiện, y đích thật là gầy.

Thân thể bị quần áo che khuất nên coi không rõ, nhưng gương mặt gầy yếu vừa nhìn là biết ngay, sắc mặt có chút ửng hồng không tầm thường, ánh mắt cũng không sáng ngời như dĩ vãng, thậm chí ngay cả hô hấp nghe đều có vài phần trầm nặng... Mạc Bảo Bảo vuốt tay y, các đốt ngón tay như muốn lồi lên.

Trong nháy mắt đó, Mạc Bảo Bảo cảm giác được mình đang đau lòng rất rõ, cảm giác đau lòng này cùng với thương hương tiếc ngọc dĩ vãng của hắn không giống với, loại này đau lòng bao hàm một ít tiếc hận cùng cảm thán, hắn cảm thấy con sư tử cường tráng này không thích hợp sinh bệnh, không thích hợp dùng loại ánh mắt ốm yếu này nhìn mình, y phải là tràn ngập sinh cơ cùng khí phách, bình tĩnh như hai người múa đao giữa ánh trăng, nam nhân như vậy, mới xứng để hắn nhớ thương.

Chính là nghĩ qua nghĩ lại, hắn lại tiêu tan.

Không ai vĩnh viễn là không có kẻ hở, siêu nhân cũng có một mặt yếu ớt, chỉ có người sẽ sinh bệnh mới là thật thực, tình tế thường thức cường giả khi yếu ớt càng làm cho lòng người mệnh mông như thủy triều, huống chi lúc Huống Đông Tuần sinh bệnh đến tìm chính là bác sĩ khoa giang tràng hắn, hoàn toàn chứng minh rồi hắn ở trong lòng y là có nhất định phân lượng, loại cảm giác này được tín nhiệm này, đủ để bù lại hành động vừa rồi hắn chủ động tháo kính râm tạo thành vết thương tâm lý.

Mạc Bảo Bảo đứng đắn như chưa từng có, hắn đem Huống Đông Tuần dìu đến giường bệnh, đeo ống nghe, vươn tay đi vén quần áo Huống Đông Tuần lên.”Tôi kiểm tra một chút cho cậu trước...”

Huống Đông Tuần lĩnh ngộ không được tâm địa gian xảo cửu chuyển mười tám loan* kia của Mạc Bảo Bảo, y rũ xuống mi mắt, đè tay hắn xuống, có chút bất an nói: “Tôi kỳ thật là muốn hỏi cậu... Cả người tôi đều không thoải mái, phải đi đến phòng nào chuẩn?”

__cửu chuyển mười tám loan: ý chỉ biến đổi không lường.

“Cậu chỗ nào cũng không cần đi, ở lại khoa giang tràng là được!” Mạc Bảo Bảo đẩy tay y ra, đem vạt áo kéo lên, đem ống nghe bệnh để lên trước ngực của y, thấy Huống Đông Tuần nhú nhú mày, liền cười lấy tay đem ống đo nhiệt lạnh như băng, sau đó để lên một lần nữa, trầm tư kiểm tra.

Tim đập bình thường, phế bộ cũng không có tạp âm...

“Phải là không có trở ngại...” Mạc Bảo Bảo trấn an mà vỗ vỗ mặt Huống Đông Tuần, nhẹ giọng hỏi: “Có bệnh trạng gì không? Hay là ăn uống không tốt?”

“Cũng không...”

Huống Đông Tuần mới vừa há mồm, A Xương liền nói tiếp nói: “Đại ca của chúng ta a, hai tuần nay, ăn uống coi như không tôi, nhưng ăn xong liền ói!!”

“Này... Thật không giống bệnh bệnh trạng bao tử...” Mạc Bảo Bảo ngồi bên người Huống Đông Tuần, lại hỏi: “Có tình huống tiêu chảy sao?”

Huống Đông Tuần cầm quần áo kéo xuống, khởi động thân thể, đang muốn trả lời, A Xương lại cướp lời.

“Có, nhưng không nghiêm trọng, hôm nay hoàn hảo. Bất quá bụng của đại ca thường xuyên không thoải mái!”

“Nghe...” Mạc Bảo Bảo cười cười có chút không nhịn được, ngày xưa A Xương thoát nhìn còn thực thuận mắt, lúc này lại chói mắt giống tám trăm cái bóng đèn cùng chiếu.”Như vậy, ngủ như thế nào?”

Huống Đông Tuần dứt khoát không nói, để mặc A Xương làm người phát ngôn.

“Đại ca gần đây thực có thể ngủ... Buổi sáng đều không chịu rời giường, hơn nữa khi rời giường rất bức bối, gặp ai cũng mắng!” A Xương cũng thực tận trách, đem tình hình của Huống Đông Tuần giảng giải đến toàn diện: “Bất quá khi đại ca dường như không an ổn, mỗi ngày đôi mắt đều thâm quầng, thường xuyên ngáp, có khi cũng sẽ choáng váng đầu... Đại tẩu, đại ca không có việc gì đi?”

“Yên tâm, không có việc gì...” Tươi cười của Mạc Bảo Bảo bắt đầu vắn vẹo, hẩn nhẹn xuống xúc động muốn một cước đem cái tên đang cản trở hẩn hỏi han ân cần Huống Đông Tuần đá ra cánh cửa, tận lực bình tĩnh nói: “Người đi ra ngoài trước, giữ cửa, ta muốn kiểm tra cẩn thận cho Tuần!”

“Ách... Ta ở đây nhìn không được sao?” A Xương là cô nhi, từ nhỏ ở Lam bang lớn lên, vẫn đi theo Huống Đông Tuần, quan hệ giữa gã với y có chút giống với công tử và thư đồng ở thời cổ hoặc là ác bá cùng chân chó?! Mỗi ngày khó khăn gần đây của Huống Đông Tuần hẩn xem ở trong mắt, tất nhiên là gấp đôi lo lắng.

“Chẳng lẽ... Người còn không tín nhiệm ta sao?” Mạc Bảo Bảo nháy đôi mắt vô tội, bộ dáng thuần khiết tựa như một thiên sứ, tựa hồ còn có vòng đang lơ lửng ở trên đầu.

“Nhưng...”

A Xương còn có chút do dự, Huống Đông Tuần đã lên tiếng.

“Người đi ra ngoài chờ, có việc ta sẽ gọi người!”

Lão đại đã mở miệng, làm cấp dưới cũng chỉ có thể tuân thủ, vì thế cúi thấp đầu đi ra khoa giang tràng, đem sắc lang cùng sơn dương nhốt tại một phòng.

Một mình đối mặt Mạc Bảo Bảo, Huống Đông Tuần đột nhiên có một loại khẩn trương không tồn tại, nhất là khi Mạc Bảo Bảo dùng đôi mắt thâm trầm kia tập trung vào y, thì y liền cảm thấy từ lòng bàn chân thăng lên một cỗ ác hàn, có một loại lỗi giác người là dao thốt, ta là thịt bò.

Hắng giọng một cái, y thấp giọng hỏi: “Người không phải muốn làm kiểm tra sao? Là muốn chiếu X quang CT hay là siêu âm ba CT?”

“Không cần không cần...” Mạc Bảo Bảo lắc lắc đầu, chậm rãi hướng y sát lại, ngữ khí mờ ám: “Chúng ta ở trên giường... Hảo hảo kiểm tra đi!”

Nhìn xuống xúc động muốn cho hẩn một quyền, Huống Đông Tuần tận lực bình thần hỏi: “Kiểm tra như thế nào?”

“Ăn...” Ngón tay Mạc Bảo Bảo dao động đến trên mặt y, trên gương mặt gầy yếu của y ma sát.”Hôm nay cậu ăn cơm chưa?”

“Ăn uống không tốt, ăn không vô.”

“Nước thì sao?”

“Không thể nào uống...” Dạ dày của Huống Đông Tuần cơ bản là tiến cái gì vào ới cái đó ra. Ngay cả nước cũng không ngoại lệ, bất quá nói đến đây, y thật đúng là cảm giác miệng khô lưỡi khô, vì thế muốn vươn tay lấy chén nước trên bàn.

“Không thể uống nước, ta muốn làm kiểm tra, tốt nhất là bụng rỗng...” Nhưng mà không đợi y động, Mạc Bảo Bảo liền thấy rõ tiên cơ, đề lại bờ vai của y, nụ cười trên mặt mở rộng, quý dị nứt tới bên tai.”Chúng ta... Phải kiểm tra giang nga...”

Dưới áp lực của Mạc Bảo Bảo, Huống Đông Tuần chậm rãi ngã vào giường bệnh, mặc dù vì khẩn trương mà toàn bộ cơ thể có chút run rẩy, nhưng vẫn là một khốc ca như trước.

“Cậu lại làm càn mà lấy súng của tôi đi đúng không...” Khi mặt cửa Mạc Bảo Bảo cách y không tới một thước, y dứt khoát ra tay chế trụ cằm hẩn.”Người có phải hay không chắc chắn ta đánh không lại người?!”

Lực đạo Huống Đông Tuần là mười phần, dù Mạc Bảo Bảo muốn tiến về phía trước nữa thì cũng không có khả năng, nhưng là hẩn linh hoạt chu miệng, trước tiên ở bên môi Huống Đông Tuần lén hôn một cái.

“Chúng ta vì cái gì muốn động thủ, này chỉ là kiểm tra y học đơn thuần ...” Vừa nói, ngón tay Mạc Bảo Bảo bắt đầu cở dây nịt Huống Đông Tuần “Đừng ngưng ngưng, tôi tới giúp cậu...”

“Cút ngay!” Đầu gối cùng khuỷu tay cùng nhau dùng sức, đem Mạc Bảo Bảo đẩy ra, sau đó y đứng lên.”Ta có cái gì ngưng ngưng, không phải là kiểm giang sao? Người là một bác sĩ, ta hẳn là tín nhiệm y đức của người ” Y hít sâu một hơi, bắt đầu cở dây nịt của mình, kéo khóa ra.

Thấy bộ dáng hiên ngang lẫm liệt của y, Mạc Bảo Bảo có điểm nhụt chí, thật giống như mèo bắt chuột bỗng nhiên con chuột xoay người lại nhảy vào miệng của người, mèo bị nghẹn một chút.

Hắn càng ngày càng phát hiện, đại lão xã hội đen này cùng tưởng tượng của mình không giống với, một chút bộ dáng hung ác tàn bạo đều không có, ngược lại giống tiểu nam hài ở thời kỳ phản nghịch mà làm đường lạc lối.

Huống Đông Tuần vừa muốn đem quần cởi ra, ngẩng đầu lại thoáng nhìn ánh mắt thăm dò của Mạc Bảo Bảo, nhất thời cái gáy một trận lạnh cả người, y do dự một chút, lại lần nữa đem quần kéo lên.”Ta xem ta đã tìm phải một bá sĩ cá biệt đi!”

“Toàn bộ thế giới không có bác sĩ khoa giang tràng nào so với ta vĩ đại hơn ...” Mạc Bảo Bảo bước lên phía trước ngăn Huống Đông Tuần lại, đẩy bả vai, đưa y một lần nữa áp trở về giường.”Hơn nữa, cũng không có kỹ thật kiểm giang so với ta tốt hơn...”

Thuần thực, Mạc Bảo Bảo đem quần Huống Đông Tuần lột xuống, cùng sử dụng đầu gối tách chân y ra, đè lên.

“Kiểm giang hẳn là phải xoay chỗ khác đi...” Huống Đông Tuần không có giãy giụa quá kịch liệt, mà là chọn mi dễ nghị, trên mặt y là biểu tình bình tĩnh, nhưng trong đôi mắt màu hổ phách lại là một mảnh cao thâm.

“Sau lưng? Ta thích ”

Mạc Bảo Bảo đang chìm trong vui sướng nhất thời không có lưu ý. Duyên dáng đứng dậy, quỳ gối trên giường bệnh, vươn tay kéo Huống Đông Tuần, nhưng không nghĩ tới đại ý thất Kinh Châu*, ngược lại bị Huống Đông Tuần nhân lúc đó mà xoay người đem áp lên hắn.

_đại ý thất Kinh Châu: liên quan đến sử TQ, này đại ý nói là 1 lúc sơ ý dẫn tới mất mát lớn.

Cười ở trên người Mạc Bảo Bảo, nhìn hắn kinh ngạc há to mồm, Huống Đông Tuần cười đắc ý lên.”Tiểu tử cậu cả ngày biến đổi cách tra tấn tôi, hôm nay tôi cũng làm cho cậu nếm thử, chút tư vị bị khỉ đùa giỡn!”

Mạc Bảo Bảo sững sốt hai giây, sau đó tự tiểu phi tiểu hỏi: “Cậu muốn thế nào... Cậu muốn đùa tôi thế nào?”

“Ta ” Huống Đông Tuần nhất thời nghẹn lời, trong nhận thức của y, đối với một người nam nhân, trừng phạt duy nhất chính là đánh cho hắn rã rời đầy đất, nhưng, hiện nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tuấn tú kia của Mạc Bảo Bảo, y cư nhiên có chút không hạ thủ được.

Đem một thứ xinh đẹp nào đó phá hủy, thật làm cho người ta có cảm giác tội lỗi.

“Cậu muốn đùa với tôi như thế nào ” nhưng mà Mạc Bảo Bảo lại chấp nhất la lên, hơn nữa thanh âm càng ngày càng cao.”Cậu muốn như thế nào a cậu muốn làm gì ”

“Câm miệng!” Huống Đông Tuần lập tức hiểu được quỷ kế của hắn, đưa tay đè lại cái miệng của hắn, nhưng bàn tay hạnh kiểm xấu của Mạc Bảo Bảo lại sờ trên hạ thân trần trụi của Huống Đông Tuần, hướng hậu đình y xuất phát, vì ngăn cản hắn mà Huống Đông Tuần luống cuống tay chân, vừa phải bắt tay hắn vừa ngăn chặn cái miệng của hắn, dưới ý nghĩa được cái này phải mất cái khác làm y nôn nóng, đành tiến sát lại hôn hắn.

Bốn mắt đụng vào nhau, trong con người tinh lượng* của Mạc Bảo Bảo, Huống Đông Tuần thấy được ý cười tràn đầy, điều này làm cho y cơn giận dữ, y muốn đứng lên, nhưng lại bị Mạc Bảo Bảo đè gáy lại, trải qua giây giụa cùng giằng co, hai người từ trên giường bệnh cùng lăn xuống mặt đất.

_lĩnh lượng: sáng ngời long lanh.

Thân thể đụng vào cái giá, công cụ chữa bệnh rầm một cái rơi xuống, ngay trên mặt Huống Đông Tuần, giữa lúc chỉ mình treo chuông, Mạc Bảo Bảo xoay người cười lên trên người y, vì y chắn đi các thương tổn có lẽ sẽ phát sinh.

Nhìn cổ Mạc Bảo Bảo đích bị rạch một đường vết máu, tâm Huống Đông Tuần bỗng giật mình.

Ở hắc đạo lăn lộn nhiều năm như vậy, trường hợp huyết tinh gì chưa thấy qua, theo lý thuyết sớm nên chai sần, chính là khi thấy vết máu này, lại làm cho đáy lòng Huống Đông Tuần như có một dòng nước ấm chảy lướt qua.

Bọn họ không có bất cứ quan hệ nào, hẳn không phải cấp dưới của y, bọn họ cũng không phải bằng hữu, chính là hẳn lại theo bản năng vì mình che chở thương tổn...

Tuy rằng người kia nhàm chán mà lại biến thái, nhưng đối với mình, cũng là thật sự để ý đi?!

Phòng bị nơi đáy mắt Huống Đông Tuần bỗng tan rã, Mạc Bảo Bảo thấy nhất thanh nhị sở*, vì thế hẳn phóng biểu tình ôn nhu, ẩn y đưa tình nhìn y, môi đỏ mọng hé mở, muốn nói lại thôi, vô tội mà lại chọc người triu mến.

_nhất thanh nhị sở: rõ ràng.

“Cậu đứng lên... Tôi không so đo với cậu, mau kiểm tra cho tôi!” Mặt Huống Đông Tuần lập tức đỏ ửng, y không được tự nhiên xoay đầu, nhắc chân đem Mạc Bảo Bảo đá đến một bên, sau đó đứng dậy, mắt tự nhiên nằm úp xuống giường bệnh.

Trong lòng Mạc Bảo Bảo cười đến rút gân, nhưng ở ngoài mặt vẫn thực bình tĩnh, hẳn vỗ vỗ áo blouse trắng, từ đâu đó lấy bao tay plastic ra đeo vào, tay sờ cái mông rắn chắc của Huống Đông Tuần.

Cảm giác được một đôi tay đang chạy trên mông mình, vuốt ve, chính là không làm kiểm tra, Huống Đông Tuần nhin không được cảnh cáo nói: “Cậu đừng giỡn nữa ”

“Tôi không có... Cậu thật chặt ...” Mạc Bảo Bảo tiến sát lại gần y, hai thân thể khảm vào nhau, hẳn tựa vào lỗ tai y, thấp giọng nói: “Tôi mát xa cho cậu, làm cơ thể thả lỏng, bằng không chốc nữa đi vào sẽ bị đau...”

“Ít nói nhảm, không phải là ngón tay, ta chịu được ”

Lời Huống Đông Tuần còn chưa dứt, ngón tay của Mạc Bảo Bảo đã xông đi vào.

“A ” Xâm lấn không hề báo động trước, làm cho Huống Đông Tuần phát ra tiếng hét ngắn ngủi.

“Ta đã nói không được đi...” Mạc Bảo Bảo cười đưa ngón tay rút ra, từ trên giá lấy dầu bôi trơn, chậm rãi ở sau x y vẽ loạn.

Xúc cảm lạnh lẽo làm cho Huống Đông Tuần run nhẹ, y quay đầu nhìn bộ dáng chuyên tâm vẽ loạn Mạc Bảo Bảo, nhất thời không ngờ tư thế mình ám muội cỡ nào.

Mạc Bảo Bảo vẽ xong, ngón tay lần thứ hai vói vào đi, ở trong lộ tràng ma xát thăm dò, mặc dù có chút không được tự nhiên, nhưng vì Huống Đông Tuần chưa bao giờ kiểm giang cũng không nghi ngờ nó, để mặc Mạc Bảo Bảo bài bố.

“Thế nào, trải qua trơn, sẽ không đau đi...” Không biết khi nào, Mạc Bảo Bảo ngẩng đầu hướng y cười thân mật, làm cho Huống Đông Tuần nhất thời cảm thấy xấu hổ, vội vàng đầu quay lại, đem hai tay úp lên mặt. TBD: kute~

Cũng vì hành động này, khiến cho y không có nhìn đến tay của Mạc Bảo Bảo đang cởi quần của chính mình, cũng từ trong túi áo lấy ra áo mưa.

Khi nhìn không thấy, các giác quan của người người thường rất nhạy bén, phát giác Mạc Bảo Bảo đưa ngón tay rút ra đi, sau đó tới gần mình, thân thể Huống Đông Tuần không khỏi cứng lại, lúc Mạc Bảo Bảo gần sát bên tai y nói: “Thả lỏng... Tôi muốn đem khí kiểm giang cắm vào đi...”

_khí: dụng cụ.

Huống Đông Tuần phối hợp hít sâu, nhưng khi y chưa đem khí phun ra đi, một quái vật lớn đã xông vào thân thể y.

“A ” Kinh hoảng qua đi, Huống Đông Tuần lập tức có phản ứng, cái thứ đem chính mình hoàn toàn căng cứng không phải là khí kiếm giang gì, mà là tính cụ thuộc loại nam nhân của Mạc Bảo Bảo! Biết điều này làm cho y giận không thể hết sức gào lên nói: “Vương bát đản! Đem lão nhị của ngươi rút ra nhanh lên!”

Trả lời y chính là những đợt va chạm mãnh liệt liên tiếp.

Nội bích chưa bao giờ nhận qua kích thích như thế mà khấn trương co rút lại mấp máy, kích thích Mạc Bảo Bảo đến nổi nhiệt huyết sôi trào.

Tay hấn vói vào trong quần áo Huống Đông Tuần, vượt lưng y, một bên thở dốc một bên trấn an: “Thả lỏng, đem hết thầy đều giao cho tôi... Tôi tuyệt đối sẽ cho cậu thể nghiệm... Kích thích trước nay chưa có ”

“Vương bát đản! Đi chết đi ——” Huống Đông Tuần chửi ầm lên, đồng thời lấy một cái con dao chém về phía sau, lại bị Mạc Bảo Bảo đứng lúc bắt lấy, xoay cổ tay của y kìm y lại, hơn nữa nhanh chóng bắt lấy tay kia của y, đặt tại phía sau hấn, kéo cà vạt buộc chúng lại.

Huống Đông Tuần bị trói buộc còn chưa chịu bỏ cuộc bò về phía trước, nhưng từng động tác của y, đều chỉ có thể làm cho mình càng thêm bị động, làm cho Mạc Bảo Bảo càng thêm hưng phấn.

Cuối cùng, Huống Đông Tuần rốt cục vô lực ngã vào giường bệnh, để nam nhân phía sau va chạm từ chậm đến mau, lại nhẹ đến mạnh. Thân thể y theo tần suất của Mạc Bảo Bảo mà lay động, gương mặt ma sát với da giường, lắng nghe khung giường bằng sắt phát ra âm thanh ”cót cét”.

Coi như là bị cẩu cắn một cậu, lát nữa có cơ hội nhất định phải thiến hấn!

Đang lúc Huống Đông Tuần mọi cách bắt đắc dĩ tự an ủi mình, tay Mạc Bảo Bảo từ giữa hai chân y mò lên phía trước, cầm phân thân y.

“Con mẹ nó mày đừng đụng taa ” Huống Đông Tuần phần nộ gào thét!

Cẩu cũng sẽ không thấp kém đến mức sờ lão nhị của y, đầu ngón tay còn tại đỉnh đảo quanh.

“Đừng nóng giận...” Giọng Mạc Bảo Bảo mang theo hương vị tình dục rất nặng, đồng thời cũng tràn ngập mê hoặc.”Nhắm mắt lại... Thả lỏng, hảo hảo hưởng thụ đi... Tôi sẽ đem cậu mang tiến tới một thế giới tốt đẹp ngoài sức tưởng tượng của cậu ”

“Ngậm miệng chó của mày lại ” Dưới cơn cuồng nộ Huống Đông Tuần điên cuồng vặn vẹo thân hình, muốn tránh xuống giường, hơn nữa chửi ầm lên.

Tình huống càng ngày càng khó khống chế, Mạc Bảo Bảo có chút vô lực điều khiển y, tiếng đập cửa vang lên.

“Đại ca, người gọi ta phải không?”

Thanh âm A Xương tựa như thuốc an thần, làm cho lửa giận ngút trời của Huống Đông Tuần tĩnh tảo lại, không hề giây giụa.

Mạc Bảo Bảo thở một hơi, chậm rãi luật động một lần nữa, nghe được tiếng rên rỉ của Huống Đông Tuần, lại xấu xa tiến đến bên tai y nói: “Người không phải thực không vui sao? Bằng không... Chúng ta kêu A Xương tiến vào giải cứu người đi...”

“...” Huống Đông Tuần nghiêng rằng cơ hồ muốn dứt, trong mắt của y tràn ngập tơ máu, hai tay bị trói buộc ở sau người cũng nắm chắc quyền, buộc chặt thân thể, Mạc Bảo Bảo đang làm vận động pít-tông lập tức cảm giác được y đang không tiếng động mà kháng cự.

“Thả lỏng!” Mạc Bảo Bảo vỗ cái mông y, thấy y cố tình không nghe, liền hét lớn: “Cứu mạng A Xương, người mau vào ”

“Đại tẩu, người làm sao vậy đại tẩu ” ván cửa phát ra tiếng đánh!

“Không được tiến vào!” Gân xanh trên cổ Huống Đông Tuần nổi lên.”Người dám tiến vào ta giết người ”

Tiếng đánh đình chỉ, nhưng A Xương gõ cửa như trước, thanh âm tràn ngập lo lắng.”Đại tẩu... Đại ca... Người đừng đánh đại tẩu a!”

“Như thế nào? Sợ?” Mạc Bảo Bảo hạ giọng, tươi cười giả dối.”Đến... Thả lỏng, bằng không ta hô to hấn ...”

Tròng mắt Huống Đông Tuần đều muốn rớt ra, nhưng y vẫn lặng yên như trước.

“Thật sự là không ngoan...” Mạc Bảo Bảo thở dài rời khỏi thân thể hấn, khi Huống Đông Tuần cho là mình đã thoát ly khổ hải, Mạc Bảo Bảo lại trở mình y lại, nâng chân y lên.

Huống Đông Tuần đương nhiên không có khả năng mặc người ăn hiếp, y sử chùng toàn lực nhắm ngay đầu Mạc Bảo Bảo đá qua, lại bị hấn đoán trước được mà né tránh.

Mạc Bảo Bảo mỉm cười, nhưng tươi cười xem ở trong mắt Huống Đông Tuần so với ác ma của địa ngục còn muốn khủng bố, hấn chậm rãi đi đến cạnh cửa, tay để trên cánh cửa, hé miệng không tiếng động hỏi.”Muốn trình tiết... Hay là muốn mặt mũi?”

Thân thể Huống Đông Tuần run nhè nhẹ, y rốt cục không thể không thỏa hiệp, nhắm mắt lại, thả nhũn hai chân.

Y không thể tưởng tượng, bị thuộc hạ của mình nhìn thấy bộ dáng chật vật như vậy, y còn có dũng khí sống hay không.

Sự tình phát triển theo dự đoán của Mạc Bảo Bảo, hấn buông cánh cửa đi trở về, thật cẩn thận đứng ở phạm vi mà chân y công kích không tới, nhẹ giọng mệnh lệnh: “Mở ra...”

“Nằm mơ!”

Mạc Bảo Bảo nhún vai, không có tiếp tục buộc y, nếu là đem y đẩy vào đường cùng, y muốn cá chết lưới rách, hấn thật đúng là không có tin tưởng có thể chế phục y.

Vì thế hấn trở lại trước giường, nâng chân y lên, một tiếng trống làm tinh thần hấn há thêm một lần nữa xông đi vào, một bên co rúm một bên đùa nghịch phân thân Huống Đông Tuần, đồng thời thực hiện hứa hẹn hô: “A Xương người không cần gõ... Ta cùng Tuần không có chuyện!”

Huống Đông Tuần như trước từ từ nhắm hai mắt, mặt không chút thay đổi, thân thể cũng vẫn không nhúc nhích, vô luận Mạc Bảo Bảo cố gắng như thế nào, phân thân y đều cúi thấp đầu, nếu không phải trong ngực có pháp phòng, quả thực cùng thi thể không khác biệt.

Mạc Bảo Bảo được xưng tình ái cao thủ đương nhiên không hài lòng loại tình ái thi gian*, hấn muốn chính là hoàn mỹ thể nghiệm tính dục hồ động!

_thi gian: thi (xác), gian (cường).

Tay trái tiếp tục châm ngòi dục vọng của y, tay phải thì đưa lên cổ y, đầu ngón tay ở xương quai xanh y chỗ đảo quanh, sau đó chậm rãi cởi bỏ cúc áo áo sơ mi của y, lộ ra vòm ngực rắn chắc cường tráng của hấn, xoa nắn thủ du bên phải, theo sau cười người, đem trái đỏ ửng bên trái ngậm vào miệng.

“A...” Huống Đông Tuần rồi đột nhiên mở mắt ra, ngẩng đầu nhìn trước ngực mình, ra tiếng quát lớn nói: “Con mẹ nó người muốn làm liền làm cho đã, đừng đùa ta ”

“Đây gọi là giỡn sao... Đây là triền miên...” Ngậm chứa nhũ thủ Huống Đông Tuần, Mạc Bảo Bảo trả lời mơ hồ không rõ, đồng thời tăng tần suất va chạm, bởi vì hấn nhận thấy được, thân thể Huống Đông Tuần rõ ràng so với lúc trước đã thả lỏng hơn.

Thân thể Huống Đông Tuầnbởi vì phần nộ mà thiêu đốt, nhưng da thịt nóng bỏng, lưu động trong máu, đã có một tia kêu gào không an phận, đó là khoái cảm mà làm cho y xa lạ, làm cho y sợ hãi cộng thêm thẹn!

“Con mẹ nó người không được ” Rít gào chưa kết thúc, liền bị Mạc Bảo Bảo nuốt vào trong miệng.

Đầu lưỡi ướt át dây dưa ở bên nhau, quấy, tê cắn, nước miếng pha lẫn tơ máu không biết là của ai, không dứt đoạn chạy xuống từ khóe miệng.

Đây không chỉ có lần hôn môi duy nhất! Đối với Mạc Bảo Bảo mà nói, đây là thủ đoạn chinh phục của hắn, là kèn tiến công của hắn ; đối với Huống Đông Tuần mà nói, đây là cách y phát tiết bất mãn là tuyên thệ y sẽ không bị chinh phục.

Trải qua xâm lược cùng chống cự kéo dài, Mạc Bảo Bảo rốt cục buông miệng ra, ngẩng đầu, hắn không có chiếm được tiện nghi gì, nhưng Huống Đông Tuần cũng thở hồng hộc suýt nữa thất thủ.

Bất quá Mạc Bảo Bảo sẽ không bỏ cuộc, hắn nâng chân Huống Đông Tuần lên, tăng biên độ va chạm lớn, môi cũng một đường dời xuống, ở cơ bụng rắn chắc của y liếm dụi.

Hắn tối mê luyến, là nam nhân có thân thể cường tráng rắn chắc cùng tính cách bất khuất ... Huống Đông Tuần ở trên giường biểu hiện tuy rằng trúc trắc, nhưng cũng tuyệt đối hợp ăn uống của hắn!

Huống Đông Tuần cắn răng nhịn xuống rên rỉ nơi cổ họng, y không thể yếu thế trước nam nhân vô sỉ này, y nhắm mắt lại, cố gắng tưởng tượng chờ đến khi mình được tự do, sẽ đem người vũ nhục mình hiện tại thiên đao vạn quả.

Trong cơ thể buộc chặt đã có dững đạo mềm mại, Mạc Bảo Bảo đang ma sát dần dần cuồng cũng không để ý đến phản ứng của Huống Đông Tuần nữa, tự cố trầm đắm trong kích tình mà tàn sát bữa bãi.

Mà Huống Đông Tuần vốn mặt không chút thay đổi lại đột nhiên mồ hôi đầm đìa, sắc mặt tái nhợt, môi run nhè nhẹ, bụng không ngừng co rúm...

Hắn mở ra mắt, nhìn vẻ mặt hưng phấn của Mạc Bảo Bảo, há miệng thở dốc, lại chung quy không có lên tiếng cầu xin tha thứ. Hai tay bị bó buộc nắm chặt ở sau lưng, không tiếng động đón tiếp đau đớn kịch liệt nơi khoang bụng.

Ma sát dài dòng rốt cục chấm dứt, Mạc Bảo Bảo thấp giọng một tiếng phun trào ra bạch dịch nóng cháy. Hắn thở hào hển đem phân thân nhuyển rục từ trong cơ thể Huống Đông Tuần lấy ra, sau đó tháo áo mưa xuống quần vào thùng rác.

“Tuần... Không có thể khiến người cao trào, thật sự là tiếc nuối, tôi dùng miệng cho cậu...” Hắn một bên sửa sang lại quần, một bên cười như hoa tới gần Huống Đông Tuần, đang muốn hảo hảo đùa giỡn y một phen, lại phát hiện hắn không thích hợp.”Tuần, người làm sao vậy ” hắn vội vàng đưa y ôm vào trong lòng, cõi bỏ cà- vạt cột lấy y.

Được đến tự do, Huống Đông Tuần lập tức huy một quyền hướng bụng Mạc Bảo Bảo, cho dù thân thể suy yếu lực đạo yếu ớt, nhưng một quyền này vẫn làm Mạc Bảo Bảo đau đến ruột run rẩy.

Mạc Bảo Bảo kêu một tiếng đau đớn, động tác tạm dừng ba giây, sau đó giúp đỡ Huống Đông Tuần đứng lên.

“Đừng đụng tao...” Miệng tuy rằng quật cường, nhưng Huống Đông Tuần đích xác không có năng lực một mình đứng thẳng, chỉ có thể phần hịn dựa vào hắn.

“Để tôi cho cậu kiểm tra một chút...”

“Người còn muốn làm một lần nữa?” Huống Đông Tuần cười lạnh.”Đưa khẩu súng cho ta người không có giết chết ta, ta nhất định đập chết người!” Khẩu khí y hung ác, nhưng rõ ràng khí lực không đủ, bụng đau đớn làm cho y ngay cả hô hấp đều có vẻ khó khăn.

Mạc Bảo Bảo giúp đỡ y đi về phía trước vài bước, kéo mấy tờ tuyên truyền bảo vệ sức khỏe trên tường, sau đó một cửa ngấm xuất hiện, trong ánh mắt kinh ngạc của Huống Đông Tuần, hắn đưa dìu y đi vào, đặt ở trên giường bệnh an trí dụng cụ tình vi.

Đây là đang lúc hắn tỉ mỉ chuẩn bị phòng cấp cứu, các loại công cụ chữa bệnh cần gì có đều có, từ ngoại khoa đến nội khoa, mặc kệ là thương do súng hay là xuất huyết bên trong, cũng có thể đúng lúc cứu giúp.

Nhưng từ lúc kiến thành tới nay, hắn còn chưa bao giờ cho người khác xem qua, mà ngay cả Tiêu Tiểu Nhạc cùng hắn sớm chiều ở chung cũng không biết. Đây là căn cứ bí mật của hắn, là thể hiện trí tuệ cùng năng lực của một học sinh giỏi là hắn ở ngoại khoa nào tại Rumsfeld.

Nhìn Huống Đông Tuần nằm ở trên giường, sắc mặt so với khi vừa tới còn kém hơn, trong lòng Mạc Bảo Bảo tràn ngập áy náy. Trên thực tế khi kiểm giang, hấn đích xác có thật sự vì y làm kiểm tra, không có phát hiện cái gì dị thường, mới bắt buộc y phát sinh quan hệ tình dục...

Hắn quá mức tự phụ, hấn cho là mình có thể mang đến cho y khoái hoạt, có thể xử dụng kích thích cao trào của tình dục làm cho y quên đi phần nộ bị bắt buộc, thậm chí làm cho y thực tủy biết vị*, từ nay về sau ngoan ngoãn làm tình nhân của mình nhưng mà hấn mười phần sai.

_thực tủy biết vị: ăn một lần rồi nghiện.

Hắn không chỉ có chưa mang đến khoái hoạt cho y, còn tàn phá thân thể vốn đã suy yếu của y, nếu sai lầm này tạo thành hậu quả nghiêm trọng gì hấn sẽ áy náy cả đời!

Hắn chưa bao giờ nguyện ý bắt buộc bạn giường cùng thương tổn tới mình, nhưng mà Huống Đông Tuần thật sự quá mức mê người, hấn cũng không nên nhất thời xúc động mà ngoại lệ!

Huống Đông Tuần nằm ở trên giường bệnh, lãnh mắt thấy Mạc Bảo Bảo khởi động máy móc, cầm lấy một cây thăm dò dán tại bụng mình, chậm rãi di động.

Y không có giãy giụa, không có phát hỏa, bởi vì y biết lấy tình hình thân thể trước mắt của y, không thể đả thương một ngón tay của Mạc Bảo Bảo, cho nên y chính là bình tĩnh đích, nghỉ ngơi dưỡng sức chờ ngày sau lấy máu trả nhục.

Mạc Bảo Bảo nhìn chăm chăm máy siêu âm, gặp được một hình ảnh mơ hồ, hấn cầm lấy dụng cụ thăm dò nhìn nhìn, không phát hiện vấn đề gì, lại lần nữa tiếp trở về, nhưng ảnh vẫn tồn tại như trước, kia là một hạt bụi nho nhỏ, không giống như là u, mà giống

“Nhất định là tôi hoa mắt...” Mạc Bảo Bảo lăm bầm lâu bầu, đem thủy tề lấy ra, đang muốn ngã vào trên bụng Huống Đông Tuần, y lại đột nhiên ngồi dậy, vẻ mặt cảnh giới. Mạc Bảo Bảo sững sốt một chút, vội vàng tươi cười giải thích: “Đây là thủy tề, tăng cường hiệu quả chiếu Xquang... Tôi thề tôi không có tâm tư lẹch lẹch!”

“Lời thề của cậu ngay cả chó má cũng không bằng!” Huống Đông Tuần cười lạnh một tiếng, một lần nữa nằm quay về trên giường, chọn mi hỏi: “Tôi nổi u?!”

“Hắn không phải là...” Sau khi Mạc Bảo Bảo đem thủy tề chết hạo, kiểm tra một lần nữa, nhưng hình vẫn như thế, lại làm cho hấn bắt đầu hoài nghi mắt mình có xảy ra vấn đề gì không.

Thấy vẻ mặt ngưng trọng nhìn chăm chăm máy siêu âm của Mạc Bảo Bảo, Huống Đông Tuần trong lòng tích tụ, hữu khí vô lực quát: “Mẹ nó, tôi có phải hay không bị ung thư ”

“Không có...” Mạc Bảo Bảo buông thăm dò, trầm giọng hỏi: “Cậu lại kể một lần bệnh trạng của cậu cho tôi!”

“Lão tử ta nói bao nhiêu lần? Tôi buồn nôn, nôn mửa, choáng váng đầu ” Huống Đông Tuần giữ chặt áo Mạc Bảo Bảo, đưa hấn túm lại.”Tôi có phải hay không bị ung thư dạ dày?!”

Mạc Bảo Bảo lắc đầu, nhẹ nhàng giúp Huống Đông Tuần lau khô bụng, sau đó vì y đắp chăn lên, thấp giọng dặn dò: “Cậu hạo hạo nằm, đừng nhúc nhích, tôi đi tìm một Bác sĩ nội khoa đến xem cho người!”

Nói xong, hấn vội vàng xuất môn, cước bộ loạn như nhịp tim của hấn, sóng to gió lớn!

5. Chương 4

Gần đây phụ nữ có thai như thế nào càng nhiều, khiến lượng công việc của nàng lập tức tăng lớn, chính là, thai phụ mà nàng một lòng chờ đợi lại không có xuất hiện, làm cho nàng đối với công tác này tâm sinh chán ghét lúc trước lựa chọn khoa phụ sản thuần túy là cùng Mạc Bảo Bảo hờn dỗi, xem ra, nàng vẫn nên quay về với ban đầu đi, trở về làm ngoại khoa tìm thời...

Nàng vừa định kêu vị kế tiếp, cánh cửa đã bị đá văng, Mạc Bảo Bảo như một trận gió tiến vào.

“Mang thai có bệnh trạng gì!?” Hắc bất lấy bả vai Tiêu Tiểu Nhạc, kích động hỏi.

“Tôi thông thường chính là buồn nôn, nôn mửa, choáng váng đầu...” Tiêu Tiểu Nhạc đọc lâu lâu trả lời xong, trong lòng một trận mừng thầm, chẳng lẽ... Mà vấn đề kế tiếp của hắc, càng làm cho nàng hạnh phúc như bay lên trời!

“Nam nhân sẽ mang thai sao?”

“Sẽ! Người chẳng lẽ quên nghiên cứu của pitt rồi sao?” Nàng dễ dàng chế trụ lại bờ vai của hắc, ngữ khí run rẩy. “Người có phải hay không... Có phải hay không...”

“Đúng vậy!”

“A người...”

“Ta nhận được một bệnh nhân nam, cậu ta mang thai!”

“Người nhận được một bệnh nhân nam mang thai thật tốt quá, rốt cục cái gì?!” Tiêu Tiểu Nhạc lúc này mới nghe ra có điều không thích hợp, tròng lớn mắt lặp lại nói: “Là người nhận được một bệnh nhân nam mang thai? Mà không phải người mang thai...”

“Không phải ta mang thai, là bệnh nhân của ta...” Mạc Bảo Bảo cũng phát giác điều này không thích hợp, hắc hồ nghi nhìn chằm chằm Tiêu Tiểu Nhạc, thấp giọng hỏi: “Ta vì cái gì phải mang thai?!”

“Bởi vì ta đem trứng thụ tinh cấy vào khoang bụng của người a!” Tiêu Tiểu Nhạc đột nhiên bình tĩnh, vội vàng che miệng lại. “Không... Không có gì...”

Nhưng mà đã không kịp, Mạc Bảo Bảo đã nghe rất rõ ràng lời của nàng!

“Người đem thụ tinh trứng cấy vào khoang bụng ta?!” Hắc không dám tin lặp lại, liên tưởng đến những quan tâm khác thường gần đây của nàng, nhớ tới những tức ăn bổ dưỡng, bình tĩnh đại ngộ! “Người dám hãm hại ta...”

“Ta, ta...” Tiêu Tiểu Nhạc rất muốn cho cái miện không lưu loát của nàng một cái tát, nàng khẩn trương giải thích: “Ta chỉ là muốn... Người lại không thích nữ nhân, cho nên... Nghĩ muốn giúp người lưu một đứa...”

“Con mẹ nó người còn dám biện giải?!” Mạc Bảo Bảo một phen bóp cổ của nàng, ánh mắt hung ác mà nàng từng thấy qua, cùng thái độ cợt nhả thường ngày thật là một trời một vực. “Người có biết hay không đây là chuyện rất nguy hiểm?! Người cư nhiên dám lấy ta làm thí nghiệm phẩm...”

“Thực xin lỗi...” Tiêu Tiểu Nhạc cảm giác được hô hấp của mình bắt đầu khó khăn, nàng bắt lấy cánh tay của Mạc Bảo Bảo, không ngừng giãi giụa.

“Người là khoa phụ sản, người cư nhiên lấy một cái sinh mệnh để đùa giỡn...” Trong con người hắc tràn đầy sự cuồng bạo, trong nháy mắt, Tiêu Tiểu Nhạc cho là mình sẽ bị giết chết.

“Bảo Bảo... Bảo Bảo...” Nàng bắt lực la lên, lần đầu tiên nhận thức đến rõ ràng, Pitt nói Mạc Bảo Bảo là một nam nhân không bỏ những lời này có bao nhiêu chuẩn xác.

“Nể mặt Pitt, ta tha cho người một lần!” Mạc Bảo Bảo buông tay ra, đi ra ngoài cửa, đối với các thai phụ đến kiểm tra la lớn một tiếng: “Hôm nay đã khám xong!” Sau đó đóng sầm cửa lại, chuyển lại tròng mắt nàng, nghiêng răng nghiêng lợi cảnh cáo nói: “Người nói rõ ràng từ đầu chí cuối cho ta... người biết ta đối với nữ nhân không bao giờ khách khí!”

“Ta nói, khụ khụ... Ta nói...” Tiêu Tiểu Nhạc một bên ho khan, một bên lui về phía sau đến khoảng cách an toàn, sau đó đem kế hoạch của mình nói thẳng ra...

Huống Đông Tuần ở trên giường bệnh nằm hơn mười phút, chưa thấy Mạc Bảo Bảo trở về, nguyên bản tâm tình không an lại bức bối tới cực điểm, y chống cạnh giường đứng dậy, nhin xuống từng đợt co rút đau đớn trong bụng, mặc quần áo tử tế, sau đó gian nan đi từ từ ra khỏi khoa giang trần.

A Xương thủ hầu ở ngoài cửa vội vàng nghênh đón đỡ lấy y, quan tâm hỏi: “Đại ca, người sao rồi? Đại tẩu vừa rồi chạy đi ra ngoài... Ta còn chưa thấy qua hấn kích động như vậy đâu...”

“Hấn chạy đến nơi nào vậy?” Huống Đông Tuân nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

“Ta không biết, ta muốn hỏi... Chính là...” A Xương nuốt nuốt nước miếng, lại nói tiếp, hấn cũng hoài nghi ánh mắt mình có phải xảy ra vấn đề không nữa, nhất định là hấn đã nhìn lầm biểu tình khi gặp thoáng qua của Mạc Bảo Bảo

Lúc này hai tiểu hộ sĩ đi ngang qua bọn họ, nội dung câu chuyện khiến cho hai người chú ý.

“Ai... bác sĩ Mạc cùng bác sĩ Tiêu đang tranh cãi...”

”Đúng vậy a, bình thường xem Mạc bác sĩ tư nhả nhặn văn, nhưng biểu tình lúc hấn đuổi người bệnh đi... Hảo dọa người!”

Huống Đông Tuân hướng A Xương nháy mắt một cái, A Xương hiểu ý liền tiến lên ngăn lại hai người kia.

“Các người nói bác sĩ Mạc là Mạc Bảo Bảo bác sĩ khoa giang tràng sao?!”

A Xương đã muốn tận lực đem biểu tình phóng nhu, nhưng vẫn làm hai tiểu hộ sĩ sợ tới mức run lên, các nàng run run gật gật đầu.

“Hấn ở đâu?!”

“Phụ, khoa phụ sản... Thằng đi quẹo trái...”

Khoa phụ sản?! Nghe vậy, Huống Đông Tuân nghi hoặc nhăn mi, y rõ ràng nói muốn tới nội khoa tìm bác sĩ cho mình, như thế nào chạy đến khoa phụ sản đi cãi nhau

A Xương hiểu lầm ý tứ nhú mày của Huống Đông Tuân, vì thế tự cho là thông minh đích hỏi: “Mạc Bảo Bảo cùng bác sĩ Tiêu kia là quan hệ như thế nào?!”

“Bọn họ là vị hôn phu thê...”

Cái gì?! Huống Đông Tuân vốn là sắc mặt tái nhợt nhất thời trở nên xanh mét! Trước kia y nghĩ Mạc Bảo Bảo đối với mình động thủ động cước chỉ là đùa giỡn, sau khi bị ăn sạch mới tin tưởng hấn là đồng tính luyện ái, chính là không đến một giờ, hấn liền nhảy lên ra một vị hôn thê?!

Hấn đem y trở thành cái gì?! Làm hầu tử đùa giỡn sao?!

Tay vịn vách tường của Huống Đông Tuân giúp như muốn đem tường đục một lỗ

A Xương cũng là đại kinh hãi, thậm chí, bi thương của hấn nếu so với Huống Đông Tuân còn nặng hơn!

Đại tẩu xuất sắc ôn nhu như thế, chẳng lẽ muốn vứt bỏ đại ca sao?

A Xương đè ép khóe mắt ướt át, tiến lên đỡ lấy Huống Đông Tuân, vỗ bờ vai của y nói: “Đại ca người không cần nổi giận, chúng ta nhất định có thể đem đại tẩu bắt trở về đi!”

Khi được A Xương dìu, Huống Đông Tuân mang theo lý trí phần nộ gần như muốn hủy diệt hấn đi lại khoa phụ sản phía trước!

Hai tiểu hộ sĩ lạnh run ôm nhau, nghi hoặc tham thảo nói: “Người nghe được không? Bọn họ nói phải bắt đại tẩu về...”

“Chẳng lẽ, bác sĩ Tiêu cùng đại ca xã hội đen có chuyện gì, cho nên bác sĩ Mạc mới tức giận như vậy?!”

”Đúng vậy a... bác sĩ Mạc vẫn nhược như vậy, khẳng định không phải là đối thủ của hấn a...”

“bác sĩ Mạc đang thương... Một hồi để ta tới an ủi hấn đi...”

Đi vào cửa khoa phụ sản, Huống Đông Tuân vốn định nâng chân lên đá văng cánh cửa, lại phát hiện hai chân bỗng trầm nặng như chì, y chỉ có thể bắt đắc dĩ lựa chọn phương pháp văn minh gõ cửa!

Nhưng mà bàn tay giơ lên chưa kịp hạ xuống, một tiếng rống giận nam tính đã xuyên qua ván cửa truyền ra!

“Trúng thụ tinh tại sao lại chạy đến bụng Huống Đông Tuần ”

Thân thể Huống Đông Tuần cứng đờ, rút tay về, thân thể hơi hơi ngã về trước, tựa vào ván cửa...

“Ta... Ta không biết...” Tiêu Tiểu Nhạc rút cổ cúi đầu, khí thế đại tỷ ngày xưa biến mất không còn một mảnh.

“Lúc ấy có một sản phụ khó sanh, cho nên... Giải phẫu là biểu đệ ta làm ”

“Con mẹ nó người, cứ nhiên làm cho một thằng nhóc làm phẫu thuật ” Nghe vậy Mạc Bảo Bảo lại giận không thể kìm, hắt nắm lấy áo của Tiêu Tiểu Nhạc, không chút nào thương hương tiếc ngọc lay lay: “Người cùng nó liên hệ, hỏi rõ ràng cho ta lập tức, lập tức!”

“Hảo...” Tiêu Tiểu Nhạc bị lay đến thất điên bát đảo vội vàng lấy điện thoại cầm tay ra, bấm số của biểu đệ ở Anh quốc.

Một phen hồi xong, năng phát hiện, ngày đó trùng hợp tới cực điểm.

“Sự tình là thế này...” Tiêu Tiểu Nhạc xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, khẩn trương giải thích: “Ngày đó... Người bệnh viêm ruột thừa, ta liền an bài ta biểu đệ đến phòng bệnh của người, mở vết khâu ra... Đem thụ tinh trứng bỏ vào... Nhưng, nó, nó đi nhầm phòng bệnh 834...”

“834? Ta ở là phòng 843 ”

”Đúng vậy, nhưng mà trùng hợp chính là, trên bụng của người kia cũng có một vết thương vừa mới được khâu lại... Vì thế âm kém dương sai...”

“Loại chuyện này như thế nào có thể làm sai ” Rõng xong, hắt lại cảm thấy được lời của mình buồn cười. Nếu không tính sai, như vậy, mang thai chẳng phải chính là hắt?! Này xem như là may mắn trong bất hạnh đi...

Hít sâu đề nén xuống lửa giận, Mạc Bảo Bảo chọn mi hỏi: “Tế bào trứng làm sao có? Không phải là của người đi?”

“Nằm mơ, ta chết cũng không có thể cùng người như thế ” Tiêu Tiểu Nhạc muốn mắng, đón nhận ánh mắt hung ác của hắt, lập tức lại thu liễm đáng vẻ bề vệ.”Dùng tạo huyết làm tế bào đào tạo, là ta ở trong số người đi hiến máu lấy ra... Một nam nhân rất cường tráng ... Gien là tốt lắm...”

“Khá lắm thí!” Mạc Bảo Bảo cảm giận mắng một câu thô tục!

“Kia... Người định làm như thế nào? Muốn ta đi...Dưỡng thai cho cậu ta sao?”

“Dưỡng cái đầu, đương nhiên là phá!” Mạc Bảo Bảo nói chắc như đinh đóng cột.”Ta chưa từng nghĩ tới muốn có một tiểu quỷ xuất hiện phá hoại cuộc sống của ta! Người nhanh theo ta đến khoa giang tràng... Chúng ta hôm nay liền mổ! Liền nói cho cậu ta biết trong bụng có cục u, hoặc là châm thuốc ngủ cho cậu ấy, tóm lại phải đem đứa nhỏ bỏ đi!”

“Chính là... Kia là cốt nhục của người...” Thật không có nhân tính! Tiêu Tiểu Nhạc nuốt nửa câu sau xuống, mọi cách không tình nguyện đuổi kịp cước bộ của Mạc Bảo Bảo.

Mở cửa, bọn họ vừa muốn hướng ra ngoài đi, Mạc Bảo Bảo đã bị một cổ lực đột nhiên nhất lên, ấn đến trên tường, hắt nâng chân lên muốn đánh lui người tập kích hắt, nhưng khi cách một bụng nọ khoảng 5 cm thì lại ngừng lại.

Người đang bóp cổ của hắt chính là Huống Đông Tuần.

Ánh mắt lúc này của Huống Đông Tuần nhìn hắt, tựa như Mạc Bảo Bảo đã nhìn Tiêu Tiểu Nhạc trước đó, ánh mắt hung ác quả thực giống muốn đem hắt lột da hủy cốt.

“Tuần...” Đây là lần đầu tiên Mạc Bảo Bảo bị người khác chế phục, cũng là lần đầu tiên tại trước đám đông giữa đại sảnh mất hết mặt mũi vì bị bóp cổ, dù hắt bắt đầu khó thở, hắt cũng không giãy giụa.”Người cũng nghe được ...”

“Con mẹ nó là nghe được các người lấy ta làm đồ chơi để đùa sao?!” Dưới cơn thịnh nộ Huống Đông Tuần rốt cục lộ ra hung tàn cuồng táo của người nam nhân trong hắc đạo mà Mạc Bảo Bảo vẫn muốn nhìn đến.

Đồng thời, động tác của y cũng càng hung ác, nắm tay cứng như thiết, một chút lại một chút, dùng toàn lực đánh vào trên bụng rắn chắc của Mạc Bảo Bảo, đánh cho ngũ tạng lục phủ của hắn đều trộn vào nhau, ngay cả hô đau cũng không được.

Bởi vì cổ của hắn bị gắt gao bóp chặt, ngay cả hô hấp đều thành hy vọng xa vời.

Âm thanh thịt với thịt va chạm vang lên ong ong trong lỗ tai của hắn, đại não thiếu dưỡng khí cũng một trận mơ hồ, lúc hắn cho rằng mình sắp lên cực lạc, ầu đã rốt cục đình chỉ, ngay cả hô hấp cũng trở nên thông thuận...

Hắn tập trung nhìn vào, nguyên lai Huống Đông Tuần đột nhiên buông hắn ra cúi gập người, thân thể cũng hơi hơi run run, tóc ngắn lại bị mồ hôi làm ướt nhẹp.

“Tuần ” Mạc Bảo Bảo không để ý chính mình bụng quặn đau, cúi xuống định ôm lấy y, đã bị Huống Đông Tuần đánh một quyền vào mũi.

Máu mũi lập tức chảy xuống.

“Mẹ nó lão tử dù chết, cũng không cho người đùa giỡn ” Đáng tiếc lời độc ác y còn chưa nói hết, Mạc Bảo Bảo lại lần thứ hai tiến sát vào, không để ý y phản kháng mà ôm lấy y, đặt vào trên giường bệnh khoa phụ sản.

Mạc Bảo Bảo lau mặt một chút, sau đó đối với Tiêu Tiểu Nhạc đang ngốc một bên quát: “Mau làm kiểm tra cho cậu ta vô luận như thế nào cũng không thể để cậu ấy gặp nguy hiểm!”

“Nga, nga!” Tiêu Tiểu Nhạc mới từ trong kinh ngạc kịp phản ứng vội vàng đi đến trước giường quan sát tình hình Huống Đông Tuần, ánh mắt ngưng lại trên mặt của y, nàng cả kinh suýt nữa té ngã.”Người... Người là...”Nam nhân hiền máu! Tiêu Tiểu Nhạc che miệng lại, chẳng lẽ đây là vô xảo bất thành thư?!

_vô xảo bất thành thư: không khéo léo thì không thành sách.

“Còn đứng ngốc ở đó làm gì ” Không đợi nàng nghĩ lại, Mạc Bảo Bảo liền một chưởng chụp vào ót của nàng, sau đó vươn tay cởi quần áo Huống Đông Tuần, lại bị hắn hung hăng bỏ ra.

“Đừng đụng ta các người đôi cầu nam nữ này ” Lửa giận cùng đau đớn đã khiến đầu óc y nhão thành một đồng tương hồ, miệng y không lựa chọn mà mắng lung tung, giãy giụa, song vì lực đạo của Mạc Bảo Bảo, bị áp trên giường, cũng để Tiêu Tiểu Nhạc làm kiểm tra.

Lúc ba người rời ren đều không có chú ý tới, A Xương vốn đi theo Huống Đông Tuần, đã đi mất bóng không biết từ khi nào

Huống Đông Tuần chưa bao giờ giống thống hận mình như bây giờ, y cũng chưa từng nghĩ đến, y cứ nhiên có một ngày sẽ chật vật như thế trên tay của một nam nhân thoát nhìn rất vô hại.

Trên thực tế y chưa từng xem nhẹ Mạc Bảo Bảo, khi lần đầu tiên hắn cùng y gặp nhau, y liền cho rằng hắn là một người không đơn giản, chính là y nằm mơ cũng không ngờ rằng, Mạc Bảo Bảo lại dùng loại phương thức đủ để phá hủy toàn bộ tôn nghiêm của một người nam nhân bình thường này để chứng minh hắn đáng sợ!

Y thề nếu Y không không bị chính lửa giận của mình làm chết cháy, như vậy, mục tiêu quaan trọng tiếp theo trong đời y, chính là đem Mạc Bảo Bảo bắt lấy, dùng thủ đoạn tàn nhẫn nhất thể gian tra tấn hắn, đem hắn đốt thành tro bụi!

Trải qua một loạt kiểm tra, Tiêu Tiểu Nhạc sắc mặt trầm nặng hạ kết luận: “Lấy tình trạng trước mắt của y, ta cảm thấy mổ là phi thường mạo hiểm...”

“Người có ý tứ gì? Chẳng lẽ đứa bé này phải lưu lại?” Nghe vậy Mạc Bảo Bảo lập tức ra tiếng phản đối: “Người không cần giở trò với ta, lấy tình huống của cậu ta, không phẫu thuật mới nguy hiểm! Người lập tức đi chuẩn bị, chúng ta hôm nay liền ”

Tiêu Tiểu Nhạc lớn tiếng đánh gãy lời của hắn: “Người phải tin tưởng phán đoán chuyên nghiệp của ta ”

Mạc Bảo Bảo lại kiên trì với ý kiến của mình: “Ta cũng là bác sĩ, ta có phán đoán của ta ”

“Con mẹ nó các ngươi đều cầm mõm cho ta!” Huống Đông Tuần hét lớn một tiếng, cầm lấy cái kéo để ở một bên hướng bụng mình đâm vào.”Tự ta chấm dứt ”

“Tuần không cần!” Mạc Bảo Bảo quá sợ hãi, không chút do dự vươn tay bắt lấy kéo, tức khắc bàn tay liền bị đâm, máu chảy đầm đìa.

Huống Đông Tuần cũng không có cùng hắn đoạt kéo, mà là lập tức cầm một dao phẫu thuật khác lên, sử dụng toàn lực hướng trái tim Mạc Bảo Bảo đâm vào, nhưng Mạc Bảo Bảo đúng lúc phát hiện ý đồ của y nghiêng người né tránh, nhưng dao nhỏ vẫn là cắm vào bờ vai của hắn.

Máu lập tức phun ra, lên mặt Huống Đông Tuần. Nhưng mà y còn chưa đủ, đẩy hộp đựng dụng cụ sát nhọn về phía hắn, Mạc Bảo Bảo trốn tránh không kịp, bị trúng cái trán, càng bị dụng cụ chữa bệnh cắt qua gương mặt, nhất thời bị thương, chặt vật không chịu nổi.

Huống Đông Tuần dùng tay áo cọ gương mặt, thị huyết nở nụ cười.

Y vốn không có tính toán thương tổn tới mình, khi mình đến con dao trên giá, y liền lập kế hoạch phải cho tất cả chúng nó đều cắm vào trái tim Mạc Bảo Bảo.

“A... Bảo Bảo...” Tiêu Tiểu Nhạc kinh sợ một tiếng vội vàng đem Mạc Bảo Bảo kéo đến một bên, cẩn thận nhỏ dao, vì hắn tiêu độc cầm máu.

Mạc Bảo Bảo chịu đựng đau đớn, một tiếng chưa nói, dừng ở sắc mặt trắng bệch nhưng vẻ mặt đắc ý của Huống Đông Tuần, hắn cũng tà khí nở nụ cười.

“Đây là ta thiếu người, ta nên trả!”

“Mẹ nó!” Hắn không có giờ chân đánh tới như y lường trước, ngược lại lạnh nhạt tự nhiên, làm cho khoái cảm trả thù của Huống Đông Tuần nháy mắt biến mất. Không thể khiến một người thống khổ trên tinh thần, chỉ có thể thương tổn thể xác của hắn là thủ đoạn cấp thấp.”Họ Mạc, ngươi đừng trách ta không cảnh cáo ngươi —— hôm nay, ngươi nếu không giết chết ta, đời này ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

“Cả đời... Ha ha, ngươi nghĩ đến còn rất dài xa...” Mạc Bảo Bảo không sao cả cười cười, không sợ chết khiêu khích nói: “Ta thừa nhận ta sai, ta con mẹ nó ngàn không nên vạn không nên chính là thượng ngươi!”

“Ngươi đáng chết!” Nghe vậy, Huống Đông Tuần liền giống như sư tử bị chọc lông, rống to muốn nhào qua, chính là thân thể không khoẻ khiến y lực bất tòng tâm, vừa ly khai giường bệnh liền rớt mạnh xuống mặt đất.

Đẩy Tiêu Tiểu Nhạc đang băng bó cho mình ra, Mạc Bảo Bảo nhanh chóng tiến lên dìu Huống Đông Tuần, không có kết quả là lại ăn mấy quyền, hơn nữa từng quyền thẳng đánh bờ vai của hắn, miệng vết thương mới vừa băng bó tốt lập tức lại chảy máu, nhiễm đỏ băng gạc.

Kết quả Huống Đông Tuần thân thể suy yếu cùng Mạc Bảo Bảo thân thương tích đều không có khí lực, song song té trên mặt đất.

Nhìn hai người cuối cùng cũng đình chiến, lòng Tiêu Tiểu Nhạc vẫn còn sợ hãi tự trách nói: “Nguyên nhân gây ra chuyện này là ta... Các ngươi không cần công kích nhau ...”

“Vốn chính là họa do ngươi làm ra ”

“Ngươi bà tám này, đừng cho là ta sẽ bỏ qua ngươi ”

Hai miệng dị thanh, nhưng bọn hắn ai cũng không khách khí với Tiêu Tiểu Nhạc.

Vì thế áy náy mà nàng mới vừa nổi lên liền phao phao lập tức biến mất, đối với hai xú nam nhân không hiểu tôn trọng nữ nhân này, trả thù của nàng còn xa lắm mới chấm dứt.

Đang lúc ba người sát khí vô hạn đối với lẫn, A Xương suất lĩnh huynh đệ Lam bang tiến vào.

“Đại ca ” A Xương nâng Huống Đông Tuần dậy, nhìn vết máu trên mặt hắn, tru lên như lợn bị mổ: “Đại tẩu cư nhiên liên hợp với nữ nhân này khi dễ ngươi đại ca, ta đã tới chậm a huynh đệ chúng ta sẽ báo thù cho ngươi ”

“Câm miệng ” Huống Đông Tuần cho hắn một cái tát.”Máu là của tên khốn kiếp kia, lão Đại các người để dành bị thương vậy sao?!” Nói đến, y còn là một người rất trọng sĩ diện.

Lúc này, những người khác xông lên bắt lấy Mạc Bảo Bảo cùng Tiêu Tiểu Nhạc, hơn nữa mỗi người đều có ánh mắt hung ác, ánh mắt nhìn bọn hắn giống như là đang nhìn gian phu dâm phụ.

“Đại ca... Chúng ta về Lam Viên trước đi, đại bộ phận huynh đệ đều đi gom công cụ chữa bệnh, rất nhanh có thể làm ra một phòng khám và chữa bệnh ”

“Ai cho người làm như vậy?!” Huống Đông Tuần trong lòng giật mình, chẳng lẽ nói... Người trong bang cũng biết chuyện vịnh dự này?!”Còn có, không được đem hai người kia đến Lam Viên của ta, đỡ phải dơ chỗ của ta, tùy tiện tìm một chỗ đem bọn họ bỏ vào ”

“Đại ca...” A Xương hạ giọng, mặt lộ vẻ khó xử.” Là lão phu nhân phân phó đích... Nàng chỉ tên muốn đem bác sĩ Mạc cùng bác sĩ Tiêu mang về!”

“A?!” Thân thể Huống Đông Tuần hơi hơi rung lên, khẽ cắn môi không có nói ra dị nghị, y thút sâu một hơi, lặng yên để A Xương giúp đỡ đi ra phòng bệnh, khi bước ra cánh cửa lại quay đầu lại liếc Mạc Bảo Bảo một cái, trong cái thoáng nhìn tràn ngập thô bạo, như dã thú hung tàn.

“Bác sĩ Mạc ” Người cùng Mạc Bảo Bảo coi như hiểu biết, thường kêu đại tẩu đến thân thiết, mà hiện tại gọi hắn đã có chút nghiêng răng nghiêng lợi.”Ngài tốt nhất đừng làm khó dễ chúng ta, thỉnh đi!”

“Chúng ta... Làm sao bây giờ?” Tiêu Tiểu Nhạc cũng không sợ hãi, tương phản, nàng cảm thấy được thực kích thích.

“Đi theo đi thôi!” Mạc Bảo Bảo hừ lạnh một tiếng, không có tâm tình ngụy trang khuôn mặt tươi cười nữa. Hắn bỏ đi sự kiềm chế của bản thân, cước bộ trầm nặng đi ra ngoài.

Sự tình nháo đến nước này, đã muốn thoát ly khỏi tầm tay hắn, mà trong đó lại liên lụy đến một tiểu sinh mệnh, một cái sinh mệnh cùng hắn có quan hệ huyết thống, điều này làm cho hắn cảm thấy khó giải quyết trước nay chưa có, càng làm cho hắn phiền táo đến đầu đều muốn nổ tung.

6. Chương 5

Sau khi Huống Đông Tuần trở lại Lam Viên liền trực tiếp đi tới phòng bệnh vừa được chuẩn bị tốt, y cũng nghĩ nên mời bác sĩ về đây, nhưng không nghĩ tới Mạc Bảo Bảo cùng Tiêu Tiểu Nhạc lại bị ném vào để khám bệnh cho y, vốn y còn rất là phần nộ, sau lại nghĩ qua nghĩ lại, y đã bị ”bệnh” kinh hải thể tục như thế thì làm sao có thể đi mời bác sĩ?!

Lúc này y cũng mới biết được, các cấp dưới của y cũng không biết y mang thai, A Xương mặc dù miệng rộng, nhưng vẫn là biết nặng nhẹ không đi nói lung tung, người biết rõ duy nhất là lão phu nhân, điều này làm cho y hơi cảm thấy an ủi, rồi lại có chút lo lắng.

Tựa hồ tất cả thể lực của Huống Đông Tuần đều bị tiêu hao vì đánh nhau ở bệnh viện. Về đến nhà y ngược lại an tĩnh lại, bình tĩnh để Mạc Bảo Bảo làm kiểm tra, sau khi uống thuốc rồi ngủ thật say.

Trải qua hội chẩn* của Mạc Bảo Bảo cùng Tiêu Tiểu Nhạc, sau cùng vẫn còn không ra kết luận, đành phải cho Huống Đông Tuần giữ thai trước, sau này rồi tính.

_hội chuẩn: là từ thuộc về y học, ta cũng không rõ nghĩa.

Bọn họ gần đây ngụ ở trong căn phòng khám nhỏ, để tùy thời quan sát cùng chiếu cố Huống Đông Tuần.

Đánh giá căn phòng được bài trí như phim cổ trang, Tiêu Tiểu Nhạc cảm thán nói: “Dáng vẻ này thật không giống như một đại bản doanh của xã hội đen a, cứ như là dòng dõi thư hương*!”

_dòng dõi thư hương: con nhà nho học.

“Huống gia vốn chính là dòng dõi thư hương...” Mạc Bảo Bảo tựa vào trên ghế nằm, vừa nói vừa nhắm mắt nghỉ ngơi.” Lam Viên được xây vào năm 1843 công nguyên, khi đó Huống gia từng hiển hách nhất thời, sau khi nhà Thanh suy tàn, Huống gia không có quyền thế, hãy thu liễm đáng về bề vệ, canh giữ ở trong Lam Viên, không có gia nhập chính đảng gì, có thể nói gần cách thế nhân... Sau lại đến thời điểm Văn Cách đại bộ phận mọi người trong Huống gia đều đi phê bình, nhà cửa loạn lạc.

“Năm 1980 chính phủ đem Lam Viên trả lại cho Huống gia, phú quý cũng theo đó kéo tới, Huống gia bắt đầu kinh doanh sinh ý hắc đạo, tới Huống Đông Tuần đã là đời thứ ba! Mà người gọi là lão phu nhân, chắc là mẫu thân của Huống Đông Tuần, Lâm Di.”

“Oa người đem tổ phổ người ta điều tra hết rồi!” Tiêu Tiểu Nhạc lắc đầu thở dài: “Người quả thực chính là Như Lai Phật, Tôn Ngộ Không cũng không thể thoát khỏi ma trảo của người... Bị người xem thượng, thật đúng là xui tám đời!”

Mạc Bảo Bảo mở to mắt trừng, Tiêu Tiểu Nhạc lập tức im lìm.

Nhưng mà chính hắn cũng hiểu được, đối với Huống Đông Tuần mà nói, nhận thức mình, có thể là chuyện bất hạnh nhất nửa đời này của y.

Đêm đó Mạc Bảo Bảo gọi điện thoại cho bệnh viện, vì mình cùng Tiêu Tiểu Nhạc xin phép, bên đầu dây điện thoại kia truyền đến tiếng la, nếu không phải viện trưởng ngăn cản, bọn họ đã sớm báo nguy.

“Đến, đem thuốc này uống ngay.”

Sáng sớm hôm sau, Mạc Bảo Bảo liền xách Tiêu Tiểu Nhạc nấu cháo đặc biệt để Huống Đông Tuần bổ thân thể, đợi sau khi y ăn xong, hắn đem thuốc dưỡng thai cùng một ly nước ấm đưa cho y.

Huống Đông Tuần một tiếng cũng không nói, tiếp nhận thuốc cùng chén nước rồi nhanh chóng uống, sau đó xoay người, vùi đầu vào chăn đơn chợp mắt.

Đứng ở phía sau y, ánh mắt nghi hoặc Mạc Bảo Bảo ở trên lưng y dừng lại.

Tiết tấu cuộc sống Lam Viên thông thả mà bình thản, như thế nào cũng vô pháp làm cho người ta liên tưởng đến huyết vũ tinh phong của xã hội đen, nhưng càng làm hắn kỳ quái chính là, Huống Đông Tuần khi ở Lam Viên và khi đi theo hắn bệnh viện quả thực cứ như hai người.

Theo lý thuyết y oán hận mình như vậy, ở đây là địa bàn cậu ta, cậu ta hẳn là đem hết thủ đoạn tra tấn hắn mới đúng, chính là Huống Đông Tuần chỉ đối với hắn hờ hững, hoàn toàn coi thường, nhưng không có làm ra hành vi gì quá kích, ngay cả cấp dưới cũng đem hắn trở thành Trần Thế Mỹ (1), cũng đều làm bất hòa mà có lễ, biểu hiện ra hoàn toàn là một phong phạm con nhà gia giáo.

Lam Viên thật là một nơi kỳ diệu, xem ra hắn điều tra còn chưa đủ.

Ba ngày sau, thân thể Huống Đông Tuần cơ bản khôi phục, mà lão phu nhân vẫn không thấy lộ diện, cuối cùng cũng gọi bọn họ tới.

A Xương dẫn Mạc Bảo Bảo cùng Tiêu Tiểu Nhạc đến phòng lão phu nhân ở, nơi này cùng tất cả phòng ở Lam Viên cũng giống nhau, mộc mạc có cảm giác cổ xưa, đợi vài phút, bọn họ được mời vào, trong phòng không lớn bày ra bàn bát tiên, mặt trên là các loại điểm tâm, ngồi chính vị là một nữ nhân tuổi chừng năm mươi, Huống Đông Tuần ngồi ở bên tay phải của nàng, đang uống cái gì đó.

— bàn bát tiên: bàn chữ nhật, chỗ chính vị là hai đầu cạnh ngắn HCN.

Xem ra nữ nhân bảo dưỡng thoả đáng, tuyệt không già này, chính là lão phu nhân Lâm Di!

Nhìn thấy hai người, Lâm Di cười thản nhiên, một chút hung ác của đại tỷ đứng đầu xã hội đen cũng không có, thật như là lương mẫu ở nhà.

“Đến... Mời ngồi...” Lâm Di tao nhã tiếp đón bọn họ.”Ta nghe đại danh ...các người đã lâu, hôm nay vừa gặp, quả nhiên danh bất hư truyền.”

Tiêu Tiểu Nhạc có điểm lui bước, nàng lôi kéo tay áo của Mạc Bảo Bảo, hắn hướng nàng gật gật đầu, sau đó hào phóng ngồi v Huống Đông Tuần, Tiêu Tiểu Nhạc đành phải ngồi bên tay trái của lão phu nhân.

Thấy hắn ngồi lại đây, Huống Đông Tuần nhú một chút mi, nhưng cứ nhiên không có biểu tình chán ghét, chỉ giả vờ không thấy hắn, tự mình uống thang.

Mạc Bảo Bảo nhìn nhìn chén canh, nở nụ cười giả hoạt. Mực thang... này chính là thuốc bổ dưỡng trong lúc mang thai, y biết không?

Vị lão phu nhân phong vận vưu tồn* cũng không mở miệng, nhưng ánh mắt lại mang theo tia thăm dò lưu chuyển giữa bọn họ, lại càng làm cho Tiêu Tiểu Nhạc đứng ngồi không yên.

— phong vận vưu tồn: thướt tha nổi bật.

“Lão phu nhân... Chuyện này...”

“Đừng theo bọn nhỏ gọi ta là lão phu nhân, ta nói như thế nào bọn họ cũng không nghe, đem ta gọi thật già, người cứ gọi ta Lâm Di đi...” Lâm Di hòa ái vỗ vỗ mu bàn tay của Tiêu Tiểu Nhạc, thái độ đối với nàng có chút quá ôn nhu

Tiêu Tiểu Nhạc rõ ràng ngạc nhiên, nàng nhìn Mạc Bảo Bảo, mà Mạc Bảo Bảo cố ý làm lơ, bán thâm tình bán treu tức nhìn chăm chăm Huống Đông Tuần.

Lúc này Lâm Di cũng không vòng vo nữa, đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Nghe nói, là các người khiến cho Đông Tuần mang thai?!”

Lời này vừa nói ra, không khí trong phòng nháy mắt ngưng kết, độ ẩm tựa hồ cũng rơi chậm lại, nhưng Mạc Bảo Bảo lại cảm thấy được thân thể một nửa rất lạnh, một nửa khác lại nóng như bị lửa nướng, bởi vì Huống Đông Tuần vốn cúi đầu lại mạnh mẽ chống lại ánh mắt của hắn, trong con người màu hổ phách hiện rõ lửa giận hừng hực.

“Kỳ thật... Đây đều là lỗi của ta...” Tiêu Tiểu Nhạc đã muốn bị phong vận xước xước* của Lâm Di chinh phục, vì thế nàng chủ động nhận hành vi phạm tội của mình.

— phong vận xước xước: thù mị, tính tình rộng rãi.

Nàng lại một lần nữa kể lại sự việc từ đầu đến cuối, lần đầu tiên Huống Đông Tuần nghe được đầy đủ quá trình bị hãm hại mang thai, cơ hồ kiểm chế không được lửa giận đầy ngập, nhiều lần muốn xông lên đập “Cẩu nam nữ” làm điên đảo cuộc sống kẻ khác.

Mà Mạc Bảo Bảo lẳng lặng ngồi ở một bên, các thừa số xấu xa trong xương cốt bắt đầu sinh động, khi hắn nhìn đến mặt Huống Đông Tuần đỏ bừng cùng tay không ngừng run rẩy, cứ nhiên lại có một loại cảm giác hưng phấn.

“Thì ra là thế...” Lâm Di sau khi nghe xong, lời nói sắc bén hỏi: “Như vậy đứa bé này cùng Đông Tuần không có bất cứ quan hệ nào, hoàn toàn là các người mang tới?!”

“Đương nhiên không có quan hệ ghê tởm này ” Huống Đông Tuần nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn chăm chăm bụng bằng phẳng của mình, vừa nghĩ tới đó là thứ của Mạc Bảo Bảo, y liền hận không thể lấy dao mổ bụng, đem đứa nhỏ đục ra.

“Cũng không có thể nói như thế...” Mạc Bảo Bảo nhẹ giọng nói tiếp: “Nó ở người trong bụng đã quá ba tháng, sớm với người huyết nhục tương liên ...”

“Con mẹ nó người cầm miệng ” ở Lam Viên, Huống Đông Tuần lần đầu tiên mở miệng mắng.

“Kỳ thật lời Bảo Bảo cũng không có sai ” Tiêu Tiểu Nhạc quyết định thẳng thắn khai báo: “Bởi vì cái trứng kia, chính là người cung cấp!”

“Người nói cái gì?!”

“Trứng là người cung cấp ”

“Ta là cái nam nhân, không có trứng, ta xé miệng của người ” Huống Đông Tuần hoàn toàn bị chọc giận, vung tay nắm lấy cổ áo Tiêu Tiểu Nhạc.

Y không thích đánh nữ nhân, nhưng là nữ nhân đáng giận tới cực điểm thì y không thể dễ dàng tha thứ.

“Đông Tuần, dừng tay, nghe nàng nói ”

Lâm Di không nhanh không chậm nói một câu, làm cho nắm tay Huống Đông Tuần đã đến trước mũi Tiêu Tiểu Nhạc khoảng ba phân ngừng lại, y cắn chặt răng, buông nàng ra, ngồi trở về.

Tiêu Tiểu Nhạc hết hồn chưa định một bên thở hào hển, một bên đạp chân Mạc Bảo Bảo ngồi ở một bên xem kịch vui, sau đó chỉ e thiên hạ bất loạn nói: “Người còn nhớ rõ ba tháng trước người ở Kiệt An Tư hiến máu chứ? Tế bào máu đào tạo thành tế bào trứng, chính là từ túi máu kia của người cho nên, theo di truyền học, người chính là mẹ của đứa nhỏ!”

“Ba!”

Trong không khí truyền đến thanh âm đứt dây thần kinh.

Trước khi Huống Đông Tuần có phản ứng, Mạc Bảo Bảo gần Tiêu Tiểu Nhạc đã phát cuồng, hất một phen bốp cổ của nàng, một bên lay động một bên chất vấn: “Người nói là sự thật?! Người như thế nào không nói sớm! Người nói trước kia vì cái gì không thương lượng với ta một chút?”

“Ta... Vừa mới nhớ tới...” Tiêu Tiểu Nhạc bị lắc đến thiếu khí, không ngừng đá chân le lưỡi.

“Nhớ cái rắm?! Người tuyệt đối là cố ý ”

“Hai người các người cùng một dạng, còn giả bộ!” So với Mạc Bảo Bảo, bản lĩnh bạo lực của Huống Đông Tuần trực tiếp thăng cấp, y đứng dậy cầm ghế dựa, hướng về phía hai người đang vò thành một đồng quất xuống.

“Răng rắc ”

Chiếc ghế gỗ đào hoa lệ đánh vào lưng Mạc Bảo Bảo phát tiếng rần chắc, nứt ra thành vài đoạn, nát rụng bốn phía.

Tiêu Tiểu Nhạc mở mắt ra, phát hiện tại lúc nguy cấp, Mạc Bảo Bảo đem mình bảo hộ vào trong lòng, nhất thời một cổ lo lắng nảy lên trong lòng.

Lại nhìn khuôn mặt thường ngày giảo hoạt gian trá của hắn, dường như thuận mắt hơn, thêm vài phần anh tuấn!

Kỳ thật hắn đối nàng cũng không tệ lắm...

Nhưng mà không đợi Tiêu Tiểu Nhạc trầm say xong, Mạc Bảo Bảo liền thật mạnh đem nàng ném tới trên mặt đất, lấy tình mộng đẹp của nàng!

Mạc Bảo Bảo chậm rãi xoay người, nhìn hai mắt đỏ bừng, Huống Đông Tuần hiển nhiên bị chuyện này đã kích thích nghiêm trọng, hắn đột nhiên vươn tay, trước khi Huống Đông Tuần phản ứng bắt lấy y, sau đó kéo qua mảnh liệt hôn lên môi y.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của hai nữ trong phòng, Mạc Bảo Bảo dám đem Huống Đông Tuần ấn ngã trên bàn, một tay chế trụ cằm y, cưỡng ngược khăng cắn bờ môi của y, cố gắng trộm lấy ngọt lành trong miệng y, liếm lợi y, hút đầu lưỡi y.

Huống Đông Tuần cũng không cam yếu thế, y siết tay thành nắm đánh thật mạnh vài vị trí trái tim từ sau lưng Mạc Bảo Bảo, thanh chấn động thùng thùng làm ngay cả Lâm Di cùng Tiêu Tiểu Nhạc nghe được đều run rẩy. Mà Mạc Bảo Bảo tựa như không có cảm giác đến đau đớn, bướng bỉnh hôn y, không có...chút dao động lùi bước.

Lấy lực đạo như vậy sẽ đánh chết người!

Cuối cùng ở Huống Đông Tuần nâng đầu gối, nghĩ muốn cho rẽ của hắn một kích trí mạng, Mạc Bảo Bảo rốt cục có phản ứng, hắn cũng nhắc chân ngăn chặn chân Huống Đông Tuần, sau đó xách cổ áo y lên, động tác hôn tuy rằng đình chỉ, nhưng mặt vẫn là dính sát vào nhau.

“Tuần cậu là phụ nữ có thai, cơn tức không cần lớn như vậy ”

“Tao thao ” Chữ thô tục chưa kịp nói ra, lại bị Mạc Bảo Bảo ngăn chặn.

Cái hôn nhẹ này, cho dù thời gian dụng vào không đến ba giây chung, nhưng môi Mạc Bảo Bảo vẫn bị Huống Đông Tuần cắn đến máu chảy đầm đìa.

Mạc Bảo Bảo vươn đầu lưỡi liếm liếm khoe môi, như là tán tỉnh nói: “Tuần cậu đánh tôi, tôi sẽ không đánh trả, cậu mắng tôi, tôi cũng sẽ không cãi lại, nhưng là tôi sẽ hôn cậu, thời gian gì địa điểm gì, cậu nghe hiểu chứ?”

Lông mi Huống Đông Tuần thật dựng thẳng, một quyền lại huy qua.”Mày nói cái gì thí nói?!”

Mạc Bảo Bảo bắt lấy nắm tay y, nở nụ cười mờ ám.”Cậu hy vọng tôi hôn cậu thế sao?”

“Mày ” Huống Đông Tuần nghiêng răng nghiêng lợi.

“Ân?” Mạc Bảo Bảo cười đến đắc ý.

“Cảm tình của các người cũng không tệ lắm thôi ”Tiếng Lâm Di mang hai người từ trong thế giới cả hai lôi ra.

“A ” Huống Đông Tuần giật mình bừng tỉnh, vội vàng đẩy Mạc Bảo Bảo ra, đứng trở lại bên người Lâm Di.

Y cơ hồ quên đang ở Lam Viên, quên mẫu thân mà y tối tôn trọng đang nhìn y, quên thân phận y là hắc đạo đại lão!

Mạc Bảo Bảo này, có thể dễ dàng khiến y từ bình tĩnh cùng lý trí hóa thành phần nộ đầy, mà khi bọn họ đấu đá, y lại chịu thiệt, hẳn như đã dập nát toàn bộ tôn nghiêm làm một người nam nhân của y chính là trừ bỏ sử dụng vũ lực, hẳn lại nghĩ không ra biện pháp gì báo thù hẳn!

Hắn quả thực là khắc tinh của y!

“Còn đi, ăn nằm một lần!” Mạc Bảo Bảo sửa sang lại áo, nói lời không sợ chết người.

Nhìn đến bộ dáng Huống Đông Tuần răng đều cắn chặt, Mạc Bảo Bảo đột nhiên cảm thấy tâm tình thật tốt, toàn bộ áy náy trước kia đều mai một thành tro bụi.

Có cái gì đáng ngại, không phải chỉ là dụ dỗ y lên giường sao?!

Y cũng không phải trinh tiết liệt nữ gì, vì trinh tiết mà sống, thượng một lần lại không chết được, huống chi hẳn bị y đánh cũng thực thắm, thương từ trong bệnh viện đến bây giờ còn không hảo, vừa rồi lại bị ghế đập như quả đấm sấm1, kỳ thật ngực cùng phía sau lưng hẳn đều đau ác liệt, chính là cắn răng gắng gượng, phỏng chừng trong chốc lát, mồ hôi lạnh trên ót hẳn liền chảy xuống.

Về phần đứa nhỏ, đó là Tiêu Tiểu Nhạc phạm lỗi, hẳn không có nghĩa vụ thay nàng gánh vác, cũng không phải bệnh nặng gì, phá hủy sau đó lại tu dưỡng vài ngày có thể không việc gì!

Đây là ý tưởng của Mạc Bảo Bảo, người khác có thể nói hẳn không có lương tâm, nhưng hẳn đều có một bộ lối suy nghĩ riêng mình. Đối hẳn mà nói, tất cả giường bạn đều là thật tâm đối đãi, nhưng lại đều không có...chút tình yêu nào.

Về phần Huống Đông Tuần... Hẳn thừa nhận y cùng nam nhân trước y hẳn theo đuổi có điều bất đồng, nhưng đến tột cùng là làm sao không giống với, hẳn còn chưa có thể nghĩa ra, duy nhất có thể xác định chính là, hẳn còn chưa có tính toán cứ như vậy mà bỏ cuộc.

Tìm được một người hợp khẩu vị như thế, lại là bạn giường có thể cho hẳn kinh hỉ ngoài ý muốn thật không dễ dàng, tuy nói y có chút quá mức bạo lực, nhưng là Mạc Bảo Bảo có tin tưởng, ở trong lúc náo nhào cho y, có thể đem Huống Đông Tuần dụ dỗ đến dễ bảo.

Bất quá... Chờ y hoàn toàn bị hẳn chinh phục, cũng có thể chính là lúc hẳn đối với y mất đi hứng thú...

Đang lúc hai người đối diện sét đánh đá cháy hết sức, Lâm Di thản nhiên mở miệng.

“Nói như vậy, đứa nhỏ này là có huyết thống của Huống gia, không thể bỏ?!”

Nghe vậy Huống Đông Tuần cùng Mạc Bảo Bảo đều chấn động, vừa muốn phản bác, Tiêu Tiểu Nhạc liền thường mở miệng trước nói: "Đúng vậy, không thể hủy, đây là một tiểu sinh mệnh, huống chi cũng đã ba tháng, tình hình thân thể của Huống tiên sinh cũng thực không thích hợp hủy thai!"

Lại nói, Tiêu Tiểu Nhạc cũng là một nữ nhân chỉ e thiên hạ bất loạn!

"Thúi lắm" Huống Đông Tuần mở miệng liền mắng, nhưng Lâm Di nhẹ giọng hừ một cái, liền đem y dừng lại.

"Ân... Xét đến cùng, đó cũng là lỗi của người a..." Lâm Di nâng cằm, ôn nhu nhìn Tiêu Tiểu Nhạc, nhẹ giọng nói ra một câu có hiệu quả nổ mạnh "Tiêu tiểu thư... Người đã nghĩ lưu lại đứa bé này, không bằng người gả cho Đông Tuần đi..."

Một lời kích động ngàn tầng sóng, ập vào ba người đi bị vây trong lửa, thế nhưng ai cũng không có thể ra tiếng phản đối. Bọn họ thậm chí không thể tin được lỗi tai của mình, đều dờ dẩn nhìn Lâm Di.

Lâm Di vẫn cười đoan trang hòa ái như trước, giống như chưa bao giờ thay đổi biểu tình. "Các người đều không phản đối... Kia cứ làm như thế đi, đứa nhỏ cũng không nhỏ, ngày liền định ở cuối tháng này!"

Nói xong, không chờ bọn họ kháng nghị, nàng liền tao nhã đứng dậy, nghênh ngang mà đi, chỉ để lại ba người đã bị đả kích nghiêm trọng ba mặt nhìn nhau.

Sau một lúc lâu, Tiêu Tiểu Nhạc rốt cục tìm về thanh âm kháng nghị nói: "Ngày mẹ anh như thế nào sẽ có loại đề nghị hồng бет này? Tại sao có thể kêu tôi gả cho anh? Cái gì gọi là giết người không thấy máu, tôi hôm nay biết rồi!"

"Cô câm miệng cho tôi" Huống Đông Tuần hét lớn một tiếng, chỉ vào cửa, giận xịch hai người: "Đi ra ngoài, cút"

Mạc Bảo Bảo hơi do dự, xoay người xuất môn, Tiêu Tiểu Nhạc cũng vội vàng đuổi theo, lại bị Huống Đông Tuần gọi lại.

"Tiêu tiểu thư mời cô chờ một chút..."

"A?" Thân thể Tiêu Tiểu Nhạc cứng ngắc quay đầu trở lại, nghĩ thầm hận không thể bóp chết nam nhân này, như thế nào lại đột nhiên khách khí với nàng như vậy, không phải là đột nhiên coi trọng nàng đi...

Đợi cửa bị đóng, trong phòng chỉ còn lại có hai người bọn họ, Huống Đông Tuần thấp giọng hỏi: "Tiêu tiểu thư, tôi chỉ muốn hỏi cô một câu... Cô nói có phải thật vậy hay không?"

"Câu nói kia có phải thật vậy hay không?"

"Đúng" Huống Đông Tuần cảm thấy thật khó mở miệng, y vút tóc nhìn về một phía khác. "Về huyết thống của đứa nhỏ, nó với ta... Có quan hệ gì?"

"Đúng như ta đã nói, trứng là từ tế bào máu của người tạo ra, theo di truyền học mà nói..." Tiêu Tiểu Nhạc thật cẩn thận nói ra cái từ ngữ đủ để cho nam nhân bình thường hồng бет: "Người là mẹ đứa nhỏ!"

"Cút" quả nhiên, bình tĩnh trước đó của Huống Đông Tuần lập tức biến mất, trở thành lửa giận tận trời cùng ánh mắt sát khí vô hạn.

Thấy thế Tiêu Tiểu Nhạc tất nhiên không dám lưu lại, vội vàng chạy ra ngoài, đóng cửa lại, nghe được bên trong truyền ra tiếng đập như trời sập đất nứt, nàng may mắn vượt ve ngực... Hoàn hảo chạy nhanh.

Ra hành lang, vừa nhắc đầu, đã thấy Mạc Bảo Bảo tựa vào dưới tầng cây hòe chờ đợi mình, biểu tình là ngưng trọng hiem thấy.

Hắn há mồm nói: "Ta chỉ hỏi người một câu..."

"Người không cần hỏi, ta trả lời người" Tiêu Tiểu Nhạc có chút phiền chán lại giải thích một lần: "Lời nói của ta tất cả đều là thật sự, trứng là từ máu Huống Đông Tuần tạo ra, theo di truyền học mà nói cậu ra là mẹ đứa nhỏ, mà người là cha!"

"Người" Mạc Bảo Bảo khẽ cắn môi, xoay người rời đi.

“Ai... Người chờ một chút ta, cho ta ý kiến a ” Tiêu Tiểu Nhạc đuổi theo qua đi, giữ chặt tay áo hắn.”Người nói cái lão phu nhân kia có phải hay không nghiêm túc, nàng thật muốn ta gả cho Huống Đông Tuần a...”

“Ta xem nàng là nghiêm túc, huống chi đây là họa người gây, nên từ người thu thập!”

“Như vậy sao được, ta đã có Pitt ...” Dưới tình thế cấp bách nàng mạnh mẽ lay lay cánh tay Mạc Bảo Bảo, lại nghe hắn phát ra một tiếng hét thảm.”Người, người làm sao vậy?”

“Ta muốn chết ” Mạc Bảo Bảo ấn bả vai, nhe răng nhếch miệng.”Hắn đem ta đánh cho thảm vậy, bộ xương của ta đều rã rời, người còn lay động ”

Trên thực tế, hắn ngay cả đi đường đều thực cố hết sức, hắn thậm chí hoài nghi, nội tạng mình có phải hay không bị chấn sai chỗ luôn rồi, xương cốt có phải hay không đều gãy. Nhưng là bất luận thương thế nặng nhẹ, có thể xác định chính là, một thời gian ngắn trong tương lai, hắn đều phải hành động bất tiện.

Sau khi đem những thứ có thể quăng ngã hoặc đập nát trong phòng, khí lực Huống Đông Tuần cũng rốt cục dùng hết, y gần như hư thoát dựa vào cây cột, chậm rãi ngồi xuống mặt đất.

Y không tự chủ được đưa tay khoát lên bụng, bàn tay cảm thụ không được bất cứ động tĩnh gì, nhưng tim đập của hắn, giống như xuất hiện trọng âm...! ... Như là có một đồng âm ở bên tai gọi về...

Ba ba... Ba ba...

Đứa nhỏ này kế thừa máu của y sao...

Không! Không phải!

Y chán ghét lau tay của mình, thống hận nhìn chằm chằm bụng mình.

Y là nam nhân, một nam nhân đường đường chính chính, cư nhiên lại giống nữ nhân thụ thai, hơn nữa đứa nhỏ là giống của tên biến thái Mạc Bảo Bảo kia, điều này kêu y làm sao mà chấp nhận?!

Đứa bé này, vô luận như thế nào cũng không có thể sinh hạ, y không thể bị hắn làm đảo điên nhân sinh, y không thể để cho toàn bộ Lam Bang bị hắc đạo giễu cợt, y quả thực không thể tưởng tượng bị những người khác biết mình mang thai, nên giải thích thế nào!

Nhất định phải đem đứa nhỏ hủy bỏ!

Y vỗ cái bụng thê, hận không thể lập tức đã đem đứa nhỏ giết chết.

Nhưng khi nghe tiếng khóc nỉ non của trẻ con ở bên tai vang lên, y kích động hướng bốn phía nhìn xung quanh, trong phòng chỉ có mình y, Lam Viên cũng không có con nít, cho nên tiếng khóc nỉ non này chẳng lẽ là con y?!

Y sinh ra ảo giác.

Huống Đông Tuần phiền táo ôm lấy đầu, co đầu gối, thân thể cuộn mình thành một đoàn, giống hải đồng bất lực.

Y chưa từng nghĩ tới, có thể có được con của mình, một nam nhân lăn lộn trong hắc đạo, một người không biết ngày mai ở nơi nào không có tư cách có được thế hệ tiếp theo. Y không hy vọng con của mình, giống như tuổi thơ của y, cô độc, tịch mịch cả ngày sống trong lo lắng cùng sợ hãi.

Huống chi, nếu đứa nhỏ thật sự lưu lại, khi nó biết mình là một kết quả của trò đùa ác liệt, lại bị người phụ thân của mình chán ghét ghét bỏ, nó sẽ có cảm tưởng gì?!

Nó có thể bị đồng bạn bài xích, thóa mạ không?!

Y không có tin tưởng cho đứa bé này một tuổi thơ tốt đẹp, y không thể vì nó cung cấp một gia đình ấm áp, cho nên y không thể lưu nó lại.

Nếu có luân hồi chuyển thế, như vậy y cầu nguyện, hãy để đứa bé này đầu thai đến một gia đình bình thường đi...

Trần Thế Mỹ:

Phò mã Trần Thế Mỹ, đỗ tân khoa trạng nguyên rồi kết hôn công chúa, cho người ngầm giết chết vợ con ở nhà. Sau bị Bao Công xử tội chết.

Tóm lược vụ án:

Tân khoa trạng nguyên Trần Thế Mỹ tài học xuất chúng, được thái hậu thưởng thức và chiêu làm phò mã, cả nước cùng ăn vui. Thôn phụ Tần Hương Liên mang theo 2 đứa con là Xuân Ca và Đông Muội vượt ngàn dặm đến kinh thành tìm chồng, thì ra đó chính là vợ và con của Trần Thế Mỹ.

Vốn là phò mã nên Trần Thế Mỹ đã không nhận vợ con và sai người đuổi họ đi.

Dưới sự giúp đỡ của Triển Chiêu, cô tới được công đường nhờ Bao đại nhân phán xét minh oan cho cô. Bao Chứng biết rằng phò mã bỏ vợ con cưới công chúa là phạm tội khi luân, lại nghĩ đến Tần Hương Liên và hai đứa con không nơi nương tựa. Ông có ý khuyên Trần Thế Mỹ quay đầu. Không ngờ Trần Thế Mỹ lại phái Hàn Kỳ giết hại ba mẹ con. May được Triển Chiêu tới cứu kịp thời. Hàn Kỳ cũng ăn năn những việc mình đã làm, mang dao đồng vốn là vật trong phủ Phò Mã làm vật chứng để tố cáo tội ác của Trần Thế Mỹ.

Bao Chứng rất tức giận bầy kế cho Trần Thế Mỹ tới công đường Khai Phong hỏi tội. Trần Thế Mỹ ỷ vào sự che chở của vợ và thái hậu sau lưng nên không coi ai ra gì. Đúng vào lúc phán xét Trần Thế Mỹ, Thái hậu và công chúa tới đòi người. Bao Chứng không biết làm thế nào thì Tần Hương Liên kêu oan và than thể gian này không có thanh thiên, nét mặt của Bao Chứng thay đổi hẳn. Ông cởi bỏ nón quan trên đầu và xử chém Trần Thế Mỹ dưới long đầu đao.

7. Chương 6

Bởi vì thời gian không còn nhiều lắm, cho nên hết thầy đều làm đơn giản, cũng có đánh điện báo thiệp cưới cùng tham gia tiệc rượu, chỉ là đơn giản địa bố trí, chờ đến lúc cuối tháng, bên trong Lam Viên đã chuẩn bị xong cho hôn lễ rất tốt.

Các huynh đệ Lam Bang chỉ biết là đại ca bọn họ muốn kết hôn, thậm chí ngay cả đối tượng kết hôn cũng không rõ, tám phần đoán là Mạc Bảo Bảo.

“Bất quá... Luật pháp quốc gia chúng ta cho phép đồng tính kết hôn sao?”

“Mắc cười! Luật pháp quốc gia chúng ta còn không cho phép xã hội đen mà!” A Xương rất có khí thế giáo huấn tiểu huynh đệ đưa ra nghi ngờ, tin Huống Đông Tuần muốn kết hôn Mạc Bảo Bảo chính là hấn đồn ra ngoài.

Đứa nhỏ đều có, không cưới sao được?

A Xương cảm thán!

Mấy ngày này, lão phu nhân vẫn thúc giục Tiêu Tiểu Nhạc cùng Huống Đông Tuần đi đăng ký, Tiêu Tiểu Nhạc cự tuyệt không có kết quả, liền bắt đầu tìm các loại lý do kéo dài, đến cuối cùng cũng không có...chút đường sống nào để thương lượng, nàng liền quyết định thừa dịp nguyệt hắc phong cao trốn chạy, đến Anh quốc đi tìm vị hôn phu của nàng.

Mà trong khoảng thời gian này, Mạc Bảo Bảo tức ngay cả tâm tình chế nhạo nàng cũng không có, bị thương liên tiếp làm cho thân thể hấn ăn không tiêu, rốt cục ngã bệnh. Tĩnh dưỡng một tuần lễ, mới đem đao thương, quyền thương, nội thương, ngoại thương điều dưỡng không tồi, nhưng cả người vẫn đau nhức, giống như bị xe tải cán qua.

Nằm úp sấp ở trên giường, Mạc Bảo Bảo mắt liếc nhìn Tiêu Tiểu Nhạc đang ôm bản đồ định ra lộ tuyến chạy trốn, khom nửa người nắn nỉ nàng giúp mình mát xa mấy cái xương lỏng lẻo một chút.

“Giúp người mát xa?” Tiêu Tiểu Nhạc cười lạnh ba tiếng.”Giúp người mát xa là xúc phạm đồng bào thế giới!”

Nói xong nàng liền chuồn ra cửa điều tra địa hình, lưu lại Mạc Bảo Bảo kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay ghé vào chỗ nào đó khóc thét.

Chỉ chốc lát sau, cánh cửa lại bị mở ra, tưởng Tiêu Tiểu Nhạc mà còi lòng Mạc Bảo Bảo tràn đầy hy vọng đã trỗi dậy lương tâm quay đầu lại, thế nhưng lại thấy mặt của Huống Đông Tuần không chút thay đổi đứng ở phía sau hắn.

Từ lần tan rã trong không vui trước đó, bọn họ đã một tuần không gặp mặt.

“Này...” Mạc Bảo Bảo bày ra khuôn mặt tươi cười lấy lòng, sợ y là đến báo thù rửa hận. Trọng lượng nắm đấm của Huống Đông Tuần vượt quá tưởng tượng của hắn, trước mắt hắn có thể nói hoàn toàn vô lực, mặc người hiệp đáp.

Huống Đông Tuần không tiếng động ngồi bên cạnh hắn, đại chưởng đập trên bờ vai của hắn, lực đạo vừa phải mà mát xa.

Động tác thành linh xảy ra khiến Mạc Bảo Bảo sửng sốt, theo bản năng liền tưởng đến y đang tính kế mình... Nhưng Huống Đông Tuần mát xa thật sự rất thoải mái, làm cho hắn rất nhanh liền quên đi lo lắng, sau khi trầm tĩnh lại còn không khỏi thở dài ra tiếng.

“A... A... Quá tuyệt vời... Nơi này a...”

Thanh âm rơi vào trong lỗ tai A Xương đang canh ngoài cửa, tự nhiên biến chất.

“Đại ca chính là rất cưng chiều lão bà, họ Mạc không tuân thủ nữ tắc, nên coi như bỏ đói hắn ba ngày ba đêm...” Võ bay con muỗi tới bay lui, hắn nhỏ giọng nói thầm: “Bất quá cũng kỳ quái... Đại ca thượng đại tẩu, vì cái gì đại tẩu không có dục, đại ca mang thai chứ? Họ Mạc này thật đúng là sâu không lường được...”

Tiếng ngậm của Mạc Bảo Bảo càng lúc càng lớn, càng ngày càng tối, Huống Đông Tuần rốt cục kháng không được, vươn tay che cái miệng của hắn.

“Buổi tối hôm nay, mổ cho ta!” Y rốt cục nói ra mục đích của y.

Chợt nghe lời ấy, trong lòng Mạc Bảo Bảo đột nhiên có một trận buồn rầu, tuy rằng đứa bé này không ở trong kế hoạch của bọn họ, nhưng sao Huống Đông Tuần cứ như vậy gấp gáp muốn hủy bỏ?! Kia dù sao cũng là máu mủ của cậu...

Mạc Bảo Bảo chẳng biết tại sao lại như lâm vào cơn thủy triều mà không lên tiếng trả lời, Huống Đông Tuần cũng không mở miệng thúc giục, hai người liền lặng yên giằng co!

Buổi chiều tĩnh lặng, lại không được bình tĩnh...

“Đại ca...” A Xương nhẹ giọng nói vọng vào.”Bệnh Nguyên Hi gọi điện lại đây, nói Kinh Sát Minh đến quây phá, đánh người chúng ta ... Người xem ”

“Chuẩn bị xe, ta đi xem!”

Nghe vậy Huống Đông Tuần đứng lên muốn đi, Mạc Bảo Bảo chịu đựng đau nhức cũng đứng lên nói: “Ta với người cùng đi ” Đón nhận ánh mắt kinh ngạc của Huống Đông Tuần, hắn lại giải thích: “Cậu là dục phu, hành động bất tiện, thân là y sĩ trưởng của cậu, tôi có trách nhiệm đi theo cậu!”

Sắc mặt Huống Đông Tuần nháy mắt trở nên xanh mét, nhưng chung quy không phản đối, y lấy kính râm ra đội, ngồi vào trong xe, sau đó liền không nói được một lời.

Mạc Bảo Bảo cũng không rõ tại sao mình phải đi theo, xương sống thắt lưng của hắn đều đau nhức, theo cá tính chú trọng bảo dưỡng của hắn, lúc này, hắn là không nên nhúc nhích nằm ở trên giường dưỡng thương mới đúng... Nhưng hắn lại lo lắng cho Huống Đông Tuần.

Tựa như hắn nói đích, Huống Đông Tuần mang bầu, hắn sợ y có sơ xuất... Nhưng, nếu đứa nhỏ thật sự không còn, chẳng phải đã thỏa mãn tâm nguyện của bọn họ sao?

Nhìn sườn mặt nghiêm túc của Huống Đông Tuân, dưới đáy lòng Mạc Bảo Bảo thở dài.

Thực là một nam nhân không biết hưởng thụ cuộc sống... Hắn cũng hoài nghi ở trong cuộc đời của y, có từng xuất hiện hai chữ phóng túng hay chưa! Bất quá hắn tựa hồ cũng không có gì tư cách chê cười người khác, chính vì hắn là thuộc loại quá hưởng lạc ... Bài học phản diện cho thói phóng túng thành nghiện!

Có lẽ hắn không nên đem ý nguyện của mình áp đặt lên trên thân một người nam nhân nghiêm cẩn, nhưng cũng vì càng khó thu phục lại càng có tính khiêu chiến, hắn cũng không chế không được mà tự mình đi không khiêu khích y.

Liên tỷ như theo dọc đường đi này, hắn luôn không tự chủ được mà giơ tay phóng lên cái đuôi săn chắc của y, bị y vỗ nhiều lần, mu bàn tay đều bị vỗ sưng lên vẫn là khó có thể khắc chế xúc động đi chiếm tiện nghi, cho dù sắc mặt của Huống Đông Tuân đã khó coi tới cực điểm.

Ba đào mãnh liệt của bọn họ trực tiếp ảnh hưởng đến A Xương đang lái xe, hắn thông qua kính chiếu hậu quan sát hai người, cũng không dám mở miệng nói chuyện, sợ không nghĩ kỹ liền châm thêm vào tâm trạng hết sức căng thẳng của hai người.

Xe rời đi Lam Viên, quẹo ra vùng ngoại thành, lúc đang trên đường cái, đột nhiên ba chiếc xe màu đen xe có rèm che từ hai bên cùng phía bao vây lại.

“Đại ca, không ổn ” A Xương phát hiện tình huống liền tăng tốc, ý đồ chặt đứt sự theo dõi của xe, nhưng ba chiếc xe kia đuổi thật sự nhanh, thậm chí có xu thế va chạm nhau.

“Gia tốc ” Huống Đông Tuân quay đầu lại nhìn nhìn, lấy điện thoại ra vừa muốn gọi về Lam Viên, thân xe liền gặp va chạm, chấn động mãnh liệt một cái, di động liền văng ra ngoài.

“Mẹ nó ” Một bên mặt Huống Đông Tuân đập cửa kính xe chữ nhỏ một tiếng, rút súng bên hông ra.

Thực rõ ràng, ba chiếc xe này là tới có chuẩn bị mà đến, hơn nữa tốc độ gần sát bọn họ, quả thực là giống liều mạng tập kích. Xe bọn họ bị vây trong sự tấn công của ba chiếc kia, không thể không tách khỏi đường cái, hướng một con đường nhỏ hẻo lánh chạy vào.

“Như vậy không phải biện pháp, phải về đường cái đi, bọn họ khẳng định có bố trí trước mai phục ” Lời Mạc Bảo Bảo còn chưa dứt, liền thấy phía trước có một chiếc xe tải tải nhỏ tông lại.

“A ” A Xương hô to một tiếng, theo bản năng bỏ tay lái bảo vệ mình, tay lái xoay tới một nửa, mới nhớ tới người ngồi ở đằng sau chính là Huống Đông Tuân, nhưng cầm trở về lại không kịp, xe tải đã đâm thẳng hướng phía bên phải xe.

Huống Đông Tuân trợn to mắt, nhìn đầu xe tông lại, lúc hết sức gian nguy, y nghĩ đến cũng là đứa nhỏ trong bụng. Y chỉ có thể xoay người, dùng lưng chống đỡ va chạm cho dù y biết rõ, làm như vậy cũng phí công!

Y, kể cả đứa nhỏ căn bản là không có hi vọng đi vào trên thế giới này, đều chạy trời không khỏi nắng

Cơ hồ là cùng lúc đầu xe tông vào, một cổ lực lượng kéo y ra, sau đó một thân hình bao lấy thân thể y!

“Rầm!”

Xe bọn họ bị gắt gao kẹp chặt giữa bốn chiếc xe có màn che, mà phía phải của xe cũng móp thật sâu.

Tí tách... Huống Đông Tuân cảm giác được có chất lỏng thấp nóng rơi trên mặt mình.

Y cố gắng mở mắt ra, lại nhìn đến một mảnh màu đỏ tươi...

“Họ Mạc, cậu chết chưa...” Huống Đông Tuân không có phát hiện, thanh âm của mình khản trương cỡ nào, tim của y trong nháy mắt đều ngừng đập, hắn sợ bao trùm ở trên người mình, là cổ thi thể...

“Yên tâm, tôi không sao...” TBD: zay!

Cũng may, dù mỏng manh, nhưng là tiếng nỉ non tượng trưng cho sinh mệnh vẫn vang lên bên tai Huống Đông Tuân, mặc kệ Mạc Bảo Bảo có bị trọng thương không, nhưng hắn chung quy còn có một hơi thở... Lúc này tiếng rên rĩ của A Xương cũng vang lên, vạn hạnh, ba người bọn họ đều bảo toàn được mạng sống.

Huống Đông Tuần thật sâu thở hắt ra một hơi, nắm chặt súng trong tay.

Tiếng bước chân vang lên, đồng thời, thanh âm cò súng mở ra ở ban đêm cũng phá lệ rõ ràng, cảm giác người tới tiếp cận xe, tại lúc bọn chúng muốn mở cửa xe, Huống Đông Tuần nhấc chân đá bay cánh cửa, nổ súng tiên phát chế nhạo*, đánh trúng hai người.

_tiên phát chế nhạo: đánh đòn phủ đầu.

Lúc này A Xương cũng rút súng ra, đá văng cánh cửa liền xông ra ngoài, một hồi bắn nhau bắt đầu rồi.

Thuật bắn súng của Huống Đông Tuần rất chuẩn, A Xương cũng là một cao thủ, cho dù bọn hắn đều bị thương, nhưng cũng không để đối phương chiếm được tiện nghi, ngược lại đã bắn ngược vài người.

“Tuần...” Mạc Bảo Bảo khẽ đẩy Huống Đông Tuần một chút, trên mặt lộ ra mỉm cười bình yên cùng phản thể cục bên ngoài: “Trong xe bên trái không có ai, chúng ta đến chiếc xe kia đi lên!”

Người này, trời sắp xuống dưới, đều là bộ dáng không sao cả, chẳng lẽ trên cái thế giới này, sẽ không có làm cho hắn biến sắc sao? TBD: có a... nhưng h phút này là *suyt*!

“Che ta!” Huống Đông Tuần không có thời gian nghĩ nhiều, y hướng A Xương hô một tiếng, nhanh chóng đi vào xe trống bên trái, một khữ tay đánh nát cửa kính xe, vừa mở cửa xe, một viên đạn liền xuyên thủng cánh tay phải của hắn.

Súng rụng rơi trên mặt đất, Huống Đông Tuần nghĩ muốn nhảy lên, nhưng công kích mãnh liệt làm cho y không thể thực hiện được...

Lúc này Mạc Bảo Bảo từ trong xe đi ra, nhảy nhót súng trên mặt đất lên, xoay người lại giải quyết hai người, sau đó cùng Huống Đông Tuần cùng nhau tiến vào xe trống, cũng bắt đầu khởi động. A Xương thấy thế cũng hướng xe trống dời đi, trước một khắc xe khởi động liền chui đi vào.

Xe phi ra ngoài như tên rời cung, Huống Đông Tuần còn chưa có ngồi vững vàng cùng A Xương đều bị đuẩng ngã thật mạnh một chút.

“Tuần, đeo dây an toàn, A Xương, trông cửa xe ” Mạc Bảo Bảo dặn dò, hơn nữa nhấn mạnh ga, rất nhanh xe liền gia tốc đến giá trị cao nhất.

Mấy chiếc xe khác đằng sau cũng bắt đầu đuổi theo, nhưng thủy chung cùng giữa khoảng cách cùng với bọn họ mười thước, nhưng là thương đạn cũng không đình dừng ở trên thân xe, cửa sổ phía sau xe bị đánh vỡ, A Xương đã nằm sấp vào chỗ ngồi.

Vì phòng ngừa bọn họ đánh tới lớp xe, Mạc Bảo Bảo chỉ có thể lắc lư thân xe trái phải, nhưng bởi vậy tốc độ lại chậm lại, các xe đằng sau có cơ hội tới gần, hơn nữa biểu tượng lữ thừa xăng cũng càng ngày càng thấp!

Huống Đông Tuần ngóng nhìn Mạc Bảo Bảo, nhìn máu dính trên trán cùng mắt hắn, nhìn hắn dùng tay áo chùi lung tung một chút, huyết lại tiếp tục chảy xuống...

Huống Đông Tuần ấn miệng vết thương trên cánh tay của mình, cũng như Mạc Bảo Bảo, miệng vết thương cũng đổ máu ồ ồ, lại nhớ tới hơn ba tháng trước, lúc bọn họ từ trà lâu tới bệnh viện.

Bọn họ tựa hồ luôn ở bị thương cùng lúc, lúc kết bạn thì tràn ngập hiểu lầm cùng trùng hợp, như là mệnh vận bắt buộc nhất định bọn họ phải quấn quýt bên nhau huống chi, bọn họ lại có được một cái đứa nhỏ mà chẳng biết tại sao!

Y cắn chặt răng, đem suy nghĩ bỏ ra.

“Đại ca, đại tẩu, chúng ta không thể tiếp tục đi tới đằng trước ” Tiếng kêu của A Xương đột nhiên từ sau chỗ ngồi truyền đến: “Ngày hôm qua ta đã tới bên này, phía trước là đường cùng!”

Đường cùng?!

Nụ cười Mạc Bảo Bảo cứng một chút, trên thực tế, cho dù không phải đường cùng thì cứ chạy hoài đi thể cũng không phải hành động đúng đắn, nếu trước khi xăng cạn mà bọn họ không thể cắt đuôi được mấy xe sau, cũng một con đường chết!

“Tuần, xe cũ của chúng ta, xăng có bị rò rỉ không?”

“Rò rỉ, ta nghĩ được vị xăng ” Nghe hắn hỏi như vậy, Huống Đông Tuần dường như nháy mắt liên hiểu được ý nghĩ của hắn.”Người ”

“Trong súng còn có mấy viên đạn?!”

“Chỉ còn một viên cuối cùng!”

Mạc Bảo Bảo gật gù đầu, cười trấn an y, sau đó bỗng nhiên quay đầu xe, trong tiếng thét chói tai của A Xương, hướng ba chiếc xe đang truy đuổi mình phóng tới.

Ban đêm yên tĩnh trên quốc lộ hẻo lánh, một chiếc màu đen xe có rèm che giống như nổi điên, chạy nghịch hướng cùng hai chiếc xe có rèm che mang theo một chiếc xe tải nhỏ.

Mục tiêu Mạc Bảo Bảo lựa chọn là xe có rèm che dựa vào gần ven đường.

Mười thước, năm thước rất cục, đối thủ chống không được áp lực, hai xe dẫn đầu luống cuống chuyển hướng, ngay sau đó Mạc Bảo Bảo lập tức bỗng nhiên chuyển tay lái hướng bên phải, hai chiếc xe ma sát, tia lửa bắn ra bốn phía, sau khi cắt đứt cái đuôi, lại đem xe kia dồn xuống quốc lộ, đảo lảo trở thành chất bổ cho sườn núi.

Bọn họ lại hướng trở về đường cái.

Còn lại xe tải nhỏ cùng xe có rèm che cũng nhanh chuyển hướng, tiếp tục truy đuổi.

Đợi tiếp cận gần nơi bọn họ bị công kích khí xe, Mạc Bảo Bảo thả chậm tốc độ, cho xe sau tới gần, đồng thời, Huống Đông Tuần cũng đã nhắm hỏ, lúc xe cách 5 thước trái phải, nổ súng bắn dòng xăng chạy từ trong xe cũ ra mặt đất. Cơ hồ trong nháy mắt, Mạc Bảo Bảo lại bỗng nhiên gia tốc, thoát đi vụ nổ sẽ phát sinh giây tiếp theo.

“!!” Trong sự chấn động, A Xương bị ngã đến ngất, phát ra kêu thảm thiết.

“Đại tẩu Tốt nhất kêu một tiếng, để ta chuẩn bị một chút a!”

Ra tiếng?!

Mạc Bảo Bảo cùng Huống Đông Tuần nhìn nhau cười, sự ăn ý của bọn họ không biết khi nào hình thành, nhưng đã nhiều tới nỗi không cần ngôn ngữ nhắc nhở.

Trải qua đánh giáp lá cà cùng truy đuổi trên quốc lộ, bọn họ rốt cục thành công thoát khỏi đuôi giết, hướng Lam Viên chạy tới.

Huống Đông Tuần tựa lưng vào ghế ngồi, thật sâu nhẹ nhàng thở ra, lại đột nhiên cảm thấy thân xe một trận lay động, y nghĩ đến lại gặp chuyện nguy hiểm, lập tức khẩn trương lên, nghiêng đầu vừa muốn nói cho Mạc Bảo Bảo, lại nhìn thấy máu trên trán của hắn đã muốn chảy tới gương mặt, hắn cũng không có đi lau lau, hơn nữa ánh mắt cứng đờ lại, như là chống đỡ không được.

“Dừng xe ” Huống Đông Tuần đưa chân giẫm lên phanh lại, xe dừng lại kịp lúc, Mạc Bảo Bảo cũng hướng y ngã lại.

Y ôm hắn, tay dán vào phía sau lưng của hắn... Trên áo sơ mi sẫm màu một mảnh ẩm ướt, giơ tay lên, dựa vào đèn trên xe, nhìn đến một mảnh đỏ tươi trên bàn tay...

“Họ Mặc Mạc Bảo Bảo ”

Huống Đông Tuần mạnh mẽ lay lay hắn, đáng tiếc hắn thủy chung không có phát ra tiếng gì, may mắn hô hấp mỏng manh còn biểu hiện tánh mạng của hắn.

“A Xương, người tới lái xe, chúng ta lập tức đi bệnh viện!”

Y cùng với A Xương trao đổi vị trí, nhanh chóng đem Mạc Bảo Bảo ôm đến chỗ ngồi phía sau, để hắn gối lên chân của mình, nắm chặt tay hắn, lồng ngực treo lên theo.

Y thực ngu xuẩn, sau khi bị va chạm kịch liệt như vậy, ngay cả xe đều bị hủy hơn phân nửa, thân thể người làm sao có thể không có chuyện! Làm y khó hiểu chính là, Mạc Bảo Bảo vì cái gì phải bảo vệ mình?

Trận tập kích này rõ ràng là hướng về phía y mà tới, Mạc Bảo Bảo chính là bị liên lụy vô tội, hẳn không có nghĩa vụ trợ giúp chính mình, càng miễn bàn vì y mạo hiểm như vậy

Đầu óc y loạn thành một đoàn.

Y không biết, mình đối với người nam nhân này, là càng ngày càng hiểu biết, hay là càng ngày càng xa lạ!

Xe nhanh chóng đến Kiệt An Tư, Mạc Bảo Bảo bị đẩy mạnh phòng cấp cứu, Huống Đông Tuần cũng bị đưa phòng giải phẫu xử lý sủng thương.

Sợ ảnh hưởng thai nhi trong bụng, y cự tuyệt đánh thuốc tê, y nằm ở trên bàn mổ, chịu đựng đau nhìn bác sĩ khâu lại cánh tay y.

Nghĩ đến hiện tại Mạc Bảo Bảo cũng đang phẫu thuật... Bọn họ hình như luôn cùng lúc bị thương, sau đó giải phẫu.

Lần trước, là y thay Mạc Bảo Bảo tiếp nhận cây trồng phơi thai mà chẳng hề biết, mà lúc này đây, là Mạc Bảo Bảo thay y hứng lấy va chạm thành linh xảy ra!

Hắn thiếu y, có phải đã trả hết rồi hay không?!

Giải phẫu của Huống Đông Tuần hơn một giờ liền xong, y đi vào phòng cấp cứu, Mạc Bảo Bảo còn đang được cấp cứu.

“Đại ca, đây nhất định là Kinh Sát Minh làm, bọn họ cũng khinh người quá đáng!” A Xương cũng bị quần băng toàn thân căm giận nói: “Ta đây liền mang các huynh đệ đi xóc Kinh Sát Minh!”

“Bình tĩnh một chút!” Huống Đông Tuần nhìn ngọn đèn đỏ trên cánh cửa phòng cấp cứu, nhẹ giọng nói: “Chờ Mạc Bảo Bảo giải phẫu xong rồi nói sau, nói cho các huynh đệ bảo vệ tốt nơi của mình, đừng hành động theo cảm tính.”

“Đại ca, tình huống đại tẩu... Không quá lạc quan...”

“Hắn không có việc gì!” Huống Đông Tuần xoay người ngồi vào dài ghế, trầm thanh tự an ủi: “Tai họa ngàn năm, người như hắn, có chín cái mạng!”

Trong lúc chờ đợi, huynh đệ Lam Bang đã bắt được Tiêu Tiểu Nhạc đang chạy trốn đến lại đây, mọi người ở trong hành lang chờ rửa bàn bạc, một mảnh hỗn loạn. Mà Huống Đông Tuần không nói được một lời, trầm trầm trong cô tịch của mình, thẳng đến hừng đông, đèn tắt, Mạc Bảo Bảo bị đẩy ra.

Thầy thuốc đối bọn họ làm một loại giải thích, Huống Đông Tuần nghe không hiểu, hắn chỉ hiểu được Mạc Bảo Bảo còn chưa vượt qua kỳ nguy hiểm, có thể ngày mai liền tỉnh lại, cũng có thể ngủ say cả đời.

Y nghỉ ở phòng bệnh dành cho người nhà bệnh nhân, nhìn ánh mặt trời chiếu trên khuôn mặt say ngủ của Mạc Bảo Bảo.

Trên đầu Mạc Bảo Bảo quần đầy băng gạc, đôi mắt nhắm chặt, khuôn mặt tái nhợt khác hẳn thần thái hào hứng mọi ngày, thoát nhìn nhu nhược vô hại... Nhưng một khi hắn tỉnh lại, chính là một tên vô lại da mặt dày, mà nhìn chung những chuyện hắn làm đối với Huống Đông Tuần, có dùng các loại ngôn ngữ ác độc để hình dung đều không đủ!

Cái tên làm cho người ta chán ghét như vậy, nếu chết đi, mọi người cũng không có tổn thất, mà bản thân hắn là kẻ thù của Huống Đông Tuần, càng hắn là cảm thấy được mau chóng loại bỏ rồi sau đó... Chính là, kỳ quái, y không hy vọng hắn chết, thậm chí e ngại hắn gặp chuyện không may!

Này không liên quan tới việc Mạc Bảo Bảo là bởi vì y mà bị thương, mà là một loại cảm giác bản thân y cũng không cách nào giải thích...

Lúc này, Tiêu Tiểu Nhạc đã đi tới.

“Thực xin lỗi...” Nàng do dự một chút, mở miệng nói xin lỗi: “Ta nghĩ, có thể thật là ta quá ngây thơ, cứ nhiên nghĩ ra biện pháp tồi tệ như thế để trả thù Bảo Bảo, còn khiến kẻ vô tội như ngươi... Ta làm giải phẫu cho ngươi nha!”

“Chờ hẩn tỉnh, phải tự hẩn làm cho ta!” Huống Đông Tuần không chuyển mắt nhìn chăm chăm người trên giường bệnh.

“Hiện tại Bảo Bảo như vậy, cũng không biết khi nào thì có thể tỉnh, nhưng là chuyện của ngươi không thể tiếp tục kéo dài, hiện tại đã muốn hơn ba tháng ...”

“Hẩn lập tức sẽ tỉnh!”

Hai mắt Huống Đông Tuần vo tròn, Tiêu Tiểu Nhạc lập tức im miệng.

Bởi vì khi nàng quen Huống Đông Tuần đều thấy vẻ chật vật cùng bất đắc dĩ của y, cơ hồ làm cho nàng quên nam nhân bị nàng hãm hại mang thai là một lão đại hắc đạo sát sá phong vân, mà một cái liếc mắt sắc bén này, thật sự làm cho lòng nàng run lên.

Huống Đông Tuần không muốn cùng Tiêu Tiểu Nhạc dây dưa tiếp, y lại nhìn Mạc Bảo Bảo, rồi nhanh chóng rời đi.

An bài A Xương ở bệnh viện coi chừng dùm, Huống Đông Tuần một mình trở lại Lam Viên, lập tức bắt tay vào trả thù Kinh Sát Minh, phái người đốt vài địa bàn của bọn họ.

Loại ra quân mù quáng này là phi thường không ổn thả cùng nguy hiểm, nhưng y cố không được nhiều như vậy, hắc đạo chém giết vốn chính là muốn dùng máu để trả giá, huống chi y phải tìm cái cách phát tiết tích tụ trong lòng!

Màn đêm lần thứ hai buông màn xuống, Lâm Di đi vào phòng Huống Đông Tuần, nhìn đến đĩa conluôn luôn nghiêm cẩn của mình con râu ria xồm xàm dựa vào ở trên giường uống rượu giải sầu, đột nhiên có một loại cảm giác mê mang.

Huống Đông Tuần từ nhỏ liền quá mức nghiêm túc, lúc những đứa nhỏ khác còn đang vui đùa, y lại trưng khuôn mặt khối băng, vô tình cố ý cùng đồng bạn giữ một khoảng cách, về sau lớn lên lại bắt đầu ngôn ngữ, còn dùng một cái kính râm che đi con mắt biết tiết lộ cảm xúc...

Lâm Di có khi cảm thấy được, mình giáo dục thực thất bại, tuy rằng Huống Đông Tuần trở thành một đại lão xuất sắc, dẫn dắt Lam bang từng chút tẩy trắng, nhưng chính y lại không thể thể nghiệm khoái hoạt trưởng thành, không có thể hưởng thụ đặc sắc ở đời người... Lam Bang giống như cái nhà giam, hạn chế tự do của y, gạt bỏ buồn vui của y!

Có lẽ, nàng lúc trước thay y lựa chọn là sai lầm!

“Mẹ... Ngài đã tới!” Nhìn thấy Lâm Di, Huống Đông Tuần lập tức đứng lên thỉnh nàng thỉnh đến chỗ ngồi, thái độ chi cung kính không giống đối đãi mẫu thân, ngược lại giống đối với cấp trên.

Lâm Di âm thầm thở dài, nhẹ giọng hỏi: “Tình huống của Mạc Bảo Bảo kia thế nào?”

“Ta không đi bệnh viện, không rõ ràng lắm, bất quá hẩn chưa có tỉnh!” Nếu tỉnh, A Xương đóng tại chỗ nào khẳng định sẽ thông tri y trước tiên.

“Ta nghe A Xương nói, hẩn là vì bảo hộ người mới bị thương... Nhưng người cũng không cần quá tự trách, hẩn đối với người làm nhiều chuyện quá phạm như vậy, đây là hẩn bị trừng phạt đúng tội!” Lâm Di lộ ra tươi cười thanh thản: “Nếu hẩn thành người thực vật, Lam Bang chúng ta tất nhiên sẽ dưỡng hẩn cả đời, nếu hẩn tỉnh, hẩn muốn tưởng thưởng cái gì, phải cho hẩn!”

“Hẩn nhất định sẽ tỉnh!” Huống Đông Tuần nói chắc chắn.”Hơn nữa hẩn không phải dễ dàng bị đánh ngục như vậy!”

“Ngươi nếu xác định hẩn tỉnh, vì cái gì còn lo lắng thành như vậy?!” Lâm Di nhìn thẳng vào con mắt tràn ngập tơ máu của y, ngữ khí bén nhọn: “Hay là ngươi không hy vọng hẩn tỉnh?”

“Ta ”

“Tốt lắm lo liệu, chúng ta phải người làm hấn ” Lâm Di làm bộ phải bấm điện thoại.

“Không! Ta muốn hấn còn sống!”

Huống Đông Tuần chưa bao giờ giống như bây giờ, xác định một việc như thế!

Hấn muốn Mạc Bảo Bảo còn sống, còn sống như trước đây vừa vô lại vừa đáng ghét! =.=’

Nhìn biểu tình kiên định của đứa con, Lâm Di bất đắc dĩ lắc đầu, khuyên giải an ủi nói: “Đông Tuần, ta không phải là người bảo thủ, chuyện người cùng Mạc Bảo Bảo ta thoáng có nghe thấy, cũng nhìn thấy hấn cùng với người thân thiết...”

“Không phải ” Huống Đông Tuần mặt đỏ tai hồng, rồi lại không biết nên giải thích thế nào.

“Có lẽ vậy trong đó có hiểu lầm gì đó, nhưng đó là gút mắt tình cảm của các người, ta không tiện hỏi đến...” Lâm Di ngăn Huống Đông Tuần, lời nói thâm thúy: “Nhưng người phải nhớ kỹ, người phải vì Lam Bang lưu lại một người thừa kế! Nếu người muốn cùng Mạc Bảo Bảo ở chung, nhất định phải đem đứa nhỏ sinh hạ, vì che giấu miệng đời, cũng vì để đứa nhỏ danh chính ngôn thuận, người phải lấy cái nữ nhân, ta cảm thấy Tiêu Tiểu Nhạc là một lựa chọn rất tốt!”

Trong đầu Huống Đông Tuần một mảnh hỗn loạn, y cúi đầu, buồn nói muốn yên lặng một chút, Lâm Di liền biết điều mà ly khai.

Trên thực tế, hấn chưa từng có tính toán kết hôn, phải đứa nhỏ, chính là mẫu mệnh làm khó, hơn nữa Lâm Di trong lời nói tự có đạo lý, hấn nếu không để cho lam giúp lưu lại có hướng gia huyết thống đích người thừa kế, chẳng khác nào vì lam giúp mai phục một quả thuốc nổ, một ngày nào đó sẽ khiến cho một hồi huyết vũ tinh phong đích tranh đấu!

Trong đêm khuya, y nhận được điện thoại Tiêu Tiểu Nhạc, tình huống của Mạc Bảo Bảo không ổn, hỏi y muốn lại đây xem một lần cuối cùng hay không.

Huống Đông Tuần cầm điện thoại sững sốt ba giây, sau đó giấy cũng không mặc liền xông ra ngoài, lái xe điên cuồng lướt gió đến bệnh viện, nhanh chân chạy đến trước phòng bệnh, lại nhìn đến Tiêu Tiểu Nhạc rúc vào trong lòng người nam tử tóc vàng nước nỏ.

Lúc này, đầu Mạc Bảo Bảo bịt kín vải trắng bị đẩy đi ra, y run rẩy đưa tay xốc lên, không hề tức giận, Mạc Bảo Bảo giống như tượng sáp nằm ở trên giường, y sờ sờ mặt của hấn, lạnh như băng ...

Hấn đã chết?

Không không có khả năng

Huống Đông Tuần bỗng nhiên từ trên giường ngồi dậy, mồ hôi lạnh từ trán của y chảy xuống... Là mộng?! May mắn... Đây là mộng!

Y xoay người xuống giường, như trong mộng, mặc áo ngủ bỏ chạy đi ra ngoài, lái xe vọt tới Kiệt An Tự, thở hồng hộc lên lầu, thế nhưng thật sự nhìn đến Tiêu Tiểu Nhạc tựa vào trong lòng một nam nhân ngoại quốc!

Chẳng lẽ... Ác mộng trở thành sự thật?

8. Chương 7

“Ta gọi điện thoại cho Lam Viên, bọn họ nói người đã rời khỏi... Người tới vừa lúc, Bảo Bảo hấn ”

“Cầm miệng!” Y hét lớn một câu đánh gãy lời của tiểu Nhạc, sau đó đẩy cửa phòng bệnh ra đi vào đi, Mạc Bảo Bảo lẳng lặng nằm ở trên giường, tỉnh lặng giống như hô hấp đã đình chỉ.

Y vươn tay, lại chậm chạp không dám đụng chạm vào hấn, cuối cùng, y cắn răng, nhắm mắt lại, chậm rãi tiếp cận... Một cổ cảm giác ấm áp ướt át truyền lên tay y, y nhìn chăm chú, Mạc Bảo Bảo đang liếm ngón tay của mình.

“Người ” hấn hấn đã tỉnh lại?!”

“Hi...” Mạc Bảo Bảo nở nụ cười, thanh âm mỏng manh: “Cậu sao lại chật vật như vậy...”

“Tôi ” Huống Đông Tuần cảm thấy, tầm mắt một mảnh mơ hồ, gương mặt lạnh lạnh ...

Mạc Bảo Bảo muốn giơ cánh tay lên, nhưng lực bắt tòng tâm.”Sao cậu khóc...”

Huống Đông Tuần lung tung lau mặt, quả nhiên một mảnh thấm ướt! Trời! Y cứ nhiên rơi lệ, y cũng nhớ không rõ lần đầu tiên mình khóc là khi nào, mà hôm nay, y cứ nhiên ở ngay đây trước mặt nam nhân đáng giận này không hề phòng bị mà rơi lệ!

“Tôi mơ thấy cậu chết ...”

“Mộng đều là trái ngược...” Mạc Bảo Bảo lơ đãng cười cười, gặp Huống Đông Tuần vẫn rơi lệ không ngừng, liền hay nói giỡn nói:

“Cậu đừng khóc ... Cậu, cậu không phải yêu tôi rồi chứ...”

Yêu hấn?! Y sẽ yêu thương hấn?!”

“Con mẹ nó người thú lắm! Tôi mới không có yêu cậu ”

Huống Đông Tuần đột nhiên điên cuồng lên, y bỏ tay Mạc Bảo Bảo ra, nhấc chân định đạp lên người hấn, may mắn Tiêu tiểu Nhạc cùng nam nhân tóc vàng nhào lại ngăn y lại, bằng không Mạc Bảo Bảo thật vất vả vượt qua nguy hiểm thực có thể lại bị y đánh gãy.

Sau đó Mạc Bảo Bảo bị dời đến phòng bệnh bình thường, Huống Đông Tuần không đi cùng, mà là đi đến hoa viên sau bệnh viện, lấy một liều thuốc ra hút.

Trong làn khói trắng tràn ngập, Tiêu tiểu Nhạc cùng nam nhân tóc vàng đi tới.

“Ta gọi là Pitt, là vị hôn phu của tiểu Nhạc.” Nam nhân nói một hơi lưu loát tiếng phổ thông.

“Vị hôn phu Tiêu tiểu Nhạc không phải Mạc Bảo Bảo sao? ” Y nhớ rất rõ hộ sĩ ở bệnh viện này đã như thế nào mà nói chuyện này với mình, bởi vì chuyện này còn làm cho mình giận dữ, tưởng bị đôi cậu nam nữ này đùa bỡn!

“Bởi vì Bảo Bảo là đồng tính luyến ái, cho nên lấy tiểu Nhạc làm ngụy trang, che dấu tai mắt người khác! Thực sự thì hấn là dị tính hay đồng tính đều không sao cả, nhưng là luôn luôn có những người có chút cổ hủ sẽ bài xích tính hướng không giống người thường của hấn!”

“Người nói chuyện này với ta để làm gì?!” Huống Đông Tuần đứng lên, thô lỗ đánh gãy lời nói của nam nhân. Nam nhân này anh tuấn như một vị thiên sứ, làm cho từ trong xương cốt y tràn ra một cổ phức cảm tự ti.

Pitt mỉm cười, chút không ngại y vô lễ.”Chuyện của người tiểu Nhạc đã nói với ta, ta vì cô ấy mà thập phần xin lỗi! Cấy trồng phôi thai này là hạng mục nghiên cứu của ta, ta sẽ tự mình mổ cho người, ta nghĩ tốt nhất nên chọn mấy ngày này!”

“Không cần!” Huống Đông Tuần đem tàn thuốc vứt xuống đất, hung hăng giẫm lên.”Mặc kệ đứa bé này ta muốn hay không, cũng không cần các người quan tâm, ta cùng Mạc Bảo Bảo sẽ tự giải quyết!”

Nói xong, Huống Đông Tuần lướt qua Pitt muốn rời khỏi, lại bị hấn bắt lấy cổ tay.

“Người cùng Bảo Bảo tự mình giải quyết?!” Pitt cười sáng lạn, nhưng ngữ khí âm lãnh.”Người đừng tưởng rằng có đứa nhỏ của hấn, liền đem mình trở thành tình nhân của hấn hấn căn bản không có thương người, Bảo Bảo là của ta!”

“Người ” Huống Đông Tuần sửng sốt một chút, sau đó thiên tính hiếu chiến bị kích hoạt, y không sợ nhìn thẳng vào mắt hấn, ánh mắt càng thêm sắc bén.”Ta không đem mình trở thành tình nhân của hấn, hấn ở ta trong mắt cái gì cũng không phải. Về phần hấn yêu hay không yêu ta, chúng ta đi nhìn!”

Bỏ tay Pitt ra, Huống Đông Tuần trở lại phòng bệnh, Tiêu tiểu Nhạc dùng bông gòn lau miệng Mạc Bảo Bảo, y tiếp nhận công việc này, cũng nghiêm mật đem nạng đuổi ra đi.

Nhìn Huống Đông Tuần cầm bông gòn hướng lên mặt mình, Mạc Bảo Bảo đột nhiên có chút sợ hãi, hần yếu yếu hỏi: “Cậu... Cậu có phải bị kích thích gì hay không...”

“Con mẹ nó cậu muốn chết” Huống Đông Tuần đem bình thủy để thật mạnh lên bàn, theo bản năng liền tóm lấy cổ áo hần siết chặt nắm đấm, đón nhận ánh mắt tự tiếu phi tiếu của Mạc Bảo Bảo, nhất thời như một chậu nước lạnh tưới từ đầu tới chân, làm lạnh tất cả thô bạo.

Y không muốn chính mình luôn ở trước mặt Mạc Bảo Bảo không khống chế được, nhưng y vẫn không thể khống chế!

Buồn bực đứng một hồi lâu, y thấp giọng hỏi: “Vì cái gì phải bảo vệ tôi?! Cậu có biết rất nguy hiểm... Cậu là mạng lớn mới không chết!”

“Phản xạ có điều kiện, có thể, là ta rất thiện lương đi...” Mạc Bảo Bảo vẫn cợt nhả như trước, sắc mặt có tái nhợt nhưng không tiêu tụy. Hần muốn đưa tay đi chiếm tiện nghi, lại làm không được, vì thế lẩm bẩm nói: “Tay có chút tê...”

“Quên đi, người vẫn là ngủ đi!” Huống Đông Tuần kéo chăn lên, thô lỗ đắp lên trên người hần một cái, sau đó đi đến bên cửa sổ, nhìn phong cảnh đầu thu trong bệnh viện.

Ánh mặt trời chiếu qua thân hình vĩ ngạn* của Huống Đông Tuần, phản xạ thành một cái bóng lên đầu giường Mạc Bảo Bảo, cũng làm cho hần có thể tiến sát lại gần ánh dương quang rực rỡ của Huống Đông Tuần.

_ vĩ ngạn: cao to tráng lệ.

Vấn đề vừa rồi Huống Đông Tuần hỏi hần, hần cũng luôn luôn suy tư.

Hần là một người trân trọng thân thể, những lúc khỏe mạnh không có việc gì, hần cũng ăn một ít dinh dưỡng phẩm, thường ở trong phòng tập thể thao, đến bảo trì thân thể của mình ở trạng thái tốt nhất.

Vì theo đuổi một người nam nhân, biến thành mình đầy thương, cái mạng nhỏ cũng thiếu chút nữa vứt bỏ. Việc này so với những lần sẵn diễm trước kia của hần là có một không hai!

Không có bất cứ người nào đáng giá cho hần vì người đó mà từ bỏ sinh mệnh, chính là vì cái gì, khi nhìn đến Huống Đông Tuần gặp nguy cơ, hần lại phản xạ có điều kiện nhào qua bảo hộ y?!

Mạc Bảo Bảo không muốn tìm ra đáp án thực sự kia!

Thời tiết từ nóng chuyển lạnh, hương vị mùa thu rất nặng, qua thêm một tuần thì Huống Đông Tuần đã mang thai tròn bốn tháng, thật sự không nạo thai, liền không có cơ hội.

Tiêu tiểu Nhạc nhiều lần bày tỏ muốn mổ cho y, nhưng khẩu khí Huống Đông Tuần rất kiên quyết! Muốn phá thai thì Mạc Bảo Bảo phải làm mổ chính, nhưng theo tình hình hồi phục của Mạc Bảo Bảo, cũng không có khả năng ở thời gian ngắn ngủi như vậy khôi phục đến độ có thể mổ chính.

Huống chi... Ai cũng không nhìn ra, độ hồi phục của hần đã xảy ra vấn đề!

Hộ sĩ đưa tới viên thuốc, Mạc Bảo Bảo cầm lấy chén nước, không ngoại ý muốn nhìn đến nước chân động ở trong chén... Tay phải của hần run lên từng đợt, cầm thứ gì cũng không được, loại tình trạng từ lúc hần tỉnh lại đã tồn tại, dường như di chứng trúng gió.

Hần đoán nhất định là có máu bầm tụ ở trên não trái, kỹ thuật liền lại cũng không tốt, khiến cho máu tuần hoàn không thông thoát. Có lẽ, qua mấy ngày nữa thì tốt rồi... Hần vẫn an ủi mình như vậy, nhưng dấu hiệu tình hình chuyển biến tốt đẹp một chút cũng không có.

Nếu tay hần về sau liền tàn như thế, hần không thể hành y, không thể cầm súng hần cùng với một phế nhân không khác!

“Mẹ nó!” Hần thấp giọng mắng, tay trái phản hận mà đấm mềm!

Pitt ngồi ở một bên tiến lại gần, tay đưa lên trán của hắn. Thân thiết dò hỏi: “Bảo Bảo, người sao vậy? Tâm tình không tốt sao?”

“Ta không sao...” Mạc Bảo Bảo buông tay ở bên giường, cúi đầu, hai mắt mê mang.

“Bảo Bảo...”

Tay Pitt để lên lưng hắn, cúi người xuống muốn mở miệng, đã bị Mạc Bảo Bảo mạnh mẽ bỏ ra.

“Ta đã nói không có gì, người thật phiền a ” hắn hướng về phía Pitt rống giận, hai mắt đỏ bừng, sau đó đem chén nước ném lên tường, lại không có thể ra đủ khí lực, cái chén hình thành một đường pa-ra-bôn, rơi xuống từ trên tường nát bấy.

Vừa vặn Huống Đông Tuần đẩy cửa tiến vào, nhìn thấy mảnh thủy tinh vụn vỡ trước chân, sững sốt một chút, sau đó nhìn đến Pitt ở bên giường, biến sắc.

“Đây là mẫu thân của tôi bắt tôi mang tới, cậu muốn uống không!” Huống Đông Tuần đem bình thủy thật mạnh đặt ở trên bàn, xoay người muốn rời khỏi.

“Tuần, cậu chờ một chút... Tôi có lời muốn nói với cậu!” Mạc Bảo Bảo gọi y ở lại, sau đó ý bảo Pitt đi ra ngoài trước.

Pitt gật gật đầu, cười khanh khách đi ra ngoài, khi cùng Huống Đông Tuần chạm vai, lộ ra biểu tình thị uy.

“Nhàm chán...” Huống Đông Tuần hất đầu, giả bộ làm như không thấy, ngực lại một trận tích tụ.

“Tuần, cậu lại đây!”

“Có chuyện mau nói, có rắc mau thả!” Huống Đông Tuần bước đến trước giường hắn, ánh mắt thủy chung cũng không dừng ở trên người hắn, cũng bỏ lỡ cô đơn cùng bất đắc dĩ trên mặt hắn.

Mạc Bảo Bảo vươn tay trái giữ chặt Huống Đông Tuần, nhẹ giọng muốn y ngồi xuống, Huống Đông Tuần tuy rằng không tình nguyện, nhưng vẫn ngồi xuống bên giường.

Mạc Bảo Bảo đưa tay đặt trên bụng y, tựa hồ có thể cảm nhận được một chút nổi lên.

“Còn nôn nữa sao?”

“Tốt hơn nhiều...”

“Đúng vậy a, qua ba tháng, sẽ không còn muốn ới...” Thanh âm Mạc Bảo Bảo trầm thấp, nghe không ra cảm xúc phập phồng.”Chính là nếu không bỏ đi liền không còn kịp rồi... Cậu vì cái gì không chịu đề nghị phẫu thuật của Pitt?”

“Tôi không tin được quỷ dương kia!”

“Pitt là bạn tốt của tôi, cậu có thể tin tưởng hắn ”

“Hắn là bằng hữu của cậu, không là của tôi, các người không ai tốt ” Huống Đông Tuần bắt lấy tay của Mạc Bảo Bảo, rốt cục nhìn thẳng mắt của hắn, hung tợn nói: “Tôi cho cậu biết, giải phẫu này người phải làm, ta tuyệt đối không chịu người khác!”

“Tôi không làm giải phẫu được...” Mạc Bảo Bảo đem bàn tay phải run rẩy nâng lên, dán tại gương mặt Huống Đông Tuần, để y cảm thụ bất lực của bản thân mình.

“Vì cái gì không làm được, tôi chờ cậu hồi phục ” Huống Đông Tuần hậu tri hậu giác phát hiện khác thường của hắn.”Tay người... Vì cái gì phát run?”

Mạc Bảo Bảo không có lên tiếng trả lời, chính là lắc lắc đầu.

Nắm chặt tay hắn, Huống Đông Tuần không biết làm sao, y dừng ở hắn cặp mắt luôn luôn linh động kia, cứ nhiên ở bên trong thấy được đầy ngập mất mát cùng đau thương.

“Này tính cái gì? Một chút tiểu bệnh, mấy ngày nữa thì tốt rồi ” Xoa nắn bàn tay lạnh lẽo của hắn, Huống Đông Tuần lung tung an ủi: “Đầu cậu bị va chạm nghiêm trọng như vậy, đều bình yên vô sự, cho nên tay căn bản là không vấn đề...”

“Tuần, cho dù có thể hảo, cũng không phải chuyện nhất thời, cậu vẫn là trước hết để cho Pitt giải phẫu cho cậu...”

“Không cần nhắc tới quỷ dương kia trước mặt tôi!” Huống Đông Tuần hét lớn một tiếng đánh gãy lời Mạc Bảo Bảo: “Hắn là gì của cậu? Hắn đến đây cậu liền vội vàng phải bỏ hết thấy quan hệ với tôi, cậu nếu đã có người trong lòng, vì cái gì còn trêu chọc tôi?”

Nói hết một tràn, Huống Đông Tuần quàng quạc thu nhỏ miệng lại, mặt đỏ lên căm tức nhìn Mạc Bảo Bảo.

“Pitt là vị hôn phu tiểu Nhạc...” Nhìn Huống Đông Tuần, Mạc Bảo Bảo quyết định thành thật khai báo: “Hắn cũng từng là tình nhân của tôi là nam nhân mà tôi từng thật mê luyến.”

“Cậu không cần phải nói!” Huống Đông Tuần mạnh mẽ đứng lên, lại đột nhiên choáng váng, tuy rằng bệnh trạng mang thai ban đầu đã đi qua, nhưng đối lại càng không thích ứng được hành động quá mạnh.

Y xoay người hướng ra cửa, mọi khắc trước khi rời đi, quyết định nói: “Đứa bé này, tôi muốn!”

Một mình Mạc Bảo Bảo trong phòng bệnh tựa hồ quanh quẩn lời nói cuối cùng của Huống Đông Tuần.

“Đứa nhỏ cậu ấy muốn ...” Mạc Bảo Bảo ẩn thái dương, rõ ràng hiểu được tâm ý của Huống Đông Tuần.

Đồng thời, hắn cũng hiểu được, mình đối với Huống Đông Tuần, cũng là có tình cảm so với mê luyến phải càng thêm sâu sắc, nhưng, Huống Đông Tuần muốn, hắn lại cho không được!

Hắn không thể tin tưởng mình, cho dù hắn vì y có thể hy sinh tánh mạng, hắn lại không dám khẳng định mình có thể thương y bao lâu... Yêu, hắn thừa nhận, cảm giác mình đối với Huống Đông Tuần, đã có thể xưng là yêu!

Nhưng là, hắn nguyện ý vì y chết, cũng không có nghĩa là hắn có thể cả đời trung thành với y, loại người như Huống Đông Tuần này, là thà làm ngọc vỡ, nếu hắn cho y loại hy vọng này, sau đó lại chính tay phá hủy giấc mộng của y, thương tổn như thế đối với y, chỉ sợ còn khô hơn trò mang thai nữa!

Hắn không thể lại thương tổn tới người mình yêu!

Nhìn chằm chằm bàn tay dùng sức một chút sẽ không ngừng run rẩy của mình, Mạc Bảo Bảo nhụt chí gục đầu xuống.

Có lẽ trải qua phục kiện, tay hắn sẽ kháng phục, chính là sẽ không hồi phục đến có thể mổ, có thể ứng phó với chuyên nghiệp của hắn, giải phẫu tâm não ngoại khoa sao có thể ở trên mạch máu mỏng như tóc may 7, 8 châm?!

Chính bởi vì hắn là một bác sĩ, cho nên hắn biết rõ, cơ hội này xa vời cỡ nào!

Hắn vẫn dựa vào tài hoa kỹ thuật, vào giờ khắc này, cơ hồ đã hóa thành bọt nước... Hắn đã sợ hãi đến nỗi rằng run cầm cập!

Huống Đông Tuần trở lại Lam Viên, thẳng đến phòng Lâm Di, bất chấp mọi giá nói: “Ta quyết định đem đứa nhỏ lưu lại, nhưng là ta không muốn lấy nữ nhân nào, đây là chuyện của mình ta, ta không muốn đem người không liên quan liên lụy vào!”

Trước khi y nói ra những lời này, cũng không phải nhất thời dỗi, ngược lại đã trải qua thâm tư thực lự. Có lẽ trong tiềm thức y, đã muốn lưu lại đứa bé này, nhưng vẫn tìm không thấy lý do thuyết phục mình, hiện tại rốt cục có dũng khí nói ra, như vậy y sẽ nói hết, không cho mình con đường hối hận!

“Tiểu Nhạc không phải người không liên quan.” Lâm Di sững sốt một chút, rồi lập tức đáp lại: “Chuyện này là chính tay nàng bày ra, nàng phải nhận trừng phạt”

“Gả cho ta là trừng phạt sao?!” Huống Đông Tuần cau mày, ngữ khí không phải chất vấn, mà là dò hỏi thiếu tin tưởng: “Chẳng lẽ ta thật sự không thú vị như vậy... Cùng ta ở chung là một việc thống khổ, là một loại thủ đoạn trừng phạt?”

Lâm Di sững sốt, nhìn bộ dáng nghiêm túc của con mình, đột nhiên phì cười không ngừng.

“Mẹ?”

“Không có việc gì...” Lâm Di che miệng, cười không ngừng.

Nàng rót cục ở trên người con mình, thấy được một chút thần sắc của người bình thường, nàng biết, nguyên nhân khiến Huống Đông Tuần xuất hiện loại chuyển biến này, là cái tên không khiến người yêu thích Mạc Bảo Bảo kia.

Ngày khác, Huống Đông Tuần lại đưa thuốc bổ mẩu thân phân phó nhất định phải đưa tới phòng bệnh cho hắn, vừa thấy Mạc Bảo Bảo, cả lời nói cũng tiết kiệm, khuôn mặt băng sơn đem thuốc đổ vào trong bát, đưa tới trước mặt Mạc Bảo Bảo.

Mạc Bảo Bảo cố ý nâng tay phải lên, nhận bát, để y thất rõ sự run rẩy của mình.

Sắc mặt Huống Đông Tuần khê biến, sau đó cầm lại bát, dùng thìa múc từng muỗng đúc hắn.

Tình trạng tay của Mạc Bảo Bảo, vẫn bị giấu diếm, Huống Đông Tuần cũng không có không cố ý đi tố giác, tuy rằng y biết, tay có khôi phục hay không đối với Mạc Bảo Bảo rất quan trọng, nhưng đối với Huống Đông Tuần mà nói, thật sự không phải vấn đề lớn gì.

Bất quá y vẫn chân thành hy vọng Mạc Bảo Bảo có thể hoàn toàn khôi phục, dù sao nam tử vô lại thích động thủ động cước chân chính mới là Mạc Bảo Bảo, cho dù về sau hắn lại chộc ghẹo mình, quấy rầy mình, y cũng vui vẻ chịu đựng.

Nghĩ vậy, trên mặt Huống Đông Tuần chậm rãi hiện lên nụ cười.

“Tôi muốn là vĩnh viễn như vậy, cậu cứ coi như là báo thù!”

Mạc Bảo Bảo đột nhiên nói ra khỏi miệng, làm cho thân thể Huống Đông Tuần cứng đờ, tươi cười ở trên mặt của y biến mất, khuôn mặt đoan chính lại bị sự nghiêm túc vây quanh.

“Cậu có ý gì?!”

“Tôi là bởi vì cứu cậu, đầu mới bị thương, mới có thể lưu lại di chứng tôi thiếu cậu trả hết nợ!”

“Ý của cậu là, cậu hối hận?”

“Tôi biết vậy chẳng làm!” Mạc Bảo Bảo phát tay hất cái bát trong tay Huống Đông Tuần, thuốc đổ ra, lưu lại nước thuốc trên khăn trải giường; bát rơi trên mặt đất, sau tiếng vang thanh thủy qua đi trở thành trở thành một đồng rác.”Tôi hối hận trêu chọc cậu nếu như không có cậu liên lụy tôi, sao tôi lại biến thành như thế?!”

Huống Đông Tuần lẳng lẳng nhìn Mạc Bảo Bảo, sau một lúc lâu mới từ trong cổ họng phát ra thanh âm: “Cậu nói tôi phiền cậu...”

“Chẳng lẽ không đúng sao?!” Tay trái Mạc Bảo Bảo tát một cái lên hai gò má Huống Đông Tuần, sau đó giơ tay phải lên.”Ta học y, ta nhờ tay kiếm ăn cơm, người xem bộ dáng bây giờ của ta, người muốn ta làm sao bây giờ ”

Huống Đông Tuần cảm thấy, gương mặt nóng bừng bừng.”Tay cậu sẽ tốt...”

“Người là bác sĩ, hay ta là bác sĩ ” Mạc Bảo Bảo giống như điên lên, nhắc chân đá chân của Huống Đông Tuần.”Người cón ta không muốn nhìn thấy người ”

TBD: tên kia! Cầm bạo lực gđ nha!! grrr.

Huống Đông Tuần bị đập lão đảo, y đỡ cái bàn, không dám tin nhìn Mạc Bảo Bảo.

“Người nhìn cái gì vậy?! Người lại nhìn ta muốn đánh người ”

Lời Mạc Bảo Bảo còn chưa dứt, Huống Đông Tuần phát một bàn tay qua, đem mặt của hắn đánh đến nghiêng qua một bên.

“Đây là trả lại cậu ”

“Mẹ nó ” Ngay sau đó, Mạc Bảo Bảo đã đem Huống Đông Tuần bắt lại, ấn lên giường, đôi môi nóng cháy ngăn chặn cái miệng của y, một trận khẳng cần qua đi, rồi mang theo nụ cười tàn nhẫn nói: “Ta nói rồi, người đánh ta, ta sẽ không đánh trả, sẽ hôn người xem ra người thật sự rất muốn để ta hôn, người thật là một đồ đê tiện ”

“Con mẹ nó người thú vị lắm ”

Lại một cái hôn nóng bỏng hạ xuống, Huống Đông Tuần biết rõ, cái hôn này cũng với những lần đùa giỡn trước kia khác nhau, bây giờ là nhục nhã trắng trợn!

Huống Đông Tuần giãy giụa, nhưng lại không dám rất dùng sức, bởi vì y biết thân thể Mạc Bảo Bảo còn rất yếu, không thể chịu va chạm gì.

Đang lúc Ổ ỡm ờ, Mạc Bảo Bảo đột nhiên lui xuống quần Huống Đông Tuần, nâng hai chân y lên, không có báo động trước nào, lửa nóng liền xông vào hậu x cắm đoán khô khốc kia.

“A ” Huống Đông Tuần phát ra hét thảm một tiếng, toàn bộ thân thể giống như bị cắt, phân thành hai mảnh.

Một tháng trước kia, khi Huống Đông Tuần lần đầu tiên bị Mạc Bảo Bảo tiến vào, trải qua bơi trơn cùng khai phá, trừ bỏ một chút không khoẻ cũng không có cảm giác quá đau đớn, nhưng lúc này đây là cường ngành xâm nhập, lại làm cho y đau đến cả người run rẩy, mồ hôi lạnh chảy ròng, răng nanh cũng không ngừng run lên.

“Buông... Mạc Bảo Bảo... Người buông...” Trên hành lang người đến kẻ đi, hai tay Huống Đông Tuần nắm chặt bả vai Mạc Bảo Bảo, hạ giọng thống khổ khóc thét.

Chính là Mạc Bảo Bảo đối với cầu xin của Huống Đông Tuần như không có nghe, hắn không chỉ không dừng lại động tác của mình, ngược lại còn thô bạo mạnh mẽ va chạm, giống như dã thú thời kỳ động dục kỳ, không hề có lý trí.

Cảm giác khô khốc thối lui, thân thể bị xe rách chảy ra tia máu, có tác dụng bơi trơn mỏng manh, nửa người dưới của Huống Đông Tuần như tê liệt, đã muốn mất đi cảm giác đau, chỉ còn lại một mảnh cay đắng.

Y không muốn bất lực mà bị người nam nhân này xâm phạm như thế, nhưng y lại không thể đá văng hắn ra y không muốn thừa nhận, nhưng lời cửa Mạc Bảo Bảo đích xác đã đá kích y.

Tay Mạc Bảo Bảo bị thương, là y liên lụy!

Vốn định cắn răng kiên trì, nhẫn qua đợt phát tiết này, chính là từ trong bụng truyền đến một trận quặn đau lại làm cho y không thể bỏ qua.

“Mạc Bảo Bảo... Đình chỉ...”

Phản ứng hắn chính là liên tiếp những đợt va chạm mãnh liệt hơn!

“Đình chỉ... Đứa nhỏ...”

Luật động hơi có chần chờ, nhưng lập tức liền khôi phục tần suất.

“Con của chúng ta ” Huống Đông Tuần liêu linh hô to, trong giọng nói mang theo năn nỉ cùng không cam lòng!

Thân hình Mạc Bảo Bảo cứng đờ, rút cục đình chỉ va chạm, chậm rãi rời khỏi thân thể Huống Đông Tuần.

Hắn dừng lại thở hổn hển, hạ thân Huống Đông Tuần còn hơi hơi run rẩy, đáy mắt lại kết một tầng băng.

“Người sẽ không yêu ta đi... Thật sự là trò hài, người đường đường là đại lão Lam Bang, sẽ không yêu tên bác sĩ lưu manh là ta chứ ” Ngôn ngữ hết sức châm chọc, làm cho Huống Đông Tuần cảm thấy so với đối thân thể bị xâm phạm còn bị đá kích nghiêm trọng hơn.

Y không nói gì, yên lặng mặc quần, tập tễnh xuống giường, rời khỏi phòng bệnh.

Mạc Bảo Bảo nhìn cánh cửa phòng lắc lư qua lại, ánh mắt lãnh khốc thối lui, chỉ còn lại có một mảnh bất đắc dĩ cùng thê lương.

Hắn không muốn nhìn thấy Huống Đông Tuần khổ sở, nhưng đau dài không bằng đau ngắn, vì làm cho y oán hận mình, đối với mình hoàn toàn hết hy vọng, hắn chỉ có thể cứng rắn quyết tâm thương tổn y chính là, thương tổn cảm giác của y, lại làm cho mình đau như thế.

Hắn thật sự hối hận... Không phải hối hận đi trêu chọc Huống Đông Tuần, mà là đối với những phóng đảng của mình mà hối hận!

Một người phóng đảng thành tánh, thật có thể làm kẻ vì một góc cây buông tha cả khu rừng sao?

Hắn một chút lòng tin cũng không có, hắn cũng không có dũng khí ném thử, càng không đành lòng lấy Huống Đông Tuần làm thí nghiệm phẩm.

Huống Đông Tuần lắc lắc lắc lắc đi ở trên hành lang, giống như một khối cương thi bị rút đi linh hồn.

Y biết, mình như lời của Mạc Bảo Bảo đã nói, tâm đã rơi vào tay giặc!

Một khi y đã yêu hắn, như vậy mọi sự kiên trì của y sẽ không thể giữa vững, y không thể đối với hắn trừng mắt mắt lạnh lẽo nữa, bởi vì y biết rõ, sâu trong tâm mình, thô lỗ trước mặt Mạc Bảo Bảo trước bất quá là ở cổ làm ra vẻ!

Y, yêu hắn a!

Y nên làm cái gì bây giờ, tiếp tục giả vờ, vẫn là buông tha tự tôn đi thổ lộ... Nếu Mạc Bảo Bảo tựa như vừa rồi nhục nhã mình như vậy, hắn có thể cố gắng nữa sao?

Huống Đông Tuần vô lực ngồi chồm hổm trên mặt đất, ôm đầu, cuộn mình thành một đoàn.

“Ai... Đây không phải dựng phu của chúng ta sao?”

Thanh âm trào phúng vang lên trên đỉnh đầu, Huống Đông Tuần ngẩng đầu, là quỷ dương kia.

Pitt cầm chĩa bệnh dụng cụ, trên gương mặt anh tuần lộ vẻ trong trẻo nhưng nụ cười lại lạnh lùng, nhìn xuống Huống Đông Tuần.”Có phải cùng Bảo Bảo cãi nhau không? Hắn nhìn đến người liền phiền lòng... Không quan hệ, ta đi do nhiệt độ cho hắn, thuận tiện an ủi hắn!” Pitt đi về phía trước hai bước, xoay người lại khiêu khích nói: “Về phần người, tìm một nơi không người chia buồn vì mình bị vứt bỏ đi ...”

“Con mẹ nó người cầm miệng cho ta!” Hùng binh bị thương bị chọc giận, mãnh liệt đứng lên, một phen đẩy quỷ dương ra, đoạt lấy cái mâm trong tay hắn.”Đo nhiệt độ cơ thể ta sẽ làm, không cần phiền người ”

Huống Đông Tuần chịu đựng khó chịu, nhanh chóng chạy về phòng bệnh Mạc Bảo Bảo, cước bộ còn chưa dừng, đã đẩy cửa xông vào.”Đo nhiệt độ cơ thể!”

Mạc Bảo Bảo ngồi ở trên giường ngẩn người nhìn thấy Huống Đông Tuần, kinh ngạc há to mồm, thần trí không rõ bị cởi quần áo, một que đo nhiệt độ nhét vào dưới nách.

“Người, người ” sau một lúc lâu, Mạc Bảo Bảo rốt cục tìm về thanh âm.”Người quay về tới làm gì? Còn muốn để ta thượng người? Làm cái gì ”

“Muốn làm cậu!” Huống Đông Tuần kiên quyết đáp.

“Cậu ”

“Cậu nghe!” Huống Đông Tuần một phen nắm cầm Mạc Bảo Bảo, bóp chặt răng hắn, để hắn không thể nói chuyện.”Em chính là yêu anh, anh có nghe hay không, em đã yêu anh!”

Huống Đông Tuần đột nhiên có một loại cảm giác vui sướng vì đã sáng tỏ thông suốt, hờn dỗi tích tụ đã lâu trong lòng cũng phun trào ra, trước kia vốn là một mảnh trống trải, bán ra một bước này mới biết được, thổ lộ là phương pháp trị liệu tâm tật tốt nhất.

Cúi đầu, dừng ở hai mắt xoe tròn của Mạc Bảo Bảo, Huống Đông Tuần phóng hoãn ngữ khí, nhưng kiên định nói: “Em thừa nhận em đã yêu anh, nhưng em cũng không cho là đây là một chuyện cảm thấy thẹn, lúc trước là anh tới trước trêu chọc em, anh nhất định phải có trách nhiệm, đứa bé này mặc kệ có phải anh hâm hại em hay không, nhưng nó cũng là con của anh, em muốn, anh cũng phải muốn! Anh không thương em? Có thể em có thời gian cả đời, cho anh yêu em!”

Nói xong, Huống Đông Tuần thở dài ra một hơi, buông Mạc Bảo Bảo ra, lấy nhiệt kế dưới nách hẩn ra.

“Tốt lắm, nhiệt độ cơ thể bình thường!” Y đem nhiệt kế đặt ở trên khay, thoải mái vươn thắt lưng, lại đột nhiên cảm thấy một trận choáng...

Phản ứng có thai của y, thật sự là càng ngày càng nghiêm trọng. Choáng đầu tăng thêm, đầu nặng chịch, hắc ám vây quanh y.

“Tuần...” Sau khi Mạc Bảo Bảo chậm chạp hồi phục tinh thần vội vàng tiếp thân thể lão đảo muốn ngã của y, phát hiện sắc mặt tái y nhợt nhạt như tờ giấy.

Hẩn biết, mình vừa rồi hung ác đã thương tổn y.

Ấn nút cứu hộ gọi Tiêu Tiểu Nhạc cùng Pitt tới, nhìn bọn họ đem Huống Đông Tuần đi, Mạc Bảo Bảo buồn bã trống rỗng.

“Bảo Bảo...” Tiêu Tiểu Nhạc vừa đến trước cửa, đột nhiên hỏi: “Thừa dịp cơ hội này, dứt khoát đem đứa nhỏ... Bỏ đi...”

“...”

Mạc Bảo Bảo há miệng thở dốc, sau đó rũ mi mắt xuống, lắc đầu. Tuy rằng hẩn biết, buông tha lần cơ hội này, có nghĩa là hẩn phải thừa nhận đứa bé này... nhưng hẩn không muốn Huống Đông Tuần hận hẩn.

Bọn họ đem Huống Đông Tuần hôn mê nâng ra ngoài, trong phòng bệnh lại chỉ còn lại một mình Mạc Bảo Bảo.

Hồi tưởng lại trước khi Huống Đông Tuần té xỉu, cho dù sắc mặt tái nhợt, nhưng khí thể bức người, thần thái phấn khởi, hẩn đột nhiên có xúc động muốn cười to.

Hẩn nằm mơ cũng không nghĩ tới, nam nhân nghiêm túc câu nệ này, cứ nhiên so với mình tự cho là phong lưu, có năng lực hấp nhận còn mạnh rất nhiều lần, so với chính mình có nhiều dũng khí để đối mặt với sự thật hơn rất nhiều.

So sánh lại, hẩn đã trở thành kẻ yếu đuối đáng xấu hổ!

9. Chương 8

Mấy giờ sau, Huống Đông Tuần thức tỉnh, mở mắt ra, người thứ nhất nhìn thấy lại là khuôn mặt anh tuấn của Pitt đến nỗi khiến y muốn đánh một đấm vào bộ mặt đó.

“Người tỉnh rồi?” Nói chuyện chính là Tiêu Tiểu Nhạc bên cạnh. “Thân thể của người không có trở ngại, nhưng phải khống chế cảm xúc...”

“Ít nói nhảm...” Huống Đông Tuần vội vàng sờ bụng, cảm giác nó còn nhô ra, cảm thấy sinh mệnh nhỏ bé kia vẫn còn, y mới thở phào một hơi. “Mạc Bảo Bảo đâu? Cậu ta sao không kêu các người hạ độc thủ với ta?”

“Hạ độc thủ? Người nói quá lời...” Trên mặt Pitt hé mở nụ cười âm áp như mặt trời, lại làm cho lòng Huống Đông Tuần cảm thấy một trận lạnh buốt.

Nam nhân hai mặt!

Y nhỏ ống nước biến trên tay xuống, đứng dậy, không để ý Tiêu Tiểu Nhạc gọi lại, trở lại phòng bệnh của Mạc Bảo Bảo.

Hẩn nằm ở trên giường, tựa hồ đang ngủ.

Huống Đông Tuần đứng ở trước giường, lẳng lặn chăm chú nhìn hấn vài phút, sau đó đại chưởng để lên bả vai Mạc Bảo Bảo, thật mạnh vỗ.

“Đừng giả bộ, đứng lên cho em ”

“Bị em phát hiện rồi...” Mạc Bảo Bảo mở mắt ra, lộ ra khuôn mặt tươi cười so với khóc còn khó coi hơn.

Từ khi y vào cửa Mạc Bảo Bảo đã biết, nhưng lại không biết nên dùng thái độ thế nào đối mặt với y, đơn giản giả bộ ngủ.

“Tay anh xảy ra vấn đề, chân không có việc gì chứ? Theo em đi ra ngoài một chút đi!”

Đón nhận ánh mắt thúc giục của Huống Đông Tuần, Mạc Bảo Bảo lại cảm thấy có chút sợ hãi, vì thế lấp bắp nói: “Anh bệnh nặng mới khỏi, không nên trúng gió...”

“Anh không có dễ hỏng đến thế, đứng lên ” Bất chấp tất cả, Huống Đông Tuần thô lỗ xách Mạc Bảo Bảo lên, lôi hấn ra phòng bệnh.

Chiều đầu thu, trong đình viện của bệnh viện, một mảnh an tường cùng yên tĩnh.

Hai người không lên tiếng vòng quanh bể phun nước vài vòng, cuối cùng dếp lê đều bị mấy vũng nước trên mặt đất ướt nhẹp, mới ngồi vào chiếc ghế bên cạnh, nghỉ chân phơi giày.

Hai người vẫn lặng yên như trước, sắp hoàng hôn, trước mặt bắt đầu có mấy bệnh nhân đi tản bộ, cũng có hình ảnh trẻ nhỏ chạy nhảy, bọn họ tụ tập ở bên cạnh bể phun nước, mò mấy chú cá vàng trong bể.

Đột nhiên, một bé trai khoảng bảy tám tuổi không cẩn thận rơi vào trong ao, Huống Đông Tuần cả kinh, vội vàng đứng dậy, mà Mạc Bảo Bảo đã vọt qua trước y, đem đứa nhỏ kéo lên.

Hộ sĩ chạy tới, tiếp nhận đứa nhỏ, còn thân thiết cùng Mạc Bảo Bảo bắt chuyện một trận, sau đó ôm đứa nhỏ lưu luyến ra đi.

“Anh không phải ghét con nít sao” Huống Đông Tuần nhin không được nói móc: “Nhìn dáng vẻ khẩn trương của anh, không biết còn tưởng rằng là con anh.”

“Anh đối với con nít không có cảm tình gì, nhưng anh là một bác sĩ, chức nghiệp là cứu người ” Nói đến đây, Mạc Bảo Bảo cười khổ một tiếng, nâng lên tay phải, lắc lắc đầu: “Có lẽ sau này anh không đi làm bác sĩ nữa ...”

“Anh là người bi quan như thế sao?” Huống Đông Tuần kích động bắt lấy bả vai Mạc Bảo Bảo, hét lớn: “Cơ hội xa vời không phải là không có cơ hội, không thử làm sao biết trị không hết, anh rốt cuộc đang trốn tránh cái gì ”

Bị lay lay mạnh bạo, Mạc Bảo Bảo không chỉ không có cảm thấy mơ hồ, ngược lại có một loại thông suốt.

Hấn... Rốt cuộc đang trốn tránh cái gì?!

Dù là đối với bàn tay bị thương, hay đối với cảm tình... Hấn rốt cuộc đang trốn tránh cái gì?!

“Tuần... Đừng lay ...” Mạc Bảo Bảo đè tay Huống Đông Tuần lại.”Em mang bầu, không cần quá kích động, đối với thai nhi không tốt...”

“Hừ! Em nếu có gì bất trắc, không phải lỗi của anh!” Huống Đông Tuần buông ra Mạc Bảo Bảo, ngồi trở lại ghế trên, từ trong túi áo lấy ra một gói thuốc lá, vừa muốn đốt, đã bị Mạc Bảo Bảo cướp đi.

“Hút thuốc đối với thai nhi còn ảnh hưởng tệ hơn!” Mạc Bảo Bảo đem điếu thuốc quăng vào sọt rác “Huống chỉ thuốc đối với thân thể cũng có hại ”

“Chẳng lẽ anh sẽ không hút sao ”

“Anh không trừu, anh chỉ uống một lượng rượu vừa phải, có trợ giúp khơi thông mạch máu, anh định kỳ còn ở phòng tập thể thao vận động, bảo trì thân thể ở trạng thái tốt nhất.”

Huống Đông Tuần cười nhạt: “Anh sống như vậy không mệt mỏi sao?!”

“Như thế nào lại mệt, này là vì muốn có một thân thể khỏe mạnh...” Hấn trân trọng chính mình như thế, lại vì Huống Đông Tuần cam nguyện mạo nguy hiểm tánh mạng... Mạc Bảo Bảo cúi đầu nhìn tay của mình, nhin không được vừa khổ cười.

Ngồi vào bên cạnh y, Mạc Bảo Bảo đưa tay khoát lên bụng y, lẳng lẳng cảm thụ cảm giác run động, sau một lúc lâu, thấp giọng nói: “Nếu em muốn giữ lại đứa bé này, liền cai thuốc đi...”

Huống Đông Tuần đối với lời ấy không thể lập tức kịp phản ứng, vì thế sững sờ hỏi: “Anh không phải mãnh liệt phản đối...”

Mạc Bảo Bảo vỗ vỗ sườn mặt y.”Anh hướng em thỏa hiệp... Anh đã bị em thuyết phục...”

“Anh ” Y rốt cục bình tĩnh đại ngộ, không khỏi từ đáy lòng nảy lên một cổ hưng phấn ầm ập.”Nói như vậy, anh... Anh là nói anh cũng yêu...”

“Anh không hiểu cái gì là yêu!” Mạc Bảo Bảo ngoài dự đoán của mọi người đánh gãy chứng thực của y.

Một trận gió nhẹ thổi qua, làm lay động vài sợi tóc trên trán Huống Đông Tuần, y dùng tay ngăn tóc, thấp giọng nói: “Em cũng không hiểu cái gì là yêu...”

Mạc Bảo Bảo là bởi vì quá mức phóng túng, mà quên mất cảm giác yêu; Huống Đông Tuần cũng là bởi vì quá mức nghiêm cẩn, chưa từng thử qua vị của tình yêu...

“Hai người không hiểu yêu, có thể yêu nhau sao?”

Huống Đông Tuần trầm mặc, thật lâu sau, mới đáp: “Chúng ta cùng nhau tìm tòi đi...”

“Àn...” Mạc Bảo Bảo cầm tay Huống Đông Tuần, cảm giác run nhẹ nhẹ làm cho đáy lòng Huống Đông Tuần co rút đau đớn.

“Chuyện tay anh không thể tiếp tục dấu điểm nữa, phải trị liệu...”

“Được...”

Mạc Bảo Bảo nâng mặt Huống Đông Tuần, chậm rãi tiến sát lại... Huống Đông Tuần có chút né tránh, nhưng không có chống cự, ngay vào lúc sắp môi chạm môi, vài hộ sĩ đi ngang qua, y vội vàng đẩy Mạc Bảo Bảo ra.

Các y tá khoái trá cùng Mạc Bảo Bảo chào hỏi, nói chuyện phiếm chốc lát rồi rời đi.

Mạc Bảo Bảo nhìn bể phun nước, không nói được lời nào.

Đột nhiên một xúc cảm ầm ập nhẹ nhàng dán lên mép miệng hấn, sau đó lập tức biến mất, hấn nhìn về phía Huống Đông Tuần, thấy bộ dáng đỏ mặt nhưng cố gắng làm ra biểu tình nghiêm túc của y, nhin không được nở nụ cười.

Người nam nhân này ngây thơ khiến người ngoài ý muốn... Hấn cảm thấy, cái cảm giác gọi tên là yêu mà mình đối với y, cũng càng ngày càng mãnh liệt.

Chạng vạng cùng ngày, Mạc Bảo Bảo tự mình khám thai cho Huống Đông Tuần.

”Đúng là một nhóc con đáng yêu...” Nhìn hình trên màn hình, trôi nổi giữa vùng phôi thai có một thân hình nhỏ bé mơ hồ, Mạc Bảo Bảo lộ ra khuôn mặt tươi cười hạnh phúc.

Huống Đông Tuần cảm thấy tim đột nhiên đập gia tốc, y là lần đầu tiên thấy rõ sinh mệnh trong bụng của mình như thế, lần đầu tiên có thể cảm giác rõ rệt sự hiện hữu của nó như thế.

Chỉ cần đợi sáu tháng nữa, đứa bé này sẽ giống tinh linh giáng sinh đến thế giới này, đây là tiểu nam tử hán kế thừa huyết mạch của y cùng với Mạc Bảo Bảo!

Tay bọn họ lỏng chặt vào nhau, cùng cảm thụ sự rung động do sinh mệnh ấy đem lại.

Mạc Bảo Bảo đem bệnh trạng tay của mình nói cho bác sĩ ngoại khoa của An Kiệt Tư, trải qua hội chẩn, bọn họ kết luận là do dây thần kinh bị dè lên, chỉ sợ phải làm giải phẫu não.

Nhưng Mạc Bảo Bảo cũng không nguyên nhận an bài như thế, bởi vì thân là chuyên gia ngoại khoa não, hẳn biết giải phẫu não dù làm hoàn mỹ ra sao, chỗ miệng vết thương cũng sẽ bị lưu sẹo, ảnh hưởng đến sinh trưởng của tóc cũng phá hư mỹ quan của đầu.

Trải qua cuộc họp trên internet cùng Rumsfeld đại học ở Anh, bọn họ sắp xếp một phương án trị liệu cơ bản đích, không cần mổ não, nhưng phải đến Anh quốc đi trị liệu.

Vấn việc này đối với Mạc Bảo Bảo cũng giống như chuyến đi về nhà, nhưng là bởi vì sự tồn tại của Huống Đông Tuần, làm hắn do dự.

Hắn cùng với Huống Đông Tuần mới vừa bắt đầu, nếu hắn cứ như vậy mà đi, có phải sẽ bóp chết tình cảm còn đang trong giai đoạn nảy sinh này không? Huống chi... Huống Đông Tuần còn đang mang thai, vào lúc y cần mình đến thế, hắn lại không thể bồi ở bên cạnh y, mặc kệ đối với người lớn hay là đối đứa con kia, hắn đều áy náy vô cùng...

Mà Huống Đông Tuần lại không có nhiều băn khoăn như vậy, sau khi nghe hắn nói xong việc này không chút do dự đồng ý, hết thảy chuẩn bị sắp xếp, trước ngày bọn họ xuất phát, y đối với Mạc Bảo Bảo đưa ra yêu cầu duy nhất.

“Em muốn anh về nhà trước khi con được sinh ra, cũng chính là trong vòng sáu tháng, khỏe mạnh trở về!”

Mạc Bảo Bảo ôm lấy Huống Đông Tuần, hôn môi lỗ tai, cầm, vuốt bụng của hắn, động tác triền miên ôn nhu.

“Anh Anh đến lúc này rồi còn sắc tâm không thay đổi” Huống Đông Tuần không thể tin được mà trừng mắt Mạc Bảo Bảo, cảm thấy một vật gì đó nóng rực cứng rắn chạm vào bắp đùi của mình.

“Đã bốn tháng rồi, ta có thể làm cái gì... Sờ sờ mà thôi...” Khác thời khắc sâu não, bản tính sắc ma của Mạc Bảo Bảo vẫn như trước không có gì thay đổi, hai ba cái đã đem nút quần Huống Đông Tuần cởi bỏ, nụ hôn ẩm ướt kéo dài một đường đến ngực, cuối cùng đến cái bụng nhô ra.

“Rất khó xem đi... Giống sẹo lồi...” Huống Đông Tuần vươn tay che khuất cái bụng đã không còn cơ bụng của mình.

“Như thế nào lại khó coi...” Mạc Bảo Bảo kéo tay hắn ra, cúi đầu hôn vùng nhô cao gần cuốn rốn.”Đây là nơi bắt đầu một sinh mệnh, là cái nôi nuôi dưỡng con của chúng ta...”

Lời nói buồn nôi làm cho Huống Đông Tuần đỏ mặt, y không được tự nhiên lắm bầm than thở: “Không biết là ai... Từng đối với đứa bé này căm thù đến tận xương tủy...”

“Anh sai rồi, tha thứ anh đi... Tuần thân ái...” Đôi môi tiếp tục di chuyển xuống, Mạc Bảo Bảo cở bỏ quần chíp của Huống Đông Tuần.

“Anh làm gì... A...”

Hắn một hơi ngậm vào phân thân của Huống Đông Tuần, lời lẽ miêu tả hình dạng của y, từ đỉnh đến gốc, tinh tế âu yếm.

“Ân...” Huống Đông Tuần nắm tóc Mạc Bảo Bảo, phát ra tiếng hút không khí vụn nhỏ, không tự chủ bắt đầu hòa theo động tác của hắn.

Ngón tay Mạc Bảo Bảo chậm rãi trượt đến Huống Đông Tuần, giữa khe hở, vuốt ve x khẫu.

“Anh, anh không phải nói chỉ sờ sờ thôi sao?” Huống Đông Tuần cau mày dè tay hắn lại.

“Đúng, chỉ là sờ sờ...” Đẩy tay Huống Đông Tuần ra, ngón trỏ Mạc Bảo Bảo lên vào, co rút liên tục trong dũng đạo chật hẹp, đồng thời đưa phân thân nóng rực của y hút vào sâu bên trong yết hầu rồi chậm rãi nhô ra, lặp lại vài lần, cảm giác vật trơn cổ họng một lần so với một lần càng trưởng lớn hơn

Tiếng hít thở của Huống Đông Tuần càng ngày càng dồn dập, ngay tại lúc y cảm thấy mình phải sắp đạt tới cao trào, một loại cảm giác khoái cảm bị ngăn chặn làm cho y từ trên đám mây ngã về mặt đất.

Trợn mắt vừa thấy, nguyên lai Mạc Bảo Bảo đang nắm chặt phân thân y, ngăn trở y phun trào.

Huống Đông Tuần trừng mắt chất vấn: “Anh làm gì... Lúc này, anh cũng không quên trêu chọc em sao?”

“Không phải, anh như thế nào lại trêu chọc Tuần thân ái... Chính là...” Mạc Bảo Bảo hướng phía sau Huống Đông Tuần hất hàm dưới.

Huống Đông Tuần nghi hoặc quay đầu, thấy rõ vẻ mặt xấu hổ vẻ của Tiêu Tiểu Nhạc dẫn Lâm Di cùng A Xương đứng ở cửa.

“Mẹ ” Huống Đông Tuần chấn động, như một chậu nước lạnh từ đỉnh đầu tưới xuống, dục vọng nháy mắt biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Y nhanh chóng sửa sang lại hảo quần áo, nhảy xuống giường đi đến trước mặt ba người, nhưng chân tay luống cuống không biết mở miệng như thế nào.

“Khụ khụ...” Lâm Di thanh thanh yết hầu, dường như không thấy được một màn tình cảm mãnh liệt trước đó, tự nhiên nói: “Nghe nói ngày mai Mạc tiên sinh sẽ đi Anh quốc trị liệu, nên hôm nay ta tới thăm!”

“A Di, ngài quá khách khí!” Mạc Bảo Bảo nhàn nhã đứng lên, thẳng thắn cùng Lâm Di đối diện.

Lúc trước, hấn đối với Lâm Di vẫn luôn bận tâm, đó là bởi vì hấn cảm thấy mình thực có lỗi với Huống Đông Tuần, cho nên lúc đối mặt mẹ của y sẽ có một ít đuối lý, nhưng hiện tại, hấn cùng với Huống Đông Tuần lưỡng tâm tương hứa, ngay cả Huống Đông Tuần cũng đã tha thứ hấn, người khác lại càng không có cơ hội chất vấn hấn.

“Tại sao có thể tính khách khí, ngươi là vì cứu Đông Tuần mới bị thương đích...” Lâm Di đánh giá hấn một chút, sau đó cười nói: “Bất quá thoát nhìn tinh thần của ngươi không tồi... Muốn đi Anh quốc bao lâu?”

“Chậm thì ba tháng, lâu thì nửa năm!”

“Đây không phải là có thể qua lúc Đông Tuần sinh?” Lâm Di mừng rỡ.”Như vậy là tốt rồi, cũng kịp lúc cho đứa nhỏ đăng ký tạm trú...” Nàng nhìn thoáng qua Tiêu Tiểu Nhạc, đột nhiên nói: “Nhưng phải để tiểu Nhạc lưu lại chiếu cố Đông Tuần, chỉ có như vậy ta mới yên tâm chẳng sợ ngươi vừa đi không trở về, ta cũng tốt đối với người trong Lam bang có cái công đạo!”

Hấn sao lại không hiểu ý của Lâm Di, lưu lại Tiêu Tiểu Nhạc làm bảo mẫu vốn là làm con tin, nếu hấn là cố ý muốn không chịu trách nhiệm mà trốn đi, như vậy liền an bài Huống Đông Tuần cùng Tiêu Tiểu Nhạc kết hôn, coi như là uy hiếp hấn.

Bất quá lòng hấn là một mảnh bằng phẳng, cho nên vui vẻ đáp ứng.”Hảo, tiểu Nhạc tới chiếu cố Tuần ta cũng yên tâm.”

“A Di Bảo Bảo ” Tiêu Tiểu Nhạc vô duyên vô cớ lại bị điểm danh bắt đắc dĩ thở dài một tiếng, lại một lần nữa nhắm nháp quả đắng làm ác.

Ngày Mạc Bảo Bảo đi Anh, Huống Đông Tuần không có đi đưa tiễn, mà là phái A Xương cùng Tiêu Tiểu Nhạc đến sân bay.

Tiêu Tiểu Nhạc khóc thật thê thảm, nàng ôm Pitt cuồng thân, trình độ thân mật làm cho bọn A Xương đi theo giám thị nhin không được mặt đỏ, cũng muốn đòi một lão bà.

“Đại tẩu... Đây là đại ca muốn ta giao cho ngài ...” A Xương đem một cái hộp đưa cho Mạc Bảo Bảo, sau đó bốn cợt nở nụ cười, tuy rằng đại ca ở mặt ngoài chẳng quan tâm đại tẩu rời đi, nhưng trong lòng nhất định cũng là thực tiễn tiếc đi.

Mạc Bảo Bảo tiếp nhận lễ vật, cẩn trọng bỏ vào túi du lịch, sau đó thúc giục Pitt còn đang hôn từ biệt.

Cuối cùng Tiêu Tiểu Nhạc luôn mãi dặn dò Pitt phải đề phòng Mạc Bảo Bảo, cũng cảnh cáo Mạc Bảo Bảo không được chiếm tiện nghi Pitt, mới lưu luyến để hai người bọn họ lên phi cơ.

Ở trên phi cơ, Mạc Bảo Bảo lấy hộp ra, mở lớp bao bì ra, phát hiện mặt trên có treo một tờ giấy, viết rõ là cho Pitt, hấn nghi hoặc đem cái hộp đưa cho nam nhân bên cạnh, Pitt cũng có chút khó hiểu, sau khi mở hộp ra, sững sờ ba giây, cười ha hả.

Kia là một trái táo thủy tinh.

Lặng lặng đặt ở trong vải nhung màu xanh biếc, làm nổi bật tính chân thực của trái táo.

Là trái cấm có thể xem, nhưng không thể ăn sao?!

Này thật là một tiếng lóng tuyệt diệu.

“Pitt, Tuần không phải một người ăn bậy dâm chua... Người đã làm gì?” Mạc Bảo Bảo vuốt ve cây táo, tựa hồ thông qua thủy tinh trong suốt kia thấy được khuôn mặt tuần tú cổ tình ra vẻ nghiêm túc của Huống Đông Tuần.

Pitt thè lưỡi, lộ ra nụ cười như thiên sứ bình thường.”Cũng không có gì, chỉ giống giống với cậu ta mà thôi, cũng coi như trợ giúp một tay.”

“Người người này ” Mạc Bảo Bảo vươn tay muốn ôm Pitt, nhưng nhìn đến trái táo thủy tinh phóng ra hào quang lạnh như băng kia, cánh tay cứng đờ, sau đó thu trở về.”Xem ra về sau ta thật là phải quy củ một chút ... Nên vì một góc cây này, buông tha cho khắp rừng rậm...”

“Người hãy hảo hảo coi chừng cây táo của người đi...” Pitt ôn nhu nở nụ cười, trong tươi cười có một chút cô đơn, nhưng càng còn nhiều nỗi hoài niệm.

Hắn thừa nhận kiêu khích của mình đối với Huống Đông Tuần, trừ bỏ nghĩ muốn trợ giúp bọn họ phát hiện tình cảm của mình ra, còn có một chút tâm lý khoe khoang cùng đổ kỵ.

Bất quá thứ mà hắn muốn đã không còn quan trọng, bởi vì hắn biết từ giờ khắc này, nam tử phong lưu tiêu dao này đã có nơi sống chung thân, chuyện hắn phong lưu đối với mọi người cũng đã thành dĩ vãng, trong đó kể cả tình cảm mãnh liệt cùng triền miên mà bọn họ từng có, đều đã trở thành lịch sử.

Đứng ở trong đình viện của Lam Viên, Huống Đông Tuần ngẩng đầu nhìn phi cơ lướt qua không trung, mang đi tình yêu vừa mới nảy sinh của y.

Sau khi Mạc Bảo Bảo rời đi, Huống Đông Tuần đem mọi chuyện ở Lam bang giao cho A Xương xử lý, mình cùng Tiêu Tiểu Nhạc dọn đến một góc hẻo lánh trong Lam Viên, lấy cớ đã sinh bệnh phải điều dưỡng thân thể.

Y cùng với Mạc Bảo Bảo cũng không thường xuyên liên hệ, thấy Tiêu Tiểu Nhạc cùng Pitt mỗi ngày đều gọi điện thoại thổ lộ tâm sự, mỗi lần nhìn đến bộ dáng ngọt ngào của Tiêu Tiểu Nhạc, y cũng khó tránh khỏi sẽ cảm thấy có chút phiền muộn...

Y cố không thèm nghĩ đến đủ loại tình cảnh của Mạc Bảo Bảo cùng Pitt một mình ở Anh quốc, cũng không đi quan tâm quan hệ giữa Lam bang cùng Kinh Sát Minh càng ngày càng căng thẳng, mà chỉ tu thân dưỡng tính, dốc lòng tĩnh khí làm bạn với thai nhi đang lớn dần trong bụng, cảm thụ được ý thức trách nhiệm cùng cảm giác hạnh phúc càng ngày càng mãnh liệt của người làm cha.

Mùa thu qua đi nhanh chóng, mùa đông tiến đến, một hồi tuyết rơi đầy khắp nơi, toàn bộ Lam Viên trở thành thiên đường tuyết trắng, Huống Đông Tuần một mình bước chậm trong tuyết, hô hấp không khí trong trẻo nhưng lạnh lùng mới mẻ, cảm giác thoải mái khắp cả người.

A Xương xa xa nhìn thấy thân ảnh của Huống Đông Tuần, vội vàng đã chạy tới đỡ lấy y, nhìn thấy y cho dù mặc trang phục mùa đông thật dày cũng che lấp không được cái bụng, nhíu mày lo lắng nói: “Đại ca, ngài đã bảy tháng, tại sao có thể một mình đi bộ dưới tuyết, vạn nhất vấp ngã, ngã hư tiểu thiếu chủ của chúng ta làm sao bây giờ?!”

“Đừng dài dòng ” Huống Đông Tuần lớn tiếng đánh gãy lời của hắn, thẳng đến bây giờ y cũng chưa có quen được người khác che chở cùng chiếu cố.”Ta không phải đã nói với người, không có việc gì ít đến bên này sao?!”

”Đúng vậy, là có sự mà...” A Xương sờ sờ cái ót, tươi cười có chút sợ hãi.

Làm lão đại đại bang ba tháng, khí thế cả người A Xương đều được nâng cao, nhưng lão Đại chính quy vừa trờng mắt, lòng hắn vẫn run sợ.

“Bộ đáng ập a ập ứng làm gì, nói mau!”

”Là, là như vậy, Kinh Sát Minh gần đây là càng ngày càng kiêu ngạo, luôn đến khu chúng ta quấy rối ”
Muốn hắc đạo tranh đấu, trên mặt A Xương hiện ra một cổ hung ác.”Đương nhiên huynh đệ chúng ta cũng không phải dễ chọi, diệt vài cái đường khẩu của bọn chúng, còn đốt ”

“Việc này người không cần báo cáo với ta!” Ngữ khí Huống Đông Tuân nghiêm nghị lại.”Hiện tại người đã là lão Đại, mọi chuyện người tự quyết đoán!”

”Đúng vậy... Chính là, có một chuyện, cần đại ca người định đoạt...” A Xương thu liễm hung ác, thấp giọng nói: “Trong trong Kinh Sát Minh truyền ra tin tức, có liên quan việc giao dịch thuốc phiện của bọn chúng bị bại lộ, chúng ta có thể thừa cơ ”

Huống Đông Tuân không chút do dự phủ định nói: “Ta đã sớm nói, Lam bang không thể dính thuốc phiện!”

”Đúng vậy, ta là nói, chúng ta thừa cơ diệt Kinh Sát Minh đi ”

“Người có nắm chắc?!”

“Bên trong Kinh Sát Minh có quỹ, cuộc giao dịch thuốc phiện lần này chính là hắc bán đứng báo tin tức cảnh sát... Hắc cố ý cho chúng ta ra tay.”

“Người xem rồi lo liệu đi...” Huống Đông Tuân trầm tư trong chốc lát, rồi cho một cái đáp án mập mờ.

Y xoay người đi vào vào, khi vào cửa, quay đầu lại dùng miệng đề nghị nói: “Tuy rằng nói làm việc phải diệt cỏ tận gốc... Nhưng là cho hắc một đường sống cũng là cho mình một con đường lui, tóm lại, hết thầy xem quyết định của người!”

Đóng cửa lại, ngay mặt nghênh đón mới Tiêu Tiểu Nhạc vừa rời giường, sau đó bọn hắc đi vào phòng chữa bệnh, bắt đầu làm công việc khám thai như mọi ngày.

Nhìn nàng đem nước thuốc vẽ loạn ở chính mình trên bụng, cảm giác lạnh lạnh thăm dò nhẹ nhàng chạy, thai nhi đã muốn thành hình hiện ra rõ ràng trên màn hình, thân hình nho nhỏ được bao bọc trong phôi thai.

Đây là cốt nhục của y, là đứa nhỏ mà y phải dùng tánh mạng để bảo hộ.

Cho nên y không muốn con của mình nghe thấy sự báo thù tàn khốc đầm máu của hắc bang, y lại càng không nguyện lúc mang bầu mà tay lại nhiễm đầy máu tanh, vì đứa nhỏ chưa xuất thế của mình tăng thêm một số nợ máu.

10. Chương 9

Từ tháng năm tới nay, Mạc Bảo Bảo cùng Pitt trần trọc từ Rumsfeld đi vào Luân Đôn, trải qua vô số chuyên gia hội chẩn cùng các loại phương pháp trị liệu, rốt cục cũng có hiệu quả, tay phải của hắc đã khôi phục linh hoạt, đã không còn bệnh trạng run tay.

Sau khi hoàn thành thành công thí nghiệm cấy phẩu mô phỏng, Pitt hưng phấn ôm lấy hắc.

“Bảo Bảo người làm được, tuy rằng chỉ là cấy phẩu mô phỏng, nhưng kỹ thuật của người đã sắp khôi phục đến thời kì tốt nhất ”

Mạc Bảo Bảo dùng sức ôm chặt ăn no Pitt, cảm động rất nhiều, kỳ dị phát hiện, chính mình cư nhiên một chút cảm giác tâm động cũng không có.

Phải biết rằng, trước kia nếu như bị đàn ông có tư sắc ôm lấy, bài tiết hormone của hắc sẽ gia tăng, nhưng đến Anh gần nửa năm, hắc cũng cảm dục nửa năm, ngược lại một chút xúc động cũng không có.

Xem ra hắc thật sự đã bị mũi tên thần tình yêu bắn trúng.

“Pitt, nhanh chóng đặt vé máy bay, chúng ta về nước ”

“Người thật đúng là nhớ nhà giống như tiền a ” Pitt bốn cợt cười cười: “Là nhớ người lớn, hay là nhớ đứa con sắp sinh?!”

“Đều nhớ ” Mạc Bảo Bảo thanh thúy đáp, cười đến hạnh phúc: “Người chẳng lẽ không nhớ tiểu Nhạc sao?”

“Ta cùng tiểu Nhạc vẫn là hai đường chân trời a...” Pitt nhún vai.”Bất quá chúng ta đã bàn, chờ ta mang theo người khỏe mạnh trở về đổi lấy nàng, chúng ta liền cử hành hôn lễ, sau đó ở Anh quốc định cư.”

Mạc Bảo Bảo nghe vậy cao hứng vỗ vỗ bờ vai của hắn.”Kia thật sự là chúc mừng các người!”

“Người cùng lão Đại xã hội đen kia khi nào thì cử hành hôn lễ a?”

“Lúc đứa nhỏ tròn một tháng!” Mạc Bảo Bảo đưa tay vói vào túi áo, nắm lấy nhẫn cưới mà hắn đã thỉnh danh sư thiết kế riêng.

Hắn sớm nghĩ tốt lắm, chờ hắn về nước, chờ sau khi đứa nhỏ sinh ra, hắn phải quỳ trước mặt Huống Đông Tuần, trình trọng cầu hôn y, sau đó đến nước Anh nơi thừa nhận hôn nhân đồng tính cử hành hôn lễ long trọng.

Bất quá hắn cũng không có tính toán ở Anh định cư, hắn nguyện ý cùng Huống Đông Tuần ở quốc nội, hắn trở lại làm bác sĩ ngoại khoa não, đồng thời trợ giúp Huống Đông Tuần đem Lam bang tẩy trắng dần.

Cuộc sống tốt đẹp ngay tại trước mắt, gần gũi... Chỉ chờ hắn đi hái.

Sau khi biết tin tức Mạc Bảo Bảo cùng Pitt sắp về nước, Tiêu Tiểu Nhạc hưng phấn đến nỗi hai ngày hai đêm ngủ không yên, vì thế cũng làm Huống Đông Tuần không có biện pháp hảo hảo nghỉ ngơi. Nhưng mà tới buổi sáng ngày bốn họ về nước, nàng lại khóc hô không đi đón máy bay, nguyên nhân lại nằm chán đến làm cho Huống Đông Tuần muốn đá nàng hai cái.

“Người xem mắt ta đen nghiêm trọng như thế, tại sao có thể để Pitt nhìn thấy chứ...”

“Vậy cô không cần đi đón, dù sao Mạc Bảo Bảo cũng không phải không biết đường đi!” Huống Đông Tuần đẩy nữ nhân đang dựa vào người y ra, cố gắng hít thở sâu.

Y đã mang thai gần chín tháng, bụng bự đến cực hạn, chân cùng mặt đều có chút sưng phù, bất quá ngược lại khiến cho y thoát nhìn như là mập ra, mấy ngày hôm trước một tiểu đầu mục của Lam bang đột nhiên xông tới, nhìn thấy y cũng không nhìn ra y đang mang thai, còn nói y đã thay đổi thành bộ dáng một lão Đại có phúc hậu.

“Nhưng, bọn họ rời đi nửa năm, kết quả lại không có ai đi ra đón... Bọn họ nhất định sẽ thất vọng...” Tiêu Tiểu Nhạc rũ xuống hai vai, đáng thương nhìn Huống Đông Tuần.

“Cô đang muốn tôi ra đón máy bay sao?!”

“Đúng vậy ”

“Không được ” A Xương ở một bên lên tiếng phản đối.”Bụng đại ca lớn vậy, sao đi ra sân bay?”

“Có quan hệ gì, thân thể của y mọi thứ đều bình thường gấp đôi, vận động thích hợp ngược lại có thể hỗ trợ cho sinh sản ”

“Nhưng nếu bị người khác phát hiện đại ca đang mang thai sẽ có phiền phức ”

“Sẽ không đâu, ai sẽ đem một nam nhân mập cho rằng là mang thai, chỉ nghĩ bụng bìa ”

“Im hết cho ta!” Huống Đông Tuần hô to một tiếng, thấy hai người an tĩnh lại, lập tức điều chỉnh hô hấp bình phục cảm xúc.”Đừng tranh cãi, ta đi đón ...”

“Nhưng đại ca...”

“Không quan hệ, ta không xuống xe, ở bên ngoài sân bay chờ!”

Mặc dù là Tiêu Tiểu Nhạc đề nghị, nhưng kỳ thật Huống Đông Tuần cũng rất muốn đi đón máy bay, y muốn gặp Mạc Bảo Bảo trước tiên, tim của y đã sớm bay đến sân bay, bay đến trên thân nam nhân kia.

Thấy thế, A Xương cũng không hảo ngăn trở, chỉ muốn cùng Huống Đông Tuần xuất môn, chạy tới sân bay. Trên đường có chút kẹt xe, di động A Xương lại vang không ngừng, hần thấp giọng mắng rồi ra lệnh cho huynh đệ Lam bang, thật thực có vài phần khí thế lão đại.

Lam bang đã sắp thành công diệt trừ Kinh Sát Minh, bọn họ mua bán thuốc phiện bị cảnh sát bắt được đã tan ra, mà các việc làm ăn khác cũng bị Lam bang tiếp nhận, hiện tại A Xương đang xử lý việc truy bắt các quản lý của các đường khâu, hần nghe Huống Đông Tuần khuyên bảo, không có chém thẳng tay, mà là đưa bọn họ vào cục cảnh sát.

Huống Đông Tuần đánh giá sườn mặt A Xương, đột nhiên toát ra một ý niệm trong đầu... Có lẽ, y có thể đem Lam bang hoàn toàn giao cho A Xương, mình mang theo đứa nhỏ, cùng Mạc Bảo Bảo rời đi chỗ thị phi này, trải nghiệm cuộc sống làm người bình thường.

Nghĩ vậy, hần đưa tay khoát lên bụng mình.

Động tác này đã sắp trở thành thói quen của y, khi có chuyện gì không suy nghĩ được, sẽ lập tức cùng tiểu nam hài sắp giáng sinh kia cầu thông...

Một giờ sau, xe rớt cục chạy đến sân bay, thấy thời gian cũng sắp đến lúc phi cơ đến, A Xương vội vàng xuống xe vào đại sảnh sân bay, Huống Đông Tuần ở trong xe chờ đợi.

Chính là thời gian từng giây từng phút qua đi, tâm tình Huống Đông Tuần cũng từ chờ mong vui sướng chuyển biến thành xao động bất an, bởi vì do mang thai, y đã lâu rồi không dùng điện thoại di động để liên lạc, cho nên căn bản không thể cùng liên hệ A Xương.

Khi chờ được khoảng nửa tiếng, y rớt cục kiểm chế không được, mở cửa xe hướng đại sảnh sân bay đi đến.

Như Tiêu Tiểu Nhạc đã đoán, không ai đối với cái bụng phình to của y lộ ra ánh mắt kinh ngạc, cảnh tượng mọi người vội vàng thậm chí không có bao nhiêu người nhìn nam nhân phù thùng mà không hề anh tuấn y một cái.

Y bước vào đại sảnh sáng sủa của sân bay, nhìn bảng thông báo hiện lên biểu tượng chuyển phi cơ từ Luân Đôn tới Bắc Kinh tối nay, hiện tại đúng lúc vừa mới đến, thế là giữa dòng người tấp nập tại cửa phi cơ, y liếc mắt một cái liền thấy được Mạc Bảo Bảo phong trần một mớ nhưng mị lực vẫn mười phần như trước.

Đồng thời, Mạc Bảo Bảo bị A Xương hưng phấn bắt lấy lay động cũng nhìn thấy Huống Đông Tuần.

Bọn họ ngẩng nhìn từ phía xa xa, nhìn nhau cười.

Mạc Bảo Bảo đem hành lý đưa Pitt, sai bước chạy tới bên Huống Đông Tuần, Huống Đông Tuần vẫn đứng ở tại chỗ, nhìn mình người yêu sâu đậm từng bước tiếp cận, lại không nghĩ rằng, nguy hiểm cũng lặng lẽ tiếp cận.

Lúc Mạc Bảo Bảo còn cách y khoảng mười thước, Huống Đông Tuần đột nhiên cảm thấy một cỗ lực va đập từ phía bên phải, sau đó y lay động ngã trên mặt đất, bốn phía tựa hồ lập tức im lặng, động tác của mọi người đều dừng lại, y nhìn nam tử đứng vào mình, nhìn trong tay nam tử cầm một con dao nhiễm máu, sau đó cúi đầu, quần áo sậm màu nên chỉ nhìn ra ướt một mảnh, tay ẩn đi lên, là ẩm áp ... Máu đỏ tươi từ khe hở ồ ồ chảy ra.

“Tuần ”

Rốt cục, tiếng la như cửa một dã thú bị cửa cổ cắt ngang màn im lặng khiến y sợ hãi, y nhìn Mạc Bảo Bảo vọt tới trước mặt mình.

Đồng thời, A Xương cùng Pitt cũng khác thường phát hiện, A Xương xúc động rút súng ra nhắm ngay hướng nam nhân đang chạy ra ngoài, Pitt vội vàng ngăn lại hần.

“Ở sân bay nổ súng là tội lớn!”

“Người cút ngay con mẹ nó, dám đâm đại ca của ta!” A Xương xông Pitt ra, đang muốn nổ súng, lại nhìn thấy một đám cảnh sát sân bay vọt qua đem nam nhân ẩn té trên mặt đất.

Hắn do dự một chút thu hồi súng, nhưng đột nhiên cảm thấy sau lưng có một trận gió đánh úp lại, theo bản năng tránh thoát, sau đó dùng súng đánh trở lại Pitt đang đem hành lý bung lên nghĩ muốn đập hắn bồng chậm rãi ngã ngược về phía sau.

“Ta nghĩ ngăn cản người nổ súng ” Trước khắc cuối cùng khi Pitt chìm vào hôn mê.

Mạc Bảo Bảo quỳ rạp xuống trên đất, đem Huống Đông Tuần ôm vào trong lòng.

“Tuần... Tuần... Em thanh tỉnh một chút, anh mang em đi bệnh viện ” Bi thương trên mặt Mạc Bảo Bảo làm cho Huống Đông Tuần xúc động, y nhẹ nhàng nâng tay, lau đi giọt nước trong suốt nơi khóe mắt hắn... Là nước mắt sao?

“Em không sao, có anh ở... Anh là bác sĩ a, em sao có chuyện gì...” Huống Đông Tuần cố gắng cười, chính là bụng vốn chết lặng đã không có tri giác, đột nhiên bắt đầu trở nên đau nhức!

Đó là một loại đau mà y chưa bào giờ thể nghiệm qua, là cơn đau vượt quá tưởng tượng của y, khác biệt hoàn toàn với vết thương bên ngoài

“Đứa nhỏ nó, nó chỉ sợ...” Sắc mặt Huống Đông Tuần nháy mắt trở nên tái nhợt, y dựa sát vào trong lòng Mạc Bảo Bảo, nhìn thấy máu của mình nhuộm hồng chiếc áo của Mạc Bảo Bảo.

Mạc Bảo Bảo đem Huống Đông Tuần ôm lấy đến, như nổi điên lên chạy ra phía ngoài, lúc này A Xương cũng ôm Pitt bị mình đập xỉu đuổi theo, bọn họ cùng nhau tiến vào xe, hướng bệnh viện chạy đến.

May mắn, lúc Pitt té xỉu vẫn cầm lấy hành lý túi, vì thế Mạc Bảo Bảo lấy băng gạc cầm máu ở bên trong ra, cởi quần áo Huống Đông Tuần, sơ cứu cho miệng vết thương của hắn.

“Tuần, em nghe... Dao nhỏ nên đâm cũng không sâu, hắn là không có đâm đến đứa nhỏ, em cũng nhất định không có việc gì...” Mạc Bảo Bảo hôn trán Huống Đông Tuần, ghé vào lỗ tai y không ngừng nỉ non an ủi.

“Đúng vậy... Em không có việc gì, đứa nhỏ càng sẽ khỏe mạnh giáng sinh...” Huống Đông Tuần cố gắng điều chỉnh hô hấp, bắt lấy tay Mạc Bảo Bảo dán lên hai gò má mình.”Anh xem, em ở hít sâu... Tiểu Nhạc nói, thường hít sâu có trợ giúp sinh sản em vẫn dựa theo đường sinh chỉ đạo của anh mà làm, cho nên em cùng đứa nhỏ nhất định không có việc gì...”

“Đúng vậy... Không có việc gì...” Hiệu quả cầm máu cũng không tốt lắm, máu rất nhanh đã đem băng gạc thấm ướt, Mạc Bảo Bảo cuống quýt đổi băng gạc, đột nhiên cảm thấy tay của mình lại run rẩy.

“Mẹ nó lại kẹt xe ” Xe bị kẹt trong rừng xe rậm rạp, chuyển động chậm chậm.

A Xương phần nộ dấm vào tay lái, hướng về phía bên ngoài rống to kêu to, nhưng tất cả đều là uống công.

“Mạc Bảo Bảo không được ” Huống Đông Tuần vẫn rất lạnh tĩnh đột nhiên phát ra tiếng gào thét như dã thú, hắn bắt lấy cánh tay Mạc Bảo Bảo, thanh âm khàn khàn dồn dập.”Em đau quá phải, phải sinh ”

“Cái gì? Pitt người tỉnh tỉnh... Người tới làm giải phẫu phẫu phúc ” Mạc Bảo Bảo llay lay nam nhân bên cạnh, nhưng hắn một chút dấu hiệu thanh tỉnh cũng không có.

“Đáng giận ” Mạc Bảo Bảo phần nộ dấm vào ghế dựa, không có kẻ sách.

“Đại tẩu, người còn thất thần làm gì, mau làm phẫu thuật cho đại ca a ” Xe kẹt ở trên đường nửa bước khó đi, A Xương quay lại thân vươn cánh tay xô đẩy chân tay luống cuống của Mạc Bảo Bảo.

“Chính là... Ta...” Mạc Bảo Bảo giơ tay lên, lại phát hiện tình hình run rẩy càng nghiêm trọng.

Hắn không dám tùy tiện vì Huống Đông Tuần khai đao, cho dù đó đối với hắn mà nói thật sự không phải một ca giải phẫu khó, nhưng từ sau khi hắn hồi phục, còn chưa từng chân chính giải phẫu cho người khác, hắn không dám lấy người mình tối quý trọng làm thí nghiệm!

“Bảo Bảo em không được ”

Giọng Huống Đông Tuần khàn khàn hô to.

“Đại tẩu, tay người không phải khỏi rồi sao?!”

A Xương lo lắng thúc giục.

Đúng vậy a tay của ta khỏi!” Mạc Bảo Bảo cảm phần dùng tay trái đánh tay phải của mình, sau đó cầm lấy cổ tay hướng cửa kính xe đâm vào, toàn bộ mu bàn tay biến thành màu xanh tím, run rẩy rồi cục đĩnh chỉ.

“Đúng, ta có thể mổ, tự đỡ để cho con mình ” Mạc Bảo Bảo đè nén xuống toàn bộ cảm xúc, cố gắng lộ ra mỉm cười, hôn hai gò má Huống Đông Tuần, sau đó lấy dụng cụ giải phẫu ra, dùng cồn đơn giản tiêu độc, để ra một bên.

“Tuần, anh không có thuốc mê em phải chịu đựng!”

“Àn...” Huống Đông Tuần há miệng thở dốc, lại chỉ có thể phát ra tiếng hút khí, hai tay của y nắm lấy chỗ để tay ở cửa xe, gật gật đầu.

Mạc Bảo Bảo đem một cái khăn mặt sạch sẽ nhét vào miệng Huống Đông Tuần, để ngừa chỉ y cắn trúng đầu mình, sau đó cầm lấy dao giải phẫu, buông xuống tất cả tạp niệm, lực đạo vừa phải gạch lên bụng Huống Đông Tuần.

Tuần em phải tin tưởng anh, trên cái thế giới này, chỉ có anh có tư cách làm giải phẫu phẫu phúc* cho em!

_phẫu phúc: mổ bụng.

A Xương hai mươi mấy tuổi, trải qua không ít trường hợp huyết tinh, nhưng không có lần nào làm cho hắn khẩn trương giống như bây giờ.

Trước mắt, đại ca uy vũ nghiêm khắc kia miệng bị ngăn chặn không rên một tiếng, nhưng gân xanh trên cổ đều đã nổi lên, trên ngực hạ kịch liệt phập phồng, máu ồ ồ từ vết dao trên bụng chảy ra... A Xương không dám nhìn nữa, đem đầu chôn vào ghế xe.

Mạc Bảo Bảo từ trong khoang bụng trung lấy ra đứa nhỏ máu chảy đầm đìa, sau đó dụng lực vỗ cái mông nó, sau một lúc lâu đứa nhỏ mới phát ra tiếng khóc nỉ non thanh thúy, làm trái tim đang treo của hắn thoáng buông lỏng.

Đem đứa nhỏ đưa cho A Xương, Mạc Bảo Bảo lại vội vàng khâu lại miệng vết thương cho Huống Đông Tuần, trước mắt trong tay không có chỉ giải phẫu, hắn chỉ có thể dùng chỉ tiêu động của băng gạc khâu lại.

Giải phẫu xong, Mạc Bảo Bảo lấy khăn mặt trong miệng ra, lau mồ hôi trên mặt y.

“Con của chúng ta không có việc gì, mặc dù là sinh non, nhưng nó cũng rất nặng...”

“Đúng vậy...” Huống Đông Tuần mỉm cười, gật đầu, ánh mắt híp lại, gần như một chết đi.

Mạc Bảo Bảo nghiêng người đón lấy đứa nhỏ bị A Xương dùng áo T-Shirt bao lại, đang muốn đưa tới trước mặt Huống Đông Tuần, lại phát hiện hai mắt y nhắm nghiền.

“Tuần, không cần ngủ, tỉnh tỉnh... Xem con của chúng ta...” Mạc Bảo Bảo nhẹ nhàng đẩy đẩy bờ vai của y, nhưng y lại không có...chút phản ứng nào.

Mạc Bảo Bảo nhẹ nhàng vươn tay để vào mũi y, cảm thụ không có một chút hơi thở...

“Tuần ” Đứa nhỏ trong lòng y rơi xuống trên xe, tiếng khóc lớn hơn nữa, hắn lại mất điếc tai ngơ, hai tay đặt tại ngực Huống Đông Tuần làm hô hấp nhân tạo.

Tuần, em không thể chết được, em còn chưa có hảo hảo xem con của chúng ta, anh còn chưa có đối với em nói một tiếng anh yêu em

A Xương vươn người xuống xe sau ôm lấy đứa nhỏ, chân tay luống cuống nhìn một màn này, lệ nam nhi tuôn rơi.

“A...” Lúc này Pitt rốt cục tỉnh lại, hắn vừa mở mắt liền thấy quang cảnh trước mắt đích, lập tức tiến vào trạng thái bác sĩ, gặp tình hình của Huống Đông Tuần không có khởi sắc, vì thế quyết đoán đem điện trở dự phòng của mình lấy ra cắm vào ổ điện trên xe.

Mạc Bảo Bảo nhìn dây điện cực âm đưa tới trước mặt mình, lại nhìn nhìn Huống Đông Tuần như rớt gổ nằm ở ghế trên vẫn không nhúc nhích, khẽ cắn môi tiếp nhận dây điện, hướng lồng ngực của y đánh tới.

Một cái, hai cái

Hắn biết, điện giật có lẽ có thể đem Huống Đông Tuần từ tử vong kéo trở về, nhưng cũng thể đưa y đẩy vào càng sâu trong địa ngục!

Rốt cục, lúc điện giật lần thứ ba, Huống Đông Tuần trừng mắt nhìn, một lần nữa trở lại nhân gian.

Nhưng Mạc Bảo Bảo không thể cảm thấy vui sướng, bởi vì mặt Huống Đông Tuần đã hoàn toàn không thấy được huyết sắc, dấu hiệu sinh mệnh thật vất vả tìm về lại ở từng chút từng chút trôi qua.

“Cậu ta mất máu quá nhiều ” Pitt tựa đầu vào cửa sổ nhìn ra ngoài, nhìn đoàn xe xếp thành hàng dài, cảm giác sâu sắc bị vô lực bao phủ.

Không bột đổ gột nên hồ Bác sĩ y thuật cao tới đâu mình, cũng cần công cụ chữa bệnh, nhất là dưới tình huống mất máu quá nhiều, cho dù Mạc Bảo Bảo cắt vỡ mạch máu chính mình, cũng phải có công cụ truyền máu mới được a!

Lúc này, Mạc Bảo Bảo đột nhiên ôm lấy Huống Đông Tuần tung cửa xe chạy ra.

Các lái xe trên đường bị kẹt xe đang phiền táo chờ đợi khơi thông, lại thấy một nam tử ôm người nam tử, ở trên đường cái chạy như điên, phía sau hắn còn có hai người ôm đứa nhỏ đuổi theo. Mọi người càng ghen hòng nhìn trân trối nhưng, không biết là máu của ai, một đường chảy xuống dưới, bọn họ nhìn đến chỗ đó, đỏ tươi từng mảnh.

Mạc Bảo Bảo nghe không rõ người la lên ở phía sau, nghe không được tiếng dịch xe ồn ào bốn phía, hắn chỉ có thể nghe được hô hấp mỏng manh của Huống Đông Tuần, cùng tiếng tim đập chậm dần.

Hắn dùng hết khí lực toàn thân chạy trốn, hắn đang cùng tử thần thi chạy.

Thân Huống Đông Tuần chìm vào trong chấn động, thân hình y theo tần suất nện bước của Mạc Bảo Bảo mà lay động ... Thoải mái giống như nôi!

Y cảm giác ý thức của mình càng ngày càng mơ hồ, linh hồn chậm rãi cùng thân thể thoát ly... Y không muốn rời đi, nhưng y không thể kháng cự cái loại này trôi đi cảm, giống như bông xuất hiện một cái lỗc xoáy, từng chút cắn nuốt y, chính là mặc kệ phía trước chờ đợi y chính là ám áp an nhàn như thế nào, y cũng không nguyện rời khỏi đứa con mình vừa sắp sinh, không muốn rời đi ôm ấp ấm áp của Mạc Bảo Bảo thật vất vả mới có được...

Sức mạnh của tử thần, người có thể kháng cự được sao?

Thân là một bác sĩ, Mạc Bảo Bảo biết sinh lão bệnh tử là quy luật cơ bản kéo dài của nhân loại, hắn cũng từng trơ mắt nhìn sinh mệnh ở trước mặt mình tiêu vong, hắn biết y thuật có thể cứu người nhưng không thể khởi tử hồi sinh, hắn biết hắn cái gì cũng biết, nhưng, lúc này đây cho dù đã không có hy vọng, hắn cũng muốn tạo ra hy vọng.

Rốt cục, Mạc Bảo Bảo cũng lao đến nơi mục đích của hắn một chiếc xe hiến máu lưu động kẹt giữa đàn xe.

“Mở cửa cứu mạng a cứu mạng a!” Hắn dùng bàn tay nhiễm huyết vỗ cửa xe giao thông công cộng, cuối cùng cửa xe tượng trưng cho hy vọng cùng sinh mệnh mở ra, đi đi lên, đem Huống Đông Tuần phóng ở trên giường.

“Mau truyền máu cho y... Y mất máu quá nhiều, phải truyền máu ” Mạc Bảo Bảo vọt tới tủ lạnh tồn trữ huyết tương, lục lung tung ở bên trong, hộ sĩ trên xe đều sợ ngây người, căn bản không dám tiếp cận hắn càng miễn bàn ngăn cản.

Theo sau A Xương cùng Pitt đuổi tới, hướng các y tá đem tình huống giải thích rõ sở, sau đó ở dưới sự trợ giúp của bọn họ giúp Huống Đông Tuần truyền máu, nhìn máu đỏ sẫm chậm rãi chảy vào trong mạch máu Huống Đông Tuần, nhìn sắc mặt của hắn hơi có chuyển biến tốt đẹp, hai chân của Mạc Bảo Bảo mềm nhũn, quỳ đến trên mặt đất.

Hắn làm được ... Hắn rốt cục cứu được người quan trọng nhất của mình rồi...

Pitt dùng vải bông sạch sẽ gói kỹ đứa trẻ đưa cho Mạc Bảo Bảo, sau đó lui ra đằng trước xe, đem không gian yên tĩnh khó có được lưu cho đôi tình nhân cách biệt đã lâu, mới vừa gặp mặt liền suýt nữa sinh lý tử biệt.

“Tuần...” Mạc Bảo Bảo ôm đứa trẻ mới sinh đang khóc nỉ non, cầm tay Huống Đông Tuần, nhẹ nhàng đụng chạm gương mặt phần nộn của đứa nhỏ.”Em xem con của chúng ta... Bộ dạng thật xinh đẹp, em mở mắt ra xem một cái...”

Lông mi Huống Đông Tuần kích động, ngón tay cũng nhẹ nhàng mấp máy, biểu hiện y có nghe được lời nói Mạc Bảo Bảo.

“Đứa nhỏ còn đang khóc... Nó đang oán hận ba ba mình không ôm nó a...Em nghe không?”

Huống Đông Tuần nháy mắt mấy cái.

“Tuy rằng chậm, nhưng xe vẫn luôn luôn chuyển động, sẽ tới bệnh viện, tới bệnh viện rồi không còn vấn đề! Cho nên em nhất định phải bảo trì thanh tĩnh, anh luôn khi dễ em, anh còn chưa bồi thường em, còn chưa từng hảo hảo chiêu cố em... Em còn nhớ rõ không? Em nói với anh, em muốn dùng thời gian cả đời giúp anh học được yêu, hiện tại anh đã học xong, em thì sao?”

Ngón tay Huống Đông Tuần đụng tới gương mặt Mạc Bảo Bảo, lau đi lệ trên mặt hắn.

“Tuần, ta yêu người...”

Ngón tay Huống Đông Tuần cứng đờ, sau đó run rẩy lên.

Mạc Bảo Bảo từ đây đó lấy ra đôi nhẫn luôn mang theo bên người, mở ra, đưa tới trước mặt Huống Đông Tuần.”Đây là chiếc nhẫn anh dùng để cầu hôn em, là độc nhất vô nhị nhẫn trên thế giới này... Em nguyện ý gả cho anh chứ?”

Huống Đông Tuần chậm rãi hé miệng, sau cố gắng một lúc lâu, rốt cục từ trong cổ họng phát ra âm thanh.

“Nguyện ý...”

Cứ việc thanh âm này rất mỏng manh, nhưng Mạc Bảo Bảo vẫn nghe đắc rành mạch, hắn đứng lên, đem đứa nhỏ đặt ở bên người Huống Đông Tuần, cúi người hôn bờ môi của y, sau đó quỳ một gối xuống địa, nắm lấy tay y, đem nhẫn cưới kiểu nam trịnh trọng đeo vào tay y.

“Hiện tại em là lão bà của anh, tánh mạng của em anh cũng có phần... Cho nên em không thể tự tiện rời đi, vi phạm ý nguyện của anh, em hiểu chưa?”

Nước mắt Mạc Bảo Bảo rơi xuống chiếc nhẫn mộc mạc cao nhã, giống một viên kim cương sáng rực, lòe lòe rực rỡ.

“Còn có chiếc nhẫn này, cùng một đôi với em...” Mạc Bảo Bảo lấy chiếc nhẫn kia ra, quơ quơ trước mặt Huống Đông Tuần.”Chờ thân thể của em dưỡng tốt rồi, chúng ta tổ chức hôn lễ, em tới cho anh mang cho, được không?”

Từng giọt từng giọt rơi trên ngón áp út mang nhẫn, nước mắt chảy xuống, cũng rơi vào miệng đang khóc nỉ non của đứa trẻ bên cạnh hắn.

Mạc Bảo Bảo biết, từ giờ khắc này, hắn cùng với Huống Đông Tuần, còn có đứa nhỏ mới vừa giáng sinh này, ba mạng đã thành nhất thể.

11. Chương 10

Đến khi đến đó, mặc kệ là nhân viên công tác trong bệnh viện hay là trên dưới Lam Bang, đều cho rằng Huống Đông Tuần chính là đã bị tập kích, không ai đem lần bị thương này của y cùng đứa nhỏ bỗng nhiên xuất hiện liên hệ lại.

Vốn thân thể của Huống Đông Tuần rất tốt, miệng vết thương khép lại chuyển biến tốt, tới ngày hôm sau, đã có khí lực ngồi xuống uống cháo.

Cháo là do Tiêu Tiểu Nhạc cảm thấy thẹn trong bụng nên mới đặc biệt nấu, nàng sợ Huống Đông Tuần đem chuyện nàng xúi y đi đón cho Mạc Bảo Bảo nghe, vì thế tìm mọi cách lấy lòng Huống Đông Tuần.

“Đến, đây là nhân sâm canh gà, còn có tổ yến cháo, là thánh phẩm bổ dưỡng khi ”còn trong thánh”...”

Biểu tình Huống Đông Tuần vốn an nhàn khi nghe tới ba chữ ” còn trong thánh” thì lông mi bỗng nhiên dựng đứng, Tiêu Tiểu Nhạc sợ tới mức buông chén canh nhanh như chớp chạy đi ra ngoài.

Mạc Bảo Bảo mang theo điều bình(1) vào cửa, một bên thay thuốc cho Huống Đông Tuần, một bên nói thầm: “Ồ trên hành lang nhìn thấy mặt Tiêu Tiểu Nhạc kia, cả ngày thần kinh cứ như vậy, Pitt bị nàng quần lấy thật là xui xẻo.”

“Ân...” Huống Đông Tuần thốt một tiếng, không có cáo trạng.

Y đi đón Mạc Bảo Bảo vì y tự nguyện, không trách được bất luận kẻ nào, tuy rằng ăn không ít khổ, nhưng cũng may hữu kinh vô hiểm*.

hữu kinh vô hiểm: có kinh sợ nhưng không nguy hiểm.

“Con chúng ta đang ở phòng dưỡng nhi, Pitt dứt nó uống sữa, hiện tại đang ngủ say sưa, ” Mạc Bảo Bảo ngồi vào giường, cầm tay Huống Đông Tuần, vẻ mặt tươi cười.”Nó tuy rằng sinh non một tháng, nhưng là thân thể khỏe mạnh, các hạng chỉ tiêu đều bình thường, em yên tâm đi!” “Anh cùng Pitt rốt cuộc là gì...” Tuy rằng đã không còn đáng ngại, nhưng thân thể Huống Đông Tuần còn chưa khôi phục nguyên khí, hơi thở mong manh lên tiếng nói.

“Chúng ta chỉ là bạn bè, bạn bè thuần khiết!” Mạc Bảo Bảo hôn hai gò má y, bưng cháo đến uy y.”Em còn học được ghen tị... Anh thật sự là thụ sủng nhược kinh!” Trên mặt Huống Đông Tuần nhiễm một tầng đỏ hồng mê người, “EM muốn nhìn con một chút...”

“Hảo, chờ em ăn xong rồi, anh sẽ ôm con lại đây...”

Hiện giờ Mạc Bảo Bảo đối với Huống Đông Tuần là nói gì nghe nấy, thật có vài phần tư thế lão bà nô.

“Em còn chưa đặt tên cho nó...”

“Anh đã có suy nghĩ vài cái tên!” Mạc Bảo Bảo buông chén, từ trong túi áo lấy ra quyển sổ nhỏ, “Em coi, Mạc Anh Tuấn, Mạc Bất Bại, Mạc Tinh Tinh...” TBD: bất bại =.=’

Huống Đông Tuần ảm đạm nói: “Em muốn nó họ huống!”

“Tốt... Huống... A?” Mạc Bảo Bảo lộ ra biểu tình khó xử: “Đứa nhỏ bình thường đều cùng họ với cha ”

Nghe vậy Huống Đông Tuần không có hé răng, nhưng nhú mày, Mạc Bảo Bảo vội vàng khuất phục, “Họ Huống thì họ Huống... Kêu Huống Ái Bảo tốt lắm.” Hắn chỉ là thuận miệng nói một chút.

“Được đây!” Huống Đông Tuần gật đầu đồng ý.

Mạc Bảo Bảo ngăn người, sau đó ôn nhu mà nở nụ cười, ở trên vở trịnh trọng viết xuống ba chữ “Huống yêu bảo”!

Lúc này, tiếng đập cửa vang lên, A Xương mặc áo gió đen đi vào, tới đầu giường, bùm quỳ xuống.

Không khí ngọt ngào bị đánh tan, làm cho Mạc Bảo Bảo có chút hờn giận, hắn đứng lên, nhìn xuống A Xương.

“Người có chuyện gì?”

“Đại ca, ta có lỗi với người!” A Xương khấu đầu một cái, sau đó từ bên hông rút ra một con dao nhọn, xé y phục của mình, lộ ra vòm ngực trần trụi.”Ta đến mổ bụng tạ tội —— ”

Bạch quang giờ xuống, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Mạc Bảo Bảo kịp thời cản hẳn tự mình hại mình mà đem dao nhỏ đá bay.

“Người làm cái gì, tinh thần Tuần mới vừa có chuyển biến tốt đẹp người lại kích thích em ấy, muốn mổ bụng cũng tìm một chỗ không người.”

“Đại tẩu... Ta thực xin lỗi các người a!” A Xương đột nhiên ôm lấy chân Mạc Bảo Bảo, gào khóc khóc lớn, “Cái hỗn cầu đâm bị thương đại ca kia, là tàn dư của Kinh Sát Minh, tuy rằng Kinh Sát Minh là ta tính kế giết, nhưng là vì giữ gìn uy danh của đại ca ở trên đường, ta vẫn lấy đại ca làm đại diện! Chính là ta làm việc lại không chu toàn toàn bộ, không có thể một lưới bắt hết bọn nó, lúc này mới làm cho đại ca bị thương!”

“Hắn là làm sao biết, lúc ta đi sân bay ...” Chuyện này là quyết định đột ngột, trừ y ra không ai biết, nào có thể nào...

“Hắn không biết đại ca muốn đi sân bay, hắn là muốn chạy trốn, trùng hợp thấy được đại ca, liền triển khai trả thù.” A Xương ở trên quần Mạc Bảo Bảo lau nước mũi nước mắt, Mạc Bảo Bảo có chút khiết phích một cước đưa hắn đá văng.

“Quên đi, đây cũng không phải là lỗi của người ...” Huống Đông Tuần dứt quãng nói: “Là ta dặn dò người phải thủ hạ lưu tình... Đối góc độ khác mà nghĩ, nếu không phải người thủ hạ lưu tình, oán hận của hắn sẽ càng sâu, một đao kia có lẽ sẽ không đâm trật...”

Trải qua sự kiện lần này, Huống Đông Tuần đột nhiên đối với thế giới này có cái nhìn mới, tuy rằng chỗ nào có người thì sẽ có tranh đấu, nhưng là nếu có thể khoan dung độ lượng, tổn thương đối với sinh mệnh trong đánh nhau có lẽ giảm thấp đi rất nhiều đi.

Huống chi y hiện tại còn có đứa nhỏ, cho dù là vì đứa bé này, y cũng có thể tu thân dưỡng tính, vì nó tạo một hình tượng phụ thân tốt, coi như là bù lại tuổi thơ tịch mịch cô độc của mình.

”Vâng, đại ca, cảm ơn người tha thứ ta —— ”

A Xương đang cảm tạ, Mạc Bảo Bảo đột nhiên hung ác xen vào nói, “Người làm việc qua loa như vậy, tội chết có thể miễn, nhưng tội sống khó tha!”

“Đại tẩu...” A Xương nhìn Mạc Bảo Bảo, run nhè nhẹ.

“Liền phạt người tiếp tục làm lão Đại tạm thời, thẳng đến khi đem Lam Bang hoàn toàn tẩy trắng mới thôi!” Mạc Bảo Bảo nói xong, quay đầu lại mắt nhìn Huống Đông Tuần, thấy y cũng mỉm cười gật đầu.

Bản thân bọn họ từng có mâu thuẫn một thời gian dài, đã đến lúc nghỉ một chút, hưởng thụ một chút tư vị luyến ái ngọt ngào.

“Tuần, em nói hôn lễ của chúng ta đi đâu cử hành?”

“Chỉ cần chú rể là anh, đi đâu em đều đồng ý...”

Mạc Bảo Bảo đối với tình yêu lơ là cùng Huống Đông Tuần không hiểu tình yêu, sắp bắt đầu một sơ luyện lễ trình ngây ngô, chỉ thuộc về nhau của bọn họ.

_ sơ luyện lễ trình: hành trình mối tình đầu.

—— toàn bộ văn hoàn ——

12. Chương 11: Phiên Ngoại

“Hai cái vương bát đần này chết ở chỗ nào rồi ——” Nàng ăn mặc lộng lẫy giơ giày cao gót ở trên bờ cát chận chân.” Hôm nay là hôn lễ của bọn họ a, thần phụ hòa thân hữu đều chờ ở giáo đường, hai người bọn họ chết ở chỗ nào rồi?”

“Có lẽ có chuyện gì nên trì hoãn rồi...” Pitt một tay cầm dù che nắng, trong lòng ôm Huống Ái Bảo đã hơn ba tháng, đã muốn hoàn toàn bỏ sữa.

Cũng không biết là vì cái gì, đứa bé này đối hắn đặc biệt ỷ lại, một khắc không thấy được mình liền gào khóc lớn, vì thế Huống Đông Tuần cũng buồn bực thật lâu, vừa nghĩ tới tử tiếu tử mình hoài thai chín tháng, mạo hiểm tánh mạng sinh ra, lại luôn đeo theo tình địch cũ, y liền hận không thể đem đứa nhỏ nhét trở về trong bụng.

Bất quá Mạc Bảo Bảo thật vui khi nhìn thấy cảnh này này, vì hắn dung túng, nên mọi việc ăn uống của Huống Ái Bảo trên cơ bản toàn bộ từ Pitt phụ trách.

Nhìn bé con chiếm lấy ôm ấp của vị hôn phu mình, Tiêu Tiểu Nhạc bất mãn kháng nghị nói: “Con của bọn họ, vì cái gì muốn người mang!”

“Còn không phải bởi vì người, nếu không có người, có thể có đứa nhỏ ngoài ý muốn này sao?” Pitt trở mình xem thường, lấy khăn tay xoa xoa nước miếng bên miệng đứa nhỏ.

Tiêu Tiểu Nhạc phiệt miệng than thở nói: “Nếu không có ta, cũng sẽ không có đoạn tình duyên ngoài ý muốn này a —— ”

Hai người lớn thêm một đứa bé, tiếp tục ở trên bờ biển xinh đẹp tìm đôi tân nhân kia.

Trong phòng thay quần áo không có một bóng người ở giáo đường, nhưng trong tủ quần áo đóng kín lại truyền đến tiếng động không bình thường.

“Tuần, nếu không có Ái Bảo, em sẽ yêu anh chứ?”

“Sẽ không... A —— anh làm cái gì...”

Trong u ám, một cái đầu chôn giữa hai chân Huống Đông Tuần, ngậm lấy vật tượng trưng cho nam tính của y

“Thật sự... Sẽ không yêu anh?” Đầu lưỡi linh hoạt chạy dọc theo các mạch máu từ cao đến thấp, khiêu khích khiến chủ nhân của thân thể này thở hổn hển liên tục, cuối cùng, hắn lại ngậm vào ngọc châu phía dưới, lặp lại hút.

“A... Bảo Bảo...” Huống Đông Tuần bắt lấy bả vai chủ nhân cái đầu kia, cố gắng kháng cự, “Sắp tới giờ hôn lễ rồi, chúng ta... Nên đi ra ngoài...”

“Có một số việc có thể chờ, có một số việc ——” Tay Mạc Bảo Bảo nâng cái mông Huống Đông Tuần lên, ngón trở mạnh mẽ tham nhập.

”Đúng vậy không thể chờ!”

“A ——” X khẩu chưa bôi trơn đột nhiên bị dị vật xâm nhập, cho dù không phải rất đau, Huống Đông Tuần vẫn là nhịn không được mà kêu lên.

Mạc Bảo Bảo đưa ngón tay co rút qua lại, đồng thời tiếp tục âu yếm phân thân y, theo gốc đến đỉnh, không bỏ sót chỗ nào mà liếm duyệt, cảm giác được y dần dần thả lỏng, vì thế lại thêm nhập một lóng tay.

Buông phân thân Huống Đông Tuần ra, Mạc Bảo Bảo điều chỉnh tư thế, nâng chân y, sau đó nhắc nhở nói: “Anh muốn đi vào... Hít sâu...”

Huống Đông Tuần còn chưa kịp làm theo lời chuẩn bị, Mạc Bảo Bảo liền xông vào, một chút đụng vào nơi mềm mại nóng cháy kia.

“Họ Mạc, anh làm cái gì ——” đau đớn làm cho Huống Đông Tuần phát ra rống giận, bắt lấy tóc Mạc Bảo Bảo dùng sức lôi kéo.

“Nga... Cùng ơ...” Mạc Bảo Bảo vội vàng kéo tay Huống Đông Tuần xuống, ghé vào bên môi hôn vài cái, sau đó nâng thất lưng y lên, bắt đầu thông thả tiến lên.”Anh có bao lâu không chạm vào em ... Hai tháng trước là bởi vì thân thể của em chưa phục hồi như cũ, một tháng trước là bởi vì ở Lam Viên sợ bị cấp dưới của người gặp được, hiện tại tới biển Ca-ri-bê rồi, em còn có lý do gì cự tuyệt anh?”

“A... Kia cũng không nên nóng lòng nhất thời a...”

“Anh đã muốn muốn chết ——” Tay Mạc Bảo Bảo cầm lấy phân thân đang rủ xuống do đau đớn của y. Ngón tay còn giữ chặt song cầu cùng xoa nắn, phối hợp tiết tấu va chạm, qua lại dao động, cảm giác được y hơi hơi co rút, liền xấu xa dùng ngón tay ngăn lại cái miệng nhỏ của y, tính không cho y phát tiết.

“A... Con mẹ nó anh buông ra...”

Mạc Bảo Bảo lắc đầu, trên mặt lộ chiều bài cười vô lại.”Ôn nhu một chút, cưng ơ tuần... Kêu một tiếng lão công cho anh nghe một chút đi...”

“A... Đến...” Huống Đông Tuần hướng Mạc Bảo Bảo vẫy tay, trong ánh sáng ảm đạm, Mạc Bảo Bảo giống như thấy được gương mặt đỏ bừng của y, vì thế hân lòng tràn đầy vui mừng tiến sát lại, lại không lường trước nghênh đón hân không phải là ngô y nhuyễn ngữ, mà là thiết xỉ cương nha!

__ngô y nhuyễn ngữ: giọng nói nỉ non ngọt ngào.

__thiết xỉ cương nha: hàm răng sắt.

“Oa ——” Mạc Bảo Bảo một tay che bị lỗ tai cắn, tay kia cũng trả thù mà buộc chặt nam cái của y, tần suất đưa đẩy cũng nhanh hơn, nghe được tiếng hít không khí khó nhịn của Huống Đông Tuần, cũng bắt đầu đau lòng.”Điện... Hai chúng ta đều đã có thời gian dài như vậy, em cũng chưa từng nói với anh được một câu im điệu...”

“Hừ!” Huống Đông Tuần tựa đầu một bên, cố gắng điều chỉnh hô hấp. Không cao trào thì không cao chao, y không tin mình nhẫn không được —— “A...”

Ai biết Mạc Bảo Bảo vốn đã muốn đình chỉ động tác, lại lần nữa lực đạo thích đáng trên mặt đất dao động, làm cho nhiệt tình của Huống Đông Tuần đã hạ nhiệt độ một lần nữa sôi trào, nhưng vừa đến thời khắc mấu chốt, liền nhanh chóng dùng ngón tay bịt lại không cho y phát tiết, Huống Đông Tuần ở giữa thiên đường cùng địa ngục qua lại chạy rất cực chịu không được, phát ra tiếng nắn nỉ mỏng manh.

“Để em... Để em bắn...”

“Ngoan, bảo anh một tiếng lão công... Bằng không nói dễ nghe chút...” Mạc Bảo Bảo ở bên tai y thổi khí dụ hống.

“Không cần... Lúc trước, chính là em... Đã thổ lộ với anh trước...” Thân thể Huống Đông Tuần run nhẹ, mồ hôi theo gương mặt trượt xuống.

“Nguyên lai, em là để ý cái này...” Mạc Bảo Bảo liếm liếm mồ hôi trên mặt y, sau đó vô cùng thâm tình mà thổ lộ nói:

“Tuần... Em có biết anh yêu em, anh yêu em!”

“Ngô...” Huống Đông Tuần trừng mắt nhìn, không có trả lời.

Nhưng Bảo Bảo không nổi giận, ngón tay càng thêm linh hoạt, va chạm càng làm càn, miệng giống như bôi mật, “Tuần... Là em lý giải tình yêu cho anh, anh yêu em!”

“Em...” Khoái cảm nơi phân thân truyền đến làm cho y run rẩy.

“Tuần... Em khiến mạng sống anh có nơi nương tựa, anh yêu em!”

“Em cũng...” Sau x nội truyền đến ma dương* làm cho lối suy nghĩ của y chậm chạp.

__ma dương: vừa tê vừa ngứa.

Gặp Huống Đông Tuần lộ vẻ xúc động, Mạc Bảo Bảo không ngừng cố gắng, tiếp tục triển khai thể công lời ngon tiếng ngọt: “Tuần, là em làm cho cuộc đời anh có ý nghĩa, anh yêu em!”

“Em cũng yêu ——” Khi Huống Đông Tuần sắp phải bật thốt lên những lời nói Mạc Bảo Bảo muốn nghe, cửa phòng thay quần áo lại đột nhiên bị đẩy ra, tiếng nói chuyện cùng tiếng bước chân làm cho Huống Đông Tuần lập tức cầm khẩu, thân thể cũng cứng còng.

“Thời gian hôn lễ đã đến, bọn họ như thế nào còn chưa xuất hiện...” Là giọng Tiêu Tiểu Nhạc.

“Chờ một chút nữa đi...” Là Pitt.

” Đứa nhỏ Đông Tuần này có chứng mực.” Là Lâm Di.

“Khả đại tẩu không có gì đúng mực a!” Cuối cùng nói tiếp chính là A Xương.

“Buông...” Huống Đông Tuần há to mồm, lại chỉ phát ra khí âm.

Mạc Bảo Bảo gật gật đầu, thân thể chậm rãi rời khỏi hán trong cơ thể, nhưng lúc sắp hoàn toàn ra được, đột nhiên dùng một chút lực, lại xông vào.

“Ngô...” Ngón tay Huống Đông Tuần nắm chặt thắt lưng Mạc Bảo Bảo, cơ hồ muốn kéo xuống một khối cơ, y nghiêng răng nghiêng lợi hạ giọng: “Anh đi ra ngoài cho em...”

Cùng ứng với y chính là va chạm liên tiếp mãnh liệt hơn.

Đồng thời Mạc Bảo Bảo còn không quên ở Huống Đông Tuần bên tai thấp giọng đùa giỡn: “Em kêu anh đi ra ngoài? Bên ngoài sao? Mở cửa tủ quần áo ra thì được rồi...”

“Họ Mạc... Em... A...” Dục vọng cùng lý trí giao phong, người trước chậm rãi chiếm thượng phong, Huống Đông Tuần cố gắng kềm chế tiếng rên, lại kháng cự không được khoái cảm thân thể trước sau bị xỏ xuyên qua cùng âu yếm.

Hơn nữa làm bên ngoài có người đi lại. Ồn ào hỗn loạn. Cái loại khoái cảm này liên phá lệ rõ ràng, cơ hồ thống trị toàn bộ cảm quan y.

“Tuần, nếu nhịn không được, đã kêu xuất hiện đi...” Mạc Bảo Bảo vẫn như trước ghé vào lỗ tai y nỉ non, sắc vai nhân vật hấp dẫn chỉ xà.

Nhưng trên thực tế, hán cảm thấy được Huống Đông Tuần mới là xà tình hấp dẫn mình, hán nghĩ muốn cùng y thể nghiệm hết thảy cảm giác điên cuồng, nếu hiện tại tâm ý hai người đã tương thông, hán vẫn cảm thấy được không thể tin được.

Hán cư nhiên cố chấp yêu một người đến thế, thương y yêu y đến đối với mỹ nam trên bãi biển hoàn toàn không thêm nhìn!

Nghĩ vậy, hán vốn có chút tâm tình trêu tức cũng hoàn toàn biến mất, hán lập tức lại xúc động lên, giống như trở lại lúc mười mấy tuổi, ngây thơ mà sôi sục.

Mạc Bảo Bảo đè thắt lưng Huống Đông Tuần lại, liều lĩnh điên cuồng mà va chạm, Huống Đông Tuần cũng rốt cục nhịn không được phát ra thân ngâm...

“Khuông khuông —— ”

Chiếc áo khoác ngoài treo ở một bên đột nhiên kịch liệt chấn động, làm cho tất cả mọi người ở phòng thay quần áo ngây ngẩn cả người.

Tiếng rên rỉ truyền ra lập tức khiến Pitt kịp phản ứng, hán vỗ vỗ bả vai Tiêu Tiểu Nhạc, ôm lấy nàng đi ra ngoài.

Lâm Di cũng hơi hơi đỏ mặt, đi theo ra phía ngoài, chỉ có A Xương chỉ ngây ngốc muốn mở ngăn tủ ra tìm tòi đến cùng, nhưng bị Lâm Di túm cổ áo lôi ra ngoài.

Ngay trong nháy mắt bọn họ muốn bước ra cửa phòng thay quần áo, cửa ngăn tủ đột nhiên bị phá khai, Mạc Bảo Bảo cùng Huống Đông Tuần đang gắt gao dây dưa ở bên nhau ôm nhau lăn đi ra.

“A —— tuần ——” Mạc Bảo Bảo gào thét một tiếng, ở trong cơ Huống Đông Tuần thể đạt tới cao trào.

“A —— Bảo Bảo...” Huống Đông Tuần cũng thở hào hển đem căn cứ chính xác minh tình dục lưu lại trên người Mạc Bảo Bảo.

Từ khoái cảm ngập đầu bình phục lại, Huống Đông Tuần mở mắt ra, vốn định cho Mạc Bảo Bảo một cái hôn môi ngọt ngào. Lại chính nhìn đến chân hình chữ bát đang run nhè nhẹ của mình, ánh mắt dời lên, bốn con mắt không chớp đang theo dõi y.

“Tuần... Anh yêu em a...” Cũng không biết Mạc Bảo Bảo là thật hay không phát hiện tình cảnh của mình mà vẫn cố ý nhào vào, hấn quệt mồm tính nhào lại.

“Mạc Bảo Bảo ——” Huống Đông Tuần không chút khách khí huy một quyền qua đi.”Ta hận ngươi!”

Trong giáo đường trang nghiêm, hoa kiều mục sư dừng ở trước mắt đôi tân nhân đặc biệt, trịnh trọng nói: “Vô luận bần cùng, giàu có, tật bệnh, khỏe mạnh, các ngươi nguyện ý đối với nhau bất ly bất khí, thủy chung như một chứ?”

“Anh nguyện ý!” Chú rể có khuôn mặt anh tuấn nhưng con mắt trái ứ xanh khó kìm được phân trần.

Tân nương đứng ở một bên nghiêm túc không đáp lời, mục sư lại hỏi một lần: “Ngươi nguyện ý đối Mạc Bảo Bảo tiên sinh bất ly bất khí, thủy chung như một sao?”

“Ta lo lắng một chút...” Tân nương nửa ngày nghẹn ra vài lời này.

“Tuần ——” Chú rể dùng ánh mắt ai oán xem xét tân nương, thậm chí còn cúi đầu lau lệ.

Tân nương nhìn đến cái dạng này của hấn da đầu cũng run lên, vì thế huy phát tay nói: “Được rồi được rồi, ta nguyện ý!”

Mạc Bảo Bảo từng một hơi, mục sư lại nói: “Nếu như không có người phản đối thì —— ”

“Ta phản đối!” =)))

Xếp sau truyền đến quát to cao giọng, Mạc Bảo Bảo xiết chặt nắm tay xoay người, phát hiện người phản đối cư nhiên là A Xương.

“Ta, ta phản đối...” Giọng A Xương có chút yếu ớt, nhưng thái độ thật kiên định.”Đại ca Lam bang chúng ta, như thế nào... Như thế nào thành tân nương? Anh ấy hấn là làm chú rể mới đúng, anh ấy...” Hiển nhiên, vừa rồi ở phòng thay quần áo phát hiện quan hệ công thụ chân chính của hai người, làm cho A Xương đến hiện tại chưa có thể chấp nhận.

“Thực phiền toái.” Mạc Bảo Bảo không nói hai lời cùng Huống Đông Tuần thay chỗ, sau đó chọn mi hỏi: “Hiện tại ta là tân nương, được rồi chứ?!”

“Ta còn là phản đối...”

“Phản đối cộng lông ngươi —— ”

Mạc Bảo Bảo mất đi tính nhẫn nại tùy tay cầm đại thứ gì đó chọi ra ngoài, ở giữa đầu A Xương, đồng thời khi hấn ngã xuống, âm thanh kháng nghị của mục sư cũng vang lên: “Thánh kinh của ta —— ”

“Tốt lắm, hiện tại không ai phản đối, mau nói trao đổi nhẫn!”

“Không!” Mục sư gỡ mặt nổi tính chấp vặt lên.”Ngươi đem thánh kinh của ta đã chọi mất, ta sẽ không tuyên bố.”

“Ngươi ——” Mạc Bảo Bảo tức giận đến giơ chân, hấn nằm mơ cũng không nghĩ tới, mục sư mình ở ven đường tùy tiện chộp tới cư nhiên có tính cách như vậy. TBD:=.=/// ven đường? Chộp?

Lúc này, Huống Đông Tuần cầm lấy tay hấn, đem nhẫn chậm rãi đeo vào ngón áp út của hấn, sau đó so so với chiếc nhẫn mà mình vẫn đeo trên ngón tay chưa bao giờ tháo xuống.

“Em đã đáp ứng anh, cũng nên vì anh mà đeo chung một đôi nhẫn!”

“Tuần...” Mạc Bảo Bảo thâm tình nhìn vợ mình, đáy lòng như bị dòng nước ấm vây quanh.

Huống Đông Tuần đè bờ vai của hắn, vẻ mặt thoải mái còn cười tươi tiến sát lại, dừng ở mắt của hắn, trầm giọng nói:

“Chú rể muốn hôn tân nương!”

Theo sau. Đôi môi ẩm áp ướt át bao trùm lên môi hắn.

Mạc Bảo Bảo sững sốt một chút, sau đó ôm chặt lấy Huống Đông Tuần, cảm động đến muốn rơi lệ.

Bọn họ rất cực... Rất cực...

“Oa oa oa oa —— ”

Đột nhiên một tiếng khóc truyền ra, làm cho Huống Đông Tuần không chút do dự đẩy ra Mạc Bảo Bảo, làm cho hắn chuẩn bị không đủ lão đạo ngã sấp xuống lễ đài, Huống Đông Tuần mới vừa rồi còn vạn chủng nhu tình giờ lại đối với hắn không quan tâm, lập tức hướng chỗ tiệc lễ chạy đi.

Từ trong lòng Pitt tiếp nhận đứa con trai bảo bối của mình, Huống Đông Tuần có vẻ có chút luống cuống tay chân, y tả hữu loạng choạng hổng nó, lại không thấy hiệu quả, quá sốt ruột liền đem đứa nhỏ ném giữa không trung. >.

“A —— Ái Bảo ——” Huống Đông Tuần há to mồm nhìn về hướng đứa nhỏ đang bay ở phía trước, tim cũng treo tới cổ họng rồi, đợi lúc nó đáp xuống, một đám người ở bên cạnh đều nâng cánh tay lên, cuối cùng đứa nhỏ hữu kinh vô hiểm dừng ở trong lòng Pitt.

_ hữu kinh vô hiểm: có kinh sợ nhưng ko có nguy hiểm.

“Khanh khách khanh khách...” Ai ngờ tiểu gia hỏa này không chỉ có không sợ hãi, còn phát ra tiếng cười thanh thúy.

“Không hổ là con ta!” Huống Đông Tuần mừng rỡ, đoạt lấy đứa nhỏ, nghĩ muốn quăn một lần nữa, lại bị mọi người ngăn cản.

“Lão bà người thực bạo lực.” Mục sư vỗ vỗ bả vai Mạc Bảo Bảo, giơ ngón tay cái lên.

“Ha hả.” Mạc Bảo Bảo xoa ánh mắt tựa vào lễ trên đài, âm thầm thề:

Mặc kệ là vì độc chiếm Huống Đông Tuần, hay là vì bảo toàn sinh mạng của con, hắn nhất định phải đem Huống Ái Bảo tiến bước!

—— chuột túi xã hội đen phiên ngoại hôn lễ hoàn ——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuot-tui-xa-hoi-den>